ஸ்ரீ:

திருப்பாதுகமாலை

7860
7
(7333)

By

Sri R. Kesava Ayyangar, M. A., B. L.,

Senior Advocate, Federal Court of India.

11—7—1949 ஆனித் திருவோணத் திருநாளில் 'புல்லாணித் தென்னன் தமிழை வடமொழியை' என்று இருமறைப்பரஞ்சுடராய்த் தன்னைத் திருமங்கையாழ்வாருக்குக் காட்டித்தந்த திருப் புல்லாணித் தெய்வச்சிலைப் பரஞ்சோதியின் பொன்னடிக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்றது.

1949

Publishers: **Balaji Syndicate Ltd.**

South III Street, PUDUKKOTTAI (S. I.)

ஸ்ரீ:

திருப்பாதுகமாலை

By

Sri R. Kesava Ayyangar, M. A., B. L.,
Senior Advocate, Federal Court of India.

11—7—1949 ஆனித் திருவோணத் திருநாளில் **'புல்லாணித் தென்னன் தமிழை வடமொழியை'** என்று இருமறைப் பரஞ்சுடராய்த் தன்னைத் திருமங்கையாழ்வாருக்குக் காட்டித்தந்த **திருப்புல்லாணித் தெய்வச்சிலைப் பரஞ்சோதியின்** பொன்னடிக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்றது.

1949

Publishers: **Balaji Syndicate Ltd.**
South III Street, PUDUKKOTTAI (S. I.)

ஸ்ரீ:

விண்ணப்பம்

"திருப்பாதுகமாலை" என்னும் இப்பாமாலை வேதாந்ததேசிகர் பாடிய "பாதுகாஸஹஸ்ரம்" என்னும் வடமொழிக் காவியத்தின் தமிழாகும். காப்பும் விண்ணப்பமும் முதனூலின் அருங்கருத்தும் அதன் நன்மையும் அதுகற்கும் பயனும் மங்கலமும் வடமொழியிலும் தமிழிலும் முன்னும் பின்னுமாகச் சேர்த்துத் "திருப்பாதுகமாலை" எனத் தொடுத்து இறைவன் பொன்னடிக்கு இடப் பெற்றுள்ளது. முதனூலை நோக்க மொழிபெயர்ப்பாயும் தன்னை நோக்கத் தனிநூலாயும் நிற்கும் முறையில் இந்நூல் ஆக்கப்பெற்றுள்ளது. அருள் செய்தலும் ஆட்கொள்ளுதலும் இறைவன் இயல்பு. அன்பு செய்தலும் ஆட்படுதலும் உயிரின் இயல்பு. இறைநிலையும் உயிர்நிலையும் ஒன்றி உடனாய் மன்னும் நிலையே நன்னிலை. பாதமும் பாதுகமுமாய் நிலை பேர்க்கலாகாது ஒன்றி நின்று நிகழும் நிலை அதுவாகும். நாதன் பாதுகம் என்னும் தத்துவத்தின் உண்மையையும் நன்மையையும் உணர்ந்து இறைவனுக்கும் அடியார்க்கும் நல்லாராய் ஒழுகிப் பேரின்பவாழ்வு பெறும் பெருநலம் பயக்கவல்ல "பாதுகாஸஹஸ்ரம்" என்னும் இம்முன்னூல் அருளும் துறவும் குடிகொண்ட கோயிலாய் விளங்கும் நாதன் பாதுகமூர்த்தியாகிய சடகோபரின் திருக்குணங்களை இனிது உணர்விக்கும். மதுரகவியார் பாடியது பதிகம். கம்பர் பாடியது சதகம். வேதாந்ததேசிகர் பாடியது ஆயிரம். இம்மாலை அவ்வாயிரத்தின் தமிழ். இப்பகுதியில் தமிழ்மூலமும் சித்திரப்பாக்களின் விளக்கப்படங்களும், "பாதுகை ஆயிரம் அல்லது தொண்டின் இறைமை" என்ற

ஆங்கிலக்கட்டுரையும் வெளியிடப் பெற்றிருக்கின்றன. அடுத்த பகுதியில் தமிழ் முன்னுரையும் தமிழுரையும் வெளிவரும். சடகோபர் பணி என்றே இத்தமிழை அச்சிட வேண்டுமென்றும் பாதுகதத்துவத்தை விளக்கும் ஆங்கிலக் கட்டுரை ஒன்று எழுதி இந்நூலுடன் சேர்த்து வெளியிட வேண்டுமென்றும் ஸ்ரீ S. ஜெகந்நாத அய்யங்காரும், ஸ்ரீ T. பார்த்தஸாரதி அய்யங்காரும் என்னைத் தூண்டி அக்கட்டுரையுடன் இந்நூலை வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். இதன் முதனூலாகிய "பாதுகாஸஹஸ்ரம்" அச்சு ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது. "**நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த**"த்தையும் அச்சிட்டு ஒவ்வொரு ஆயிரத்துக்கும் ஒரு முன்னுரையுடன் வெளியிடக் கருதி முதலாயிரம் அச்சு ஆகி வெளிவர சித்தமாக இருக்கிறது. சடகோபர் திருவாய்மொழிக்கு ஒரு சிறிய தமிழுரையும் எழுதவேண்டுமென்ற கருத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வேதாந்தத்துக்கு மகுடமாயும் செந்தமிழ்க்குச் சிகரமாயும் விளங்கும் சடகோபர் மறையைப் பலமுறையாலும் பேணிப் பரவச்செய்யும் ஆர்வத்தால் தொடங்கியுள்ள இப்பணியை இறைவன் தலைக்கட்டி உகந்தருள்வானாக.

கேசவய்யங்கார்

PADUKASAHASRA
OR
THE SOVEREIGNTY OF SERVICE

Paduka-Sahasra by Vedanta Desika

Sri Padukasahasra is a poem in Sanskrit of one thousand and eight verses sung by the Poet-Philosopher Vedanta Desika in glorification of Lord Ranganatha's Paduka. 'Paduka' means "Foot-Guard." It is the Sandal of the Lord and it is so called because it "guards" the Lord's Foot. The very name of the author, Vedanta Desika (Teacher of Vedanta), is an inspiration, and ensures the value of the work. He is the Teacher of Vedanta, the 'two-fold' Vedanta (Ubhaya Vedanta) as it is called, the Sanskrit and the Tamil. While the essence of both the Vedantas is service to God and to His servants, the emphasis of the former is on service to 'God' and that of the latter is on service to God's servants. The author stands for and is the very embodiment of that service. The teacher was what he taught. He was in himself the very two-fold Vedanta which he taught, the very synthesis of service to God and to His servants. He reveals himself in that synthesis in the very approach to the subject. He approaches it with a humility which is matched only by the sublimity of the subject. The personality of the author is best revealed in the work He was 'crowned' with the Lord's Paduka in His sanctuary and it was in glorification of the Paduka with which he was

crowned that the poem was sung in the abundance of his abiding humility and gratitude. Directly the Paduka crowned his head, he became ecstatically inspired and expressed himself in numbers of abundant love and gratitude. He considered that the poem was inspired by Paduka, that it is the very voice of Paduka in his *Persona* (mask), and that he served the purpose of masking the Paduka which sang its supremacy as the crown of man's head and as the guard of God's foot. The work is the expression of that ecstatic realisation. Verily it is:- "O Lord! open Thou my lips and my mouth shall show forth Thy praise."

Paduka a concept and a truth

Paduka is at once a concept and a truth, mystic and real. Service to God and to God's servants is that concept and truth. Paduka's, in its supremacy as the "Foot-guard" of the Lord, is an integral personality That personality is at once individual and social. In its individual personality it is the servant of the Lord, and the very primate of all His servants. In its social personality it is the servant of the Lord's servants in their service to the Lord, and they all together form a society of servants in mutual fellowship. In that fellowship every servant becomes equated with Paduka, and therefore with each other in mutual service. It is the glory of that service of Paduka in individual primacy and social parity that is sung in this poem.

Theme of the Poem

The poem is a theme on good life, and stands for everything that is good in life. Good life is a

life that makes life worth living. It is a life of humanity integrated in Divinity. It is a life of immortality in service. It is life abundant and it is abundant as much here as in the hereafter. A life of bestiality is one which is abandoned to matter and dead to all humanity and those who live that life die a bestial death accursed in it. A life of humanity is one which is dead to bestiality and those who live that life live a blissful life. It is a life in which the 'head' of humanity is wedded to the "foot" of Divinity. It is an indissoluble wedding, everlasting and ever blessed. With the beginning of that wedding begins the never-ending service of man. Man serves to please God. God is pleased with man's service. He is so pleased with the service that in His pleasure He regards the serving man as His very compeer, comrade and friend, nay as His very self. That pleasure is His grace and in that grace He equates His servants with His very self. That is grace and that grace is Divine. Man is restored in service to his primal blessedness by the grace of God. Paduka is that service and it stands as much for that service as for the law of that service. It is eternally sounding that law in the serene and immutable majesty of its march in unison with the "foot" which it bears and reveals in that march. Its very march is law. The will of God is the way of Paduka. Paduka serves as He wills, and He wills as it serves. God is the infinity of 'saving' grace and Paduka is the infinity of 'serving' love. The servant, though finite in essence, is infinite in service, and that is service infinity.

God, Religion Philosophy. God's 'foot' constitutes and causes.

God is the one ultimate Reality. That is philosophy. That is Religion. The conflict between Philosophy and Religion is a mediaeval fable. Its survival today is wholly an anachronism. Philosophy is not a pit, and Religion is not a fit. Philosophy and Religion are pits and fits only to those who divorce the one from the other. God is the one ultimate Reality. All those that are, are there as manifested in it (the ultimate Reality), sustained by it, and absorbed into it. That manifesting, sustaining and absorbing 'plane' or 'form' of Divinity is, and is regarded as, its "foot". That is the causal 'form' of the Ultimate. It is the "form" in which it accedes to the contemplation of the sentient soul. Hence the Vedantic injunction of the contemplation of the "cause". It (the ultimate) accedes in its infinite mercy. The stability of the "foot" is the stability of the universe. The universe is no more outside of the "foot" than the "foot" is outside of the universe. To cause is not to drive the effect out. Such a causation Vedanta rules out. The concept of God's "foot" is not an anthropomorphic trick of the superstitious mind. It is a basic universal truth. That truth is that the universe is the base of God, and that He *bases*, and *measures* it with His "foot." It is the "foot" of the all-merciful Lord Trivikrama that measured the universe, and the Lord's "foot" which measured was of such imponderable magnitude in its transcendent infinity, that the universe, otherwise immeasurable, became measured by that "foot" and in that measurement dwindled into a speck which had a mere location without any magnitude in

that "foot" (1) That is the mystery and the truth of that "foot" - the foot in and by which the universe is held, measured and ruled. Man is no more the measure of things than brute beasts, stocks and stones. It is God's "foot" that measures and rules the universe (2). That "foot-measure" and "foot-rule" is universal. God's "foot" causes, measures and rules. It is the *basic* essence of Divinity. The Divinity is the sustainer of the universe, and it sustains itself on its own "foot." "God is *based* in His own magnificence." That base is His "foot" (3). It is the magnificent base in which He and His are integrated and that integration is the magnificence of the base. It is the integration of His - the all, in Him - the One. The "foot" is the metaphysic of God's immanence in which is implicit His transcendence. The law of the universe is the law of the integration of the all in the One. The truth about that law is that the 'all' is the 'all' of differences, that all differences are true, and that they are all truly the differences of complements What is true as to the differences of the nature is equally true as to

---

(1) : Ramanuja-Saranagati gadya - "lokavikranta charana" ; Bhatta-Parasara - Srirangarajastava. Uttara. 67.

(2) : Sathakopa: Peria Tiruvantadi 24; Tiruviruttam 42; Tiruvoimoli 4-9-11. where the Lord is called "Foot" ; Cf Taittiriya Upanishad where 'Brahma' is called "Nyasa" which corresponds to Sathakopa's "foot."

(3) : Paduka - Stanza 316; Cf. Vishnu Purana 1. 5. 6. 9. 54, 55, 59, 67 to 69; Brahmasutra. 1-1-10;

the differences of the function. The very differences of the all befit their integration in the One. The more the differences the more the integration. The all find their fulfilment, all alike, in their union with the Divine basic essence - the "foot" of God. The differences of the universe constitute the richness of the "foot" They are all *its* and therefore constitute its wealth. The universe is constituted as its wealth, and it as its all-pervading sustainer. As the all are constituted in the One as its own (which is the value of "all" and which is their only true and ultimate value) the all are constituted alike in that value so as to constitute the all into one whole. It is a true commonwealth of all. It is alike in relation to the One, and common in relation to the all. The One is no more outside of the all than the all is outside of the One. The constituting One and the constituted all is all one constitution, and it is in that constitution that the universe functions. The 'One' being equated with the 'all' in the integration, the knowledge of the "One" is equated with the knowledge of the all, for it is *all* the knowledge of that *one* integration. In the language of metaphysics it is the knowledge of the one universal cause. That knowledge is bliss. It is the one universal knowledge. "Felix qui potuit rerum cognoscere causas, Atque metus omnes et inexorabile fatum, Subjecit pedibus strepitumque Acherontis avari". "Happy is he who can know the causes of things and who subdues with his feet all fears, the inexorable fate, and the roar of

greedy Acheron" (4). In those words has that great poet of the West, Virgil, sounded this universal truth of causal knowledge and of its fruition in immortal freedom from selfdom.

Constitu-tional Process Ethical Love and Sacrifice

The "foot" of God is not merely the constating principle but is the guiding factor of the universe. The universe moves in response to and in unison with its will. That response is love and that unison is sacrifice. Purity is implicit in sacrifice and that purity is the purity of selflessness. We are pure only when we submit and surrender ourselves to the "foot" of God. The soul corroded by cravings and grabbings, and poisoned by greed and hate, has first to be sterilised. It must first shake itself off from the septic rags in which it has wrapped itself up and to which it has been infatuously clinging for aeons of ages. That shaking off will become possible only when it awakens to its pristine purity - the purity of selfless sentience and servience. When it awakens to it, it forthwith "falls" at the 'foot' of God, its only refuge. It is in that 'fall', in that supplication, when it dedicates itself absolutely and for ever to the service of that 'foot' that it becomes pure. Submission and service is the fundamental law of that constitution. It is intolerant of any aggression or depradation. Pugnacity and predacity are repugnant to the constitution of the universe.

---

(4) : Georgics. II. 492: Acheron is hell (death) from the name of that River of Woe in the infernal regions: Cf: "the *Woeful*-tide of Acheron." Dante: Inf. III.

The process of that constitution is ethical and all ethics is the ethics of sacrifice. Sacrifice is voluntary and cheerful. What is not voluntarily and cheerfully rendered unto the 'foot' of God is not sacrifice. What is rendered for or in the hope of reward for the self is neither rendering nor sacrifice Sacrifice is neither suffered nor rewarded. It is as incapable of the one as intolerant of the other. If suffered it is not sacrifice, but merely the pangs of selfishness; if rewarded it ceases to be sacrifice. The good do not suffer in sacrifice in the sense in which the word 'suffer' is usually understood. They effect sacrifice in all their strength and experience it in all their cheer. Sacrifice is the achievement of heavenly heroes and it is achieved in love and love alone. If the mother ' suffers ' in child-birth it is a joyful experience to her 'suffered' in all the strength of her love. The momentary physical pain adds to the life-long joy of motherhood. That joy begins in that pain. The cry of the new-born babe, though it is a cry, is the very cry of life and joy. If there is no cry there is no life in it. If it does not cry the mother does and hers is the cry of grief. The apparent sufferings of saintly souls are the "sufferings" of cheer in all the strength of their love and faith and are therefore cheerful to *them*. If they are grieved they are not saints. All grief is the grief of selfishness and all joy is the joy of selflessness. Saints and sinners both react to what befall them. While the reactions of the former are the reactions of knowledge and of faith and fortitude, those of the latter are the reactions of ignorance and of grief

and despair. The latter suffer more from their own reactions to the 'afflictions' than from the afflictions themselves. Their reactions are their worst afflictions. Prahlada is the standing example of sacrifice. Far from suffering from the untold ills inflicted on him by those who in their ignorance and hate regarded him as their enemy he regarded them in his knowledge and love as his compeers in God's creation, and therefore in all his love for them prayed to God to restore them to life and sense. That prayer was heard and granted. He "enjoyed" those inflictions and that was the 'joy' of his fellowship with them in God's creation. That is the saint's reaction. Sacrifice is inspired and it is the worship of God that inspires it. It is not a suffering, but an achievement and a triumph. The more the struggle the more the triumph, for it is a struggle in faith and fortitude. The value of the achievement is measured by the intensity of the struggle. No struggle no value. What is got for nothing is worth nothing.

Constitutional Function

Organic and integral immanence of God and Solidarity of man

The process of the constitution being ethical, its function is organic and integral; for it is a function in selflessness. The 'One' in all and the 'all' in One, each in its love of the other, function as One-all, so that the One in its primacy becomes equated with the 'all' in parity as one in all. That primacy implies omnipresence and that omnipresence is immanence. The primus, the sovereign, has no particular location. He is present everywhere in his realm. The realm is constituted and sustained in that immanence. The immanence of the primus is no mere theological dogma. That

the realm is politically constituted in regal omnipresence is a *basic* constitutional principle and that principle has been affirmed by the Judicial Committee in Hull's case. (5). The immanence of the sustaining God and the solidarity of the serving universe is the principle of that constitution. Because the primus is immanent, therefore the universe is in solidum. The solidarity of the creatures is founded in the immanence of the Creator. That is the truth of the "oneness" of the Creator and His creatures. "He fulfils desires as one of the many" is the ethical process of universal sustenance. That is the true cosmic process. So also with the spiritual process in liberation. "The liberated soul enjoys all the goodness with the All-good God". It is the immortal life of 'togetherness' that the liberated souls are blessed with, and it is that life that they live in eternal beatitude.

Paduka integrates

It is the Lord's Paduka that brings the liberating God and the liberated souls together. It is at once the "foot-guard" of God and the "head-guard" of souls, in the words of the present author. (6). It is the togetherness of God in His saving grace and souls in their serving love. Paduka's is the function of integrating the serving personality of souls in the saving personality of God, its own personality being a serving one in relation to God, and a saving one in relation to

(5) : 1926 Irish Reports. Page 402 at 404 per Viscount Haldane.

(6) : Paduka 61.

souls. (7). That is how it saves both. It saves God as God and souls as souls. It is a true guard and a guard of truth in that it guards against atheism, pantheism and acosmism. In the effectuation of that togetherness Paduka reveals itself as the very extension of God's "foot" - the foot extended in mercy. It is in that extension that God's 'foot' becomes accessible to the serving soul. God so extends it only to those who serve Him and His servants. That service is the reason of the extension. Hence the equation of the Divine Poet - Valmiki, that Paduka is verily the foot (Pada) of the Lord - the foot extended in mercy. In *those eternally hallowed words did the Poet* extend the mercy of God into infinity and in that extension made the Paduka excel the very "foot" whose extesion it is; for it is the extension of the mercy of that very "foot". The *imponderable*, the ultimate, the inaccessible, — God, in His access to man excels Himself in His own mercy, and in that excellence reveals his own mercy (foot) as the very content of the soul's serving *love* (Paduka). Such is the nature and glory of God's mercy. Any restraint on God's mercy is a restraint on Divinity. Sinners condemned to judgment are redeemed in mercy. That is the glory of God's mercy. The purpose of the extension is the redemption of man by God and the service of man to God. As service pleases God it pleases God to make him His servant. It is in His pleasure that man is called to the service of God. Unless and until God is pleased and calls man to His service

---

(7) ; Paduka. 28, 61, 100.

man cannot become the servant of God. Until then man remains the servant of Mammon and of Mammon's servants. Just as God is pleased not only with man's service to Himself, but with his service to His own servants, so also is Mammon pleased with the service of man not only to himself but also to his own servants. Hence the appalling prodigiousness of man-worship! Man is essentially a servant and not a master. Every man hankers after and angles for service. While he is revelling in servility he is simulating regality! Man is and remains for ever a servant. Service is the destiny of man. The question is only a choice of masters. He cannot serve both God and Mammon. He must choose between the two. The choice is his and he is responsible for his choice. That responsibility is implicit in his sentience. Serving sentience is the essence of human soul and that service is to God and to His servants. (8). In his choice of Mammon's service man sins against his very essence and stands by that choice condemned to judgment. That judgment must be suffered until it is upset by the tribunal of God's Mercy. If justice is the tribunal which gives each man his due, Mercy is the tribunal which *forgives* it. Mercy is the 'sacrifice' of God and it is in that sacrifice that He becomes not merely accessible to man but

---

(8) : Nyayasiddhanjana II; Sathakopa Tiruvoimoli 3, 7, 9, & 10; 8, 8, 2 & 11;

Tirumangai Alvar : Periatirumoli 4. 9. 4; 5. 9. 1; 8. 10. 3;

Kulasekhara Alvar. Perumal Tirumoli 2 and 4. Tiruppanalvar. Amalan 1.

equates Himself with him. Redemption of man is the greatest "sacrifice" of God, and that sacrifice is His mercy. To 'fly' to the succour of the penitent sinner because of the sins he repents, to redeem him for that repentance and to own him for ever as His own to such an extent as to let Himself be owned by him in all His grace is the very crown of all sacrifice which the all-merciful God alone is capable of (9). That sacrifice, that mercy, is the very "attribute" of Divinity.

What then about justice, which is called retribution? To give men their due is justice and justice is all their due. What do they deserve? "Use every man after his desert and who should escape whipping?" Well, the conviction is all right, but the sentence seems so ridiculous as to make the conviction itself a travesty. That is man's plight and it is a plight in which he has landed himself. Only he does not like that truth about him to be told. Man is revelling in deception and the worst of all deceptions is self-deception. In that self-deception he has been committing self-stealth. It is from that he has to be redeemed, and it is of that he has to be acquitted. No earthly tribunal can or will redeem or acquit an offender; for it is all a tribunal of mere requital. Man cannot be redeemed and acquitted in 'Justice'. Justice is impartial. It is the impartiality of an eye for an eye and a tooth for a tooth. Justice is vindictive. It vindicates itself by committing on the offender the very offence for which he Justice and Mercy

(9) : Dayasataka 60, 63, 65, 70.

is condemned. Can that be true justice? is to do justice, merely 'retribuere'? Are not the so-called tribunals of justice, municipal as well as international, committing the very thing they profess to punish? Would not the meting out of such a justice reduce those tribunals to mere bumbledoms? It is in the answer to those questions that one discerns the glimpses of the *foundations of human hope and faith*. The answer is to be found in God's mercy. That man has *survived judgment* - *perhaps in that judgment* because it is God's and not man's (of which more later) - is the most compelling proof of God being soaked through and through in eternal and infinite mercy. The conception of justice as 'retribution' pure and simple is wholly inadequate, if not misleading. What man deserves is not judgment, for he has already had it in the very commission of the offence. The commission carries with it its own judgment. "The first and worst penalty for sin" says Seneca, 'is to have committed sin..........; the punishment of crime lies in the crime itself"(10). It is God-ordained and is automatic on the commission. What man needs therefore is not judgment, for he has already had it in the commission of the offence, but only a *redemption from it*. It is a treatment for the malady, and not a condemnation for it by the infliction of another malady that he stands in need of. Man's need is surgery and not butchery. He may not be alive to his need, but God is. The need arises from the judgment and the judgment is God's. All justice is the justice

(10) : Epistles XCVII.

of reaction and all mercy is the mercy of redemption, and both are God's. God is just to all in His mercy and merciful to all in His justice. The merciful God has been mindful of the sinner and it is in that remembrance that the sinner has been surviving. God is biding His time for treatment. The surgeon's function is not to judge, but to treat the patient. The surgeon is not there to condemn the patient to the disease contracted by him, however much the patient might have sinned against the laws of Nature in contracting it, or to inject another disease into him in vindication of the laws of Nature which the patient has violated, but to redeem him out of it and to restore him to his primal health. The very need for the surgeon is in the fact of the violation of the laws of Nature and in the consequent contraction of the disease by the patient. The more the malady, the more the need for him. God, the free surgeon of humanity, the one surgeon of mercy, in His essential cleanliness and kindliness, treats the penitent sinner, redeems him from his sins. and restores him to his primal health of sentient service. Man, in that treatment, becomes so sterilised with His cleanliness as to become proof against sin, and so healed with His kindliness as to attain to the fullness of his sentient status without any possibility of ever lapsing from it. The "two-fold attribute" of God - ubhayalinga as it is called by Vyasa, - cleanliness, and kindliness. is suggestive of the metaphor of the surgeon as well as of the sovereign. To the author Mercy is herself the surgeon and her sister "attributes" of God are

attendant nurses (11). God's omnipotence omniscience and all the rest are truly the "sisters" of Mercy. God's "foot" is that mercy and Paduka is that mercy in extension. It is the extension of the "foot" of God from the Empyrean Heaven of Heavens to the bowing head of the penitent sinner. It is in that extension that man is redeemed and *affiliated* to the redeeming "foot" in *everlasting service*. That extension stands for the descent of God as well as for the ascent of man (12). If God's "foot" is His glory, His Paduka is His greater glory; for it is His own "foot" in extension. It is to that greater glory of God that the author sang these thousand songs and himself became the extension of the Paduka he sang – the servant of God's servants (13).

Fulfilment of God's Justice in God's mercy God's will Soul's will Intuition

That glory, that greater glory, is the glory of the fulfilment of God's justice in God's mercy. Mercy has its foundation in justice, and justice its fulfilment in mercy. Justice is the law of frustration, and mercy is the law of fulfilment. Man in his defiance of God, effects his own frustration, and in his submission to God, effects his own fulfilment. Justice is the law of that frustration and redemption is the law of that fulfilment; for the one is as much the will of God as the other. The one is the will of "Kshipami" (14) (I throw down),

(11) : Dayasataka 34, 67, 71, 101: Cf. Perialvar 5. 3. 6; Kulasekharalvar 5. 4.

(12) : Paduka 61, 100, 266, 267, et passim;

(13) ; Paduka 998, 1001, 1005.

(14) : Gita XVI. 19.

and the other is the will of "mokshayishyami" (15) (I shall liberate), of the Lord's Song. All sin is the sin of frustration and all virtue is the virtue of fulfilment. Man effects his frustration in transgressing the will of God, and effects his fulfilment in surrendering to the will of God. In his surrender he renders unto God what is God's own - his very soul, and it is in that rendering that he gains himself. That is his fulfilment - the fulfilment of being owned and affiliated for ever by God as God's own. That fulfilment is the one achievement of man, and it is achieved in his placing for ever his will in line with God's, so that His will and his way become one. In that submission God's will becomes the soul's volition and resolve. It is the very fulfilment of God's command in the servant's will, in the abundance of the servant's love of God, and faith in God. The servant becomes thenceforward free to will and move, for it is the will and movement of serving percipience in the infinity of love and faith. *It is intuition in* beatitude. That intuition is the transformation of God's will into His servant's. It is not a substitution of man's will for God's; for it was that substitution which brought about his frustration from which he had to be redeemed and was redeemed in his submission to the will of God. All good and true intuition is the intuition in and into the will of God and of God alone so as to be integrated in it for ever in infinite beatitude. (16).

---

(15) ; Gita XVIII. 66.

(16) : It is pratyagatmadarsana, and sadadarsana. God's command (sastra, chodana, agna) in Karmabhaga becomes transformed into the will

God's Command cordial pursuasion Man's obedience willing submission.

The nature of God's command and its transformation into the serving will of the soul is beautifully brought out in the Lord's Song. The Lord said to Arjuna:- "Thus have I declared unto thee the Science - the secret of all secrets.

(sankalpa) of the liberated soul in Brahmabhaga. That will is the soul's will to serve God. It is the fulfilment of God's will in the will of His liberated servants. Karma is the 'earlier' part (purvabhaga) and gnana is the 'later' part (uttara bhaga or uparitanabhaga) of one and the same science of Mimamsa. Karma and gnana are neither exclusive nor contradictory. To adopt the language of the present author in Adhikaranasaravali, verse 10, karma is no more gnana in truncation than gnana is karma in decapitation. According to Vyasa (Cf. Devatadhikarana) 'sruti' is perception (pratyaksha), and 'smrti' is inference (anumana). The soul sees with the eye of God and wills with the will of God. That is the soul's satyasankalpa (true volition) and that satya is the satya of the soul's serving percipience and experience. Intuition, which, as its etymology implies, roughly corresponds to pratyagatmadarsana, is the realisation in eternal immediacy of the truth of that "perception" in the soul's sadadarsana, and upasarpana. That is Vedantic truth as would appear from the various sutras of Vyasa and particularly those in Kartradhikarana, Avrttyadhikarana, Ikshatyadhikarana, Ikshatikarmadhikarana, Dyubhvadyadhikarana, Sankalpadhikarana, and Jagadvyaparavarjadhikarana. The synthetical gist of the relevant Sutras in the adhikaranas is that the command (sastra) in Kartradhikarana, by dint of the soul's undaunted endeavour in faith and love in Avrttyadhikarana, is transformed into the soul's will (sankalpa) in Sankalpadhikarana and the eternal percipience (sadadarsana) in Ikshatikarmadhikarana, and service (upasarpana) in Dyubhavadyadhikarana, and non-reverter (anavrtti) in Jagadvya-

Consider it all well and then do as you please." (17). That is the true command, and that is the truth about God's command - a command in all the sweetness of cordial persuasion. That is the Song Divine. "Thy word I shall do" was the loving response of Arjuna to that persuasion (18). The same sentiment has been expressed by Seneca when he says "I follow Him (God) because my soul wills it and not because I must" (19). The transformation of the word of God into the will and way of the soul is the essence of Vedantic ethics. It is the very essence of sweetness, the one "sweetness of unanimity" in the words of the present author. (20). It is the unanimity of the Lord's "foot" (pada) and His "foot-guard" (Paduka). That the fruition of knowledge is service to the "good foot" of the Lord is the declaration of the

---

paravarjadhikarana. That serving percipience has its beginning in *avrtti*, and its fulfilment in *anavrtti*. Similarly, according to Vyasa, whose articulation is Vedanta, God is *gneya* (to be known). *soul* is gna (knower). and *matter* is heya (to be cast off). Cf: Anumanikadhikarana,Gnadhikarana, and Ikshatyadhikarana, where God, soul, and Matter are declared to be Gneya, Gna, and Heya respectively. The Gneya (to be known) of Anumanikadhikarana is the Muktopasrpya (to be served by the liberated) of Dyubhvadyadhikarana. Vyasa Sutra may be equated thus: Matte : Soul : God :: Heya (to be cast off) : Gna (knower) : Gneya (to be known) and Muktopasrpya (to be served by the liberated).

(17) : Gita XVIII 16.

(18) : Gita XVIII. 73.

(19) : Epistles XCVI.

(20) : Adhikaranasaravali. 530; cf. Rahasyatrayasara. ch. 22 & 32:

great moral philosopher Tiruvalluvar. (21). The "goodness" of the foot, according to the great commentator - Parimelalagar, is the goodness of its redemption of man from his frustration in material bondage. That is the Lord's 'narpada' (good foot) of the present author's mummanikkovai (22). It is in the eternal and immediate percipience of that "foot" of the Lord that souls fulfil themselves. That is moksha (liberation). Moksha is the liberation of the spiritual energy of the soul from the bondage of matter and selfdom and it is in that liberation that the soul is restored for ever to its primal competency of serving the "foot" of God. To become His servant is to become His Paduka and the servant of His Paduka. The liberated can alone worthily worship and serve the "foot" of God; for it is the worship and service of sentience in the infinity of its liberation. If the liberated soul shines in the pristine essence of its luminous sentience, it is radiant in the supernal function of its luminiferous servience. Service is sentience in radiation and it is that service that illuminates and sustains the universe. It is *lokasangraha*, the true social service. That alone is true service in that it serves the purpose of *universal* illumination and sustenance. All service is purposive and that purpose is service. Service is the means, service is the end. The purpose of God is being served in

---

(21) : Kural. 1, 2.

(22) : Mummanikkovai. 7: cf Sarasara: Dvayadhikara: as to the "Foot" being the eternal abode of the liberated: As to the "Foot" being the means (upaya) and the end (upeya) cf in particular Rahasyatrayasara ch. 28;

the service of souls. Souls in their service obey the will of God and serve the purpose of God. As is God's purpose never-ending, so is soul's service. It is the purpose of the infinite "foot" of God that is being eternally served in the infinite service of "Paduka". Souls in their service serve and subserve the purpose of God to the greater glory of God. There is no end to God's glory, and therefore there is no end to soul's service. Hence the *sadadarsana* of souls. Service is the one universal gospel and Paduka stands for that gospel. God is the Lord of the liberated. He is "to be served by the liberated" is the declaration of Vyasa. He is the 'muktopasrpya' of his Sutra, and the 'muktanam *parama gati*' of *his Sahasranama.* (23). The 'Upasarpana' (service) of Vyasa, is the 'Padopasarpana' (service to the foot of the Lord) of Suka (24). Moksha is service in liberty. It is unimpeded service. Matter is the one *impediment* to service and it is from that impediment that muktas have been for ever liberated by God. The freedom of the liberated is the freedom from

---

(23) : For a full elucidation of the Vedantic truth that service to God is the essential characteristic (lakshana) of liberated souls and that souls in their full and final liberation from the impediment of matter gain their service and thereby gain their essence in eternal service to God, Vide Bhatta-Parasara's Bhagavadgunadarpana in the Bhashya for the Name "Muktanam parama gati". wherein the relevant Upanishads, Brahma Sutras, Bhagavad Gita, Bharata, Vishnu Purana, Vishnu Tattva, etc., are set out and service to God shown as their key-thought.

(24) : Bhagavate 7. 6. 2; It is the 'padasevana' in 7. 5. 23, ibid.

matter and in that freedom they are for ever wedded to the "foot" of God so that they may serve that "foot" in all spiritual energy in their freedom from matter and selfdom. That is moksha. It is the absolute liberation of the soul's spiritual energy from the bondage of matter for God's service without any break or lapse. Souls gain and fulfil themselves in that service and that service is bliss.

Sin is self-frustration in man's violation of God's will
Human actions and animal functions
Distinction

Sin is thus self frustration brought about by man in his violation of the will of God. In sinning against God man sins against his human essence, and brings about his frustration. He degrades himself in that violation to the level of beasts and behaves like a beast. The equation is perhaps a libel on beasts, which, it is hoped, beasts will forgive as they have been doing many other inflictions of man on them. The man who behaves like a beast makes himself a beast and therefore merits the treatment of a beast. He cannot lead the life of a beast and expect the treatment of a man. What distinguishes the behaviour of a beast from that of a man is the behaviour of man in accordance with the will of God (sastra). Such a behaviour, such a conduct, is alone human. According to Vyasa's Brahma Sutra, Divinity is "sastra-yonitva" and humanity is "sastrarthavattva". The soul, the "knower", is the knower of the will of God. God, in His mercy, has eternally declared His will and endowed souls with the status of knowers so that they could know His will and behave in accordance with it in order that they might be redeemed from the frustration brought

about by themselves in their selfdom. It is in that will and in that endowment that God has distinguished man from beasts. It is therefore up to man, if he is to be reckoned and treated as a man, to behave like a man in accordance with the will of God. Human actions are not mere instinctive animal functions or mechanical physical movements and displacements in space They are conscious and cordial functions in accordance with the will of God. It is that function - and not "reason" as is generally supposed, that distinguishes man from beast. Behaviouristic moralists look to beasts and insects for wisdom. The bee polity, says Prof. Huxley, "fulfils the ideal of the communistic aphorism 'to each according to his needs, from each according to his capacity.' (25) That beasts have no 'reason' is another libel on beasts. There is no 'reason' to justify that libel. The word 'reason' is derived from a Latin root which means to 'reckon'. That beasts do reckon as much and as well as men is a fact. Men and beasts both reckon and function alike in the field of matter. If the field of matter is exhaustive of the faculty of reckoning, there is no reason to deny reason to animals. They seem to have even more reason in that sense than men. They do not seem to commit the same amount of havoc on their bodies as men do on theirs. They are more law-abiding than men. They are blessed with a constitutional immunity from the anarchy of the tongue. Their observance of the laws of Nature is more scrupulous than man's. They are better physicians than we are.

(25) : Evolution and Ethics Prolegomena.

Their rapacity and predacity seem to be far less than man's. To call all those "reckonings" as instinct in the case of animals, and "reason" in the case of man seems wholly arbitrary and self-adulatory. The real distinction - if distinction there is to be must be in something which is special to man as man and not common to him with animals as animals. It is in man's knowledge of a higher will - the universal will - and in his endeavour to lay his will in line with that will it is in his 'reckoning' with that will, that man is marked off from animals. Without a Divine universal will there will be nothing for man to reckon with, in the sense of "reasoning" which animals do not have in common with him. Men and beasts both reckon with matter and with themselves. Man's knowledge of himself by himself is not different from the knowledge of beasts of themselves by themselves. That knowledge is not human knowledge, but mere "animal sense" as Suka calls it. (26). Men and beasts obey alike the biological law of survival and reproduction. All materialistic attempts at understanding man in terms of that biological law must necessarily result in an understanding of him as but a member of the group or society of animals, and not as a being having any status or faculty, which others of the animal group or society do not possess in common with him. Man must first transcend his animality before he can be reckoned as belonging to humanity, and he can lay claim to being reckoned as such, only when he awakens to his own *nature* as the servant

---

(26) : Bhagavata 7. 5. 12.

of God and of the *need* of his surrender and service to God. That is man's nature, that is man's need. Until man has reached that stage he has not reached the stage of humanity. 26(a). It is in man's knowledge of his essence as the servant of God and in his action in accordance with the will of God that man becomes a man and his actions become human. To deny God or to deny will to God, is to deny humanity. The will of God is as eternal as God Himself. It is that will (sastra) that man has to understand, it is with that will that man has to 'reckon', and it is to that will that man has to submit. Man in his defiance of that will forfeits his status of a man and invites the treatment of a beast. Without a Divine will, without a moral law, compelling the obedience of all men, man must be and ever remain one with beasts, and the world would then be all one jungle haunted by the most rapacious of human beasts. The Veda declares :— "Thus far (they are all) beasts-bipeds and quadrupeds". As a mere specimen in the zoo of evolutionary biology man has not got even the look of antiquity about *him*. In that zoo man's is a mere blink of the latest mammalian upstart. As such a specimen man's value is only such. Man in his transgression of the will of God effects his own frustration. (27).

That the biological body is per se sacrosanct is a fallacy and an illusion that has to be dispelled. It is with the explosion of that fallacy that the Lord's Song begins. While it explodes the fallacy

Apotheosis of physical body is illusion. Body-culture sense-culture and soul fulfilment

26 (a) : Tirumangai Alvar 11. 7. 9.
(27); Gita XVI. 23, 24

it also emphasises the fact of the soul being incorporated in biological body and the consequent need of the soul functioning in the context of that body. Every soul is embodied in a particular context and has therefore to function in that context in accordance with the will of God who *permeates all souls alike in their various biological* integuments. The body is the soul's karma in configuration and it is in that configuration that the soul has to function. All attempts at jumping out of one's own integument are but attempts at jumping out of one's own life. That *configuration*, that embodiment is no more automatic than optional. The tenacious heresy of spontaneous generation has long ago received a death-blow at the hands of eminent men of science. Birth is not a blind accident of the bedroom. All embodiments are karmic and karmic law has to be obeyed. Man sins against God in sinning against his body; for the body is given by God in His justice to man as man. The greatest of human tragedy is the havoc and violence which man is committing on his own body and on his own senses, not to speak of those that he is committing on those of others. Hence his frustration. Body-culture and sense-culture are the very foundations on which the fulfilment of the soul depends. Physical culture is not mere physical exercise. Mere physical 'exercise' is usually a variety of physical exhaustion. The body and the senses have to be disciplined and cultured and not merely physically exercised. Each body, with the senses functioning in that body, has an individuality, and therefore, a value of its own. It is in that individuality that we have the

foundation of human culture in all its variety. That culture is virtue. It is virtue that constitutes the vir (man). Whatever is not culture in the sense of "virtue" is violence to the body and the senses. That violence is sin. Man is a vir in culture and a beast in violence. He effects his fulfilment in culture and his frustration in violence. That is God's justice. Man, therefore, to the extent to which he does violence either to the body or to the senses of his own or to those of others or to the needs and equipments of that body and those senses, whether of his own or of others, effects the frustration of himself and of others. That frustration is sin, and in that sin he suffers justice. It is from that frustration that he has to be redeemed. Redemption is the one need of man, and God in mercy is the one Redeemer of man. Justice is not mere vindictive retaliation, but is the reaction to the sin committed. That reaction is penalty. The apotheosis of the physical body is repugnant to Divine Justice. That that body is by itself sacrosanct is the creed of mud-fanatics. Justice cannot be understood in terms of materialistic biology. Of carnal bodies the sinner has had many, and will have plenty in succession. The plenitude of his carnal bodies is but the plenitude of his sins. If one goes many will follow in succession. Man instead of *clinging to the carnal body* with fanatical avidity and becoming a slave to that body has, in the context of that body, to free himself for ever from the bondage of Karmic embodiment. The body has to be so disciplined and *cultured*, and the senses so controlled and subdued as to make them subserve the end of soul-fulfil-

ment - the fulfilment of its freedom from the liability to karmic embodiment. If man's bondage is effected in God's justice, his freedom is achieved in God's mercy. The very survival of the sinner in justice is the pointer to the supremacy of God's mercy. Justice is the reminder of mercy. It reminds the sinner of the infinite kindliness of God and goads him on to contrition and submission. The purpose of justice is to awaken the sinner to his sin - the one sin of his defiance of the will of God, and to make him a penitent supplicant at the foot of Mercy. Only the sinner would not listen to the voice of justice. Hence his contumacious persistence in his own frustration. That voice being the voice of Divine justice will one day make itself heard by the sinner and take him in contrition to the "foot" of God - the spring and abode of all - forgiving mercy and fulfil itself in that mercy. (28). The "foot" redeems the supplicant in all its love and affiliates him for ever to itself as its Paduka in all its rosy hue of grace.

Service to God's 'foot" is perennial food of Paduka.

Not only does the 'foot' redeem and affiliate but becomes itself the perennial food of the redeemed soul (Paduka). The "eater" (atta) in justice becomes the "food" (anna) in mercy. "I am the eater of the food" is the sacred chorus of Paduka as sung by the author in Nadapaddhati. (29) The whole of Nadapaddhati is resonant with that joy - the one joy of eternal service to the 'foot'

(28): Dayasataka 64, 79, 90, 91, 98.

(29): Paduka 386: Cf. Paramapadasopana 9. for the "universal service" of the liberated, and for the supremancy of that service.

of God. It is the experience in all percipience and glory of the supremacy and sovereignty of service to God. The Véda has declared that God's primacy and ultimacy inheres in God's "foot" to emphasise the supremacy and sovereignty of service to God as the summum bonum of souls. It is in that "foot" that God integrates redeemed souls in their eternal service to that "Foot" (30).

Service to the 'foot' of God in fellowship with the servants of God is the very crown of human fulfilment. Paduka is that crown and it is the crown of the universe. If Paduka is the crown of the universe God's "foot" is the crown of Paduka. The universe is one God-raj It is true raj, good raj, and beautiful raj. It is the raj of universal oneness which ensures the happiness of the entire universe It is the Ramaraj of Valmiki. It is the Padukaraj of the present author.

God's Foot Crown of Paduka.

Paduka Crown of universe

Rama raj and Padukaraj.

The glory of Paduka raj (Servant's raj), according to the author, excels even the glory of Ramaraj (God's raj); (31) for it is the raj of His devoted Servant, and it is in that raj that service reigns supreme. It is the very raj of the sovereignty of service. Rama only "acts" in service; (32). Paduka "lives" in service. Rama's "service' is a "life-like" acting, and the life whose

Padukaraj or Sovereignty of service.

(30): Sathakopa Tiruviruttam 46. Tiruvaimoli 3. 7. 7; 3, 9. 8; 4. 9. 9; 8. 8. 11; 10. 4. 4

(31): Paduka 108, 153, 159, 167, 175, 180, 204, 236. 858, 899 et passim.

(32): Paduka 176, 234, 240.

likeness He acts is His Paduka's. Hence the real sovereignty of service in Padukaraj. That is the excellence of Paduka-the servant. That excellence, in the words of Valmiki, is the excellence of the effectuation of "universal happiness" (sarvaloka yogakshema). The rule of Paduka is the rule of service. "Unite and serve" is the rule of that service. Paduka's is a union and in that union it rules in service and serves in rule. Rule and serve or serve and rule is no paradox or repugnancy. It is a basic truth. Being basic truth it is a mystery. It is that truth - the truth of the true oneness of the ruler and servant, that has to be understood, it is its implications that have to be explored and it is its applications that have to be made "Thou livest as servant, and rulest as king : who can comprehend this - Thy transcendent mystery!" is the profound utterance delivered from the peak of poetic genius by the universal poet-Kambar (33). It is with those profound words that the poet made Garuda (Veda) wake up Rama to His sovereign glory. When Rama was crowned, says that preeminent poet, each one in the universe felt that he was crowned himself (34) That was how Rama delighted and elevated them all to the regal nobility of serving citizenship in an equality of sovereign fellowship with Himself. That is the truth about the true, the good and the beautiful raj and it is to that truth that we have to awaken. That is good raj and that raj is Paduka raj. That raj is good polity, and that rule is good

(33) : Nagapasappadalam 255.

(34) : Tirumudiyattuppadalam 40.

politics. Is that so? Can that be so true or so good as that? It is a question which calls for an answer, and that answer has therefore to be attempted, however inadequately, in this note.

The word "Politics", though it began well, has in course of time acquired an odium and has a tale to tell. In popular usage the word has become a synonym for "dirty game". One of its meanings, according to a writer on Politics, is "blind free fight". The dictionary meaning of the phrase "engage in politics" is 'the strife of rival parties". Such is the modern meaning of the word, and that meaning tells its own tale. Predicting the nature and function of rulers in Kali age that holy sage Suka said "Robbers in disguise" and "Rulers will devour the people" (35). The former is presumably their inter-statal, and the latter their intra-statal, function. Historians and philosophers have borne testimony to the truth of the sage's prophecy Seneca complains:- "We are mad not only individually, but nationally. Why do we restrain homicide and the murder of individuals but glory in the crime of slaughter which destroys whole nations? There are no limits to our greed, none to our cruelty. And as long as such crimes are committed by stealth and by individuals, they are less harmful and less portentous; but cruelties are practised in accordance with acts of senate and popular assembly, and the public is bidden to do that which is forbidden to the individual" (36). To such rulers and states Seneca and Lucan have Politics

(35): Bhagavata XII. 12 12; XII 13 32.

(36): Epistles XCV.

given the appellation of "robbers" (37). Cicero says:- A pirate being asked by Alexander from what wicked motive he infested the sea replied "from the same which leads you to infest the whole world" (38). Quintus Curtius cites the instance of Alexander to whom the Scythian ambassadors said "You pretend to be the punisher of robbers and are yourself the general robber of mankind" (39). Lactantius says "Men captivated with appearances of vain glory give the names of virtues to their crimes" (39). Speaking of Philip, Justin says:— "In deciding a dispute between two rival kings he stripped both of their dominions with all the treachery and violence of a robber" (39). According to Seneca, states were "bribed into bondage" by Philip and "ruined" by Alexander (40). He adds other names also to the list in that Epistle. The sage Suka, in his infinite mercy for mankind, has not stopped with the harrowing description, but has also prescribed the remedy for it. That remedy is, in substance, the service of man in his freedom from selfdom. That service is the theme of the author's poem. That is the fate to which politics has been condemned by

(37) : Seneca. On Benefits I. 13. 3 Cf Hugo Grotius on War and Peace. Book II. Ch. I. wherein they are quoted.

(38) : Republic. Book III. 15 & 23 quoted in Hugo Grotius, ibid.

(39) : Quoted in Hugo Grotius on War and Peace and in Campbell's Note, Book II Ch. 1. Pp. 174 and 175. V 1. 1 : Cf. also Kelsey's Note ibid P. 170 Bk II. wherein the Second Apology of Justin calling them 'Robbers' is quoted.

40) : Epistles XCIV.

those engaged in it. It is not the work of a day, but is the result of the accumulated sin of man committed in the course of centuries. No one man or group of men, secular or religious in particular, more than another is to be blamed for it. It is common to all men and groups of men and they have all to share it alike. It is the rivalry between man and man, individually and in cliques, that has taken this ghastly form and brought about this tragic result. The history of politics has for ages been the history of man's plots and intrigues against man. It has been the history of exploitations and usurpations of man by man, by force if he could, by fraud if he could not. Man first started the "game" by usurping God; for God was felt to be the common rival of all men, and therefore they joined some in 'society', some in 'contract' (in which perhaps 'social contract' originated) in getting rid of that common rival and taking his "place". Some took it in place of God, others in denial of God. Both, however, took it for themselves. In that displacement God's omnipresence was usurped by man's ubiquitousness. In that ubiquitousness man has constituted the world a "theocracy" of his own. That theocracy became his religion. To some that religion was 'cuius est religio eius est regio' (whose is the religion, his is the region). To others it was 'cuius est regio eius est religio' (whose is the region, his is the religion). That is the religion as much of theocratic politics as of political theocracy. If theocracy is mediaeval politics, politics is modern theocracy. Each is a 'civitas dei', the one of the 'scholastic' type, the other of the 'round table'

type. Each asserts its exclusive claim to the 'regio', and its religio is the religion of that assertion. That assertion is aggression. The odium of all politics, whether religious or secular, mediaeval or modern, is the odium of the assertion of that claim and of the aggression of that religion. That religion, though it looks like two, as the formula would suggest, is really one; and regionism is that one religion. That is the theocracy of the 'regional' man. The law of that theocracy is as it must be regional - the law of regional trespass and regional expansion. In that trespass and expansion man became a law unto himself, effected the repeal of God's law, and constituted his exclusive theocracy in an autonomy of his own. The warning voice of saints and sages against the constitution of that theocracy was wholly unheeded. Fictions and fables exploded by the mightiest of minds and the noblest of souls were ruthlessly explored and fanatically resurrected and constituted into states, and empires, and enforced as laws, national and international. Apostacy, in the true sense of the word, became the foundation of the legislative competency of man. It is the apostacy from God's law to man's code, the apostacy from truth to convention, the apostacy from status to contract. The great legal maxim "communis error facit jus" (common error makes law) was the magna carta of that omnicompetence - the omnicompetence for trespass and usurpation of man by man in groups. Those groups became states and they grouped themselves in internecine rivalry. It is that magna carta that has conferred on man the magnificent rights, in an international sense, of jus immittendi,

occupatio, usurpatio, and in recent times of what may be termed 'oculatio'. The political achievement of man is the achievement, under the aegis of that magna carta, of the freedom to function in the autonomy of that ubiquitous omnicompetence It is the achievement of man's manumission from the protecting hand of God and of his passing into his own grabbing manus. It is the political evolution of "a mob got to believe in its own divine right by demagogic missionaries, capable of a more thorough work than any single tyrant puffed up with the same illusion has ever achieved" (41) in the words of Prof. Huxley. The "demagogic missionaries" have in that evolution joined hands with dictatorial evangelists. State is the theocracy of those missionaries and evangelists. It is the glory of that theocracy that man has begun to sing in rival concerts of self-exultation. Thanks to the ministrations of the great god Boost, mankind is being very freely and altruistically glutted with counterfeit philosophy to such fullness as to leave in him very little appetite for genuine knowledge or true vision. Carlyle is said to have characterised the "political" speeches of Gladstone and Disraeli as "the groanings of two old bag pipes". It was a characterisation - not of the two giants, but of their "political" propaganda. If the political speeches of Gladstone and Disraeli were to be so characterised it is feared that even Carlyle's words would fail him in his attempt to characterise the "groanings" of the political tub-thumpers of today. Politics has become the game

---

(41) : **Evolution and Ethics. Prolegomena.**

of letting loose animality on humanity. The game has in recent years developed into a contagious disease and has taken an epidemic form. Many are the individuals and states that have already fallen victims to it. The survivors have, however, in a sense of false, perhaps dubious, security taken to building air-castles. It does not seem unlikely that they will soon be engaged in pumping out the air and in that engagement pumping themselves out of their own castles. The phenomenon is but the truth of history repeating itself. That history is the history of the nemesis of cuius est regio eius est religio. To trace that history one has perhaps to go back to prehistoric days. The Danava emperor (42) was the founder and the first pontifex maximus of that religion - the imperialistic religion of geo-ethnic theocracy. He incorporated the entire ge in Danava *ethnos* and founded his universal empire in that incorporation. That was his constitution and his law was the law of that constitution. Vedanta (Philosophy) was repugnant to that law and he therefore repealed philosophy in the omnicompetence of his legislative rage. He not merely put his law on the statute book, which to him in his practical clarity was a mere euphemism for the dust-heap of the legislative chamber, but

---

(42) : **Hiranyakasipu : The above is an interpretation of the allegory. The story is an elucidation of the supremacy of universal oneness over individual and group egoism. It is an elucidation of the apparent paradox that the 'ethical' process though born of the 'cosmic' process is at enmity with its parent. It is an elucidation of the Upanishadic "Neti Neti".**

expended all his imperialistic energy on the propagation of that law. He took particular care not to leave in doubt the import of the all-important word "cuius" in that statute. He declared that 'cuius' means 'Danava's'. He being the primate of all Danavas and therefore of the regio, the religio was, as it must be, his. None else could poach upon his preserves. That the regio was his was to him a fact, an ethnic fact, from which flowed in law the consequence of his religio - the political religion of group-egoism, and geo-ethnic imperialism. Ex facto oritur jus (from fact arises law). Good logic and good law. He was so much convinced that there was no fault in that logic, and no flaw in that law, that he convinced himself of the infallibility of his own political judgment and in that infallibility he effected the repeal of "philosophy" and enacted his "theocracy" into a universal religion. That was his rule of law and that law was to him immutable. He thought that his security was established in the immutability of the law which he enacted. But alas! it proved to be, not a law but an explosive, which in its explosion consumed its very discoverer. All later history is but the history of the recrudescence of that prehistoric explosion. Suffice it to mention only one such recrudescence. It was in the year 529 A. D. during the historic reign of the ' Roman" emperor, Justinian. It was the fitting culmination of the process of conflict and disintegration which had already begun centuries before with the capture of Alexandria by the Romans and which functioned in that process to such completeness as to result in the words of Vinogradoff in "the

Romanization of the provinces and the barbarization of Rome". To the imperialistic genius of the Roman, law and engineering alone appealed. They alone had a value to him. All else, and particularly philosophy, were wholly barren and worthless. The emperor therefore codified law and crucified philosophy. He had all schools of philosophy closed in 529 A. D. and left Europe to darkness and to 'law'. The great plague of Europe followed soon after. The plague was undoubtedly *post hoc*. Whether, however, it was *propter hoc* let discerning students of history judge for themselves. The imperialist could only close the colleges of philosophy, but he could not close the communion of philosophers. The philosophers migrated to the east leaving the west to its law and darkness. Ex oriente lux, ex occidente lex! (From the east light, from the west law!). The philosophers of the west came into communion with the philosophers of the east and the result of that communion was the restoration to the west by the east after the lapse of nearly a thousand years of its light of philosophy in integrum. What a magnificent restitutio in integrum! Aristotle was preserved and commented upon by Averroes. That commentary in Latin translation became the second Bible of St Thomas Aquinas. The service rendered to the cause of human culture by the Jewish philosophers, who were at once great thinkers and translators of great thought by their translations into Latin was unique. It was the very triumph of cultural fellowship over geo-ethnic obscurantism. That fellowship was a union and a republic of philosophy. It was a union in

cordiality of the philosophic culture of the "Pagan" Aristotle, the "Moslem" Averroes, the "Jewish" Maimonides, and the "Dominican" St. Thomas Aquinas. What a luminous galaxy, what an illuminating society, of noble souls! And yet man has taken to preaching and propagating the creed of darkness - the one darkness of barrack-burial, in the smoking bigotry of his geo-ethnic theocracy.

Paduka Rajya Philosopher's state civitas Dei.

That a good state is civitas dei is readily accepted. It is, however, the distortion of its purport, the perversion of its essence, and the prostitution of its purpose for the most unworthy of the selfish ends of individuals and cliques that is repudiated. All civitas is dei. Deus - the great God, is one, and "One only without a second". That God is neither tribal, nor local nor sectarian. He is one and universal. There is no "private" ownership in God. "Private" ownership is itself ungodly. God (Deus) is One and universal. The unity and universality of God cannot be over-emphasised. If Deus is one and universal there can be no civitas dei which is either tribal or local or sectarian The civitas, if it is to be dei, must be as universal as the Deus whose civitas it is. To speak of a tribal or a local or a sectarian *civitas dei* is a self-contradiction. *Civitas dei* is a 'state' of all-inclusion and no-exclusion. It is the function of that state to sustain the all-inclusion and maintain the no-exclusion; for that sustenance and maintanence is the function of *Deus*. All-exclusion and no-inclusion is *civitas diaboli*. To the extent to which a civitas is inclusive it is dei and therefore divine. To the extent to which it is exclusive it

is diaboli, and therefore diabolic. Law includes all and all are included in law and in accordance with law. Lawlessness excludes all and excludes them all from law and therefore from each other. God wants all and wants them all to be good and useful; for they are all the "offspring of His own body" and therefore cannot be excluded from that body. It is the body of Virat-Purusha. That is the body-politic. and that body-politic is all-inclusive and all-sustaining. It is universal. Nothing is a surplusage to God. Everything exists in His will and as His wealth to His greater glory. That is the glory of everything in existence. The man who does not see the usefulness of another only sees his own uselessness. It is a useless mind that does not see the usefulness of others. "Everything that stands, stands in God, and stands for God. To know that is alone true knowledge; all else is mere dross". So proclaims the great Saint (43). "Every tender soul that blossoms into corporeal form is but the blossom of the Lord's form" is the hallowed articulation of Sathakopa - the Paduka-Incarnate (44) Truth is the truth of "all" and God is the God of all. By making truth and God tribal or local, or sectarian, we are only exhibiting our own pettiness and thereby making "truth" and "God" as petty as ourselves. In that pettiness we are degrading "truth" and "God" to our own level of pettiness so as to make them worthy of our petty worship in exclusion. Such a worship is the most degraded form of

---

(43) : Tirumalisai Alvar. Nanmukan Tiruvantadi 54.
(44) : Peria Tiruvantadi 73.

self-worship. The good, the virtuous, are great, and their greatness is the greatness of their mind. It is magnanimity The Lord, in His magnanimity, has been pleased to call the magnanimous by the hallowed name of "Mahatmas" (45). It is for 'mahatmas' that the Lord says He is thirsting. It is those mahatmas for whom the Lord and the Lord for whom the mahatmas are mutually thirsting, that the petty man excludes and it is their place that he takes in his exclusive theocracy. The theoretical form of that theocracy is, in its ultimate analysis, either political pantheism or political acosmism. They are kins, if not twins, and there is really very little to choose between them. Let us not, however, trespass into political metaphysics which is more metaphysical than metaphysics itself. Rajya or Raj (its abbreviated form) - which is the equivalent of "State", is neither regional nor tribal. It is essentially functional. "Rajya" is a Sanskrit word and in Sanskrit it means "the *function* of the ruler". The great sage Parasara has described that function as the function of "*delighting* the people" (46). The ethics of the ruler is the aesthetics of the people. It is the virtuous function of making people happy in virtuous company. It is the one function of synthesising and unifying man into a *society in the dharma* of complementarity in which the existence and function of every member needs the existence and function of every other member and in which all live an abundant life in mutual cordiality. All

---

(45) : Gita VII 19 and Ramanuja Bhashya ibid.

(46) : Vishnu Purana I. 13. 93.

truth is the truth of organic unity, all ethics is the ethics of organic function, and all joy is the joy of organic membership. The State is a single anatomical structure living in the abundance of its moral vitality. It is its life that all people breathe-alike and together. Anything to the extent to which it tends to be disruptive of the integrity of that constitution, of that principle of integrating vitality, is repugnant to the constitution, and tends to its emasculation. That vitality which is essentially integral and functionally integrating the State into a "union" is impartible and inalienable. It is intolerant of any division or distribution of that vitality in terms of "regional" disruptions which are euphemistically called local or provincial autonomy. The theory that in a single body politic there can be several autonomous sovereign bodies is radically vicious. It is constitutional heresy and nomenclatorial extravagance. It is that heresy and extravagance that has been responsible for the creation of interpugnacious eruptions, territorial and tribal, within the single unit of one body politic. They are the very eruptions of the body politic which are subversive of the integrating vitality of that body. No state, which in its constitutional essence is integral, can be cut into "autonomous" parts in terms either of tribality or of territoriality. Every good and vital state is an integration and a union of all places and tribes within the sovereign jurisdiction of the state in which everyone breathes the single life of the state. The life of the state is the breath of the people. The principle of all good constitution is the one vital principle of goodness, and all good-

ness is the goodness of integrating vitality. To constitute is to integrate in vitality. All ease is the ease of integration and all disease is the disease of disintegration and it is as true of the biological body as of the body politic. A state is not a geographical or a tribal entity. It is integral unity. That unity is moral essence - the very essence of *dharma*. That great political philosopher Burke says :—" Nation is a moral essence not a geographical arrangement or a denomination of the nomenclator". "Mere locality does not constitute a body politic.......... The body politic of France existed in the majesty of its throne; in the dignity of its nobility in the honour of its gentry, in the sanctity of its clergy, in the reverence of its magistracy, in the weight and consideration due to its landed property in the several bailliages, in the respect due to its movable substance represented by corporations of the kingdom. All these particular moleculae united form the great mass of what is truly the body politic in all countries" (47). It is the duty of the ruler to maintain in his moral might the purity of that moral essence. That a polity is moral essence and that the virtuous are its guards and guides is a vital constitutional truth. The greatest and noblest of minds of all countries and of all ages have proclaimed the sanctity and the inviolability of that truth. They have declared with one voice that earthly rulership inheres in the virtuous. Whatever be the form of government, the soul of all good government is selfless

---

(47) : Letters on a Regicide Peace : Vol V. Pp. 219, 220 (Bohn's)

service to God and to God's humanity in all love and loyalty to God. The virtuous are the servants of God and in their service they are on the side of God. God is therefore on their side and has committed His world to their care and guidance. Arjuna was on the side of God and therefore God was on his side. Asked, if he believed whether God was on his side, that noble soul - Abraham Lincoln, is said to have replied in all the strength of his love of God, that he was not concerned with whether God was on his side, but that he was concerned with whether he was on the side of God. That is how selfless nobility concerns itself. All authority is God's and it is God's authority that is being served by the virtuous in their service to God as the guards of the moral essence of State. It is for that service that God has invested the virtuous with His own authority - an authority to serve Him and His servants, and in that authority, the virtuous have been constituted the *authorised servants* of God. It is in that investiture and constitution that true servants are marked off from counterfeit servants whose rule of "service" is self-service. In that investiture by God the virtuous are constituted the "Paduka" of God. It is the "vision" of that investiture that the Celestial Bard Valmiki saw, and it is the glory of that investiture that he sang. "Verily, it is these Padukas that assure the abiding happiness of the whole universe" is the message of *the Poet*. Paduka in its service is the one friend, philosopher and guide of God and in its rule is the one friend, philosopher, and guide of man. It is the service of bringing God

to man and the rule of taking man to God, and in that service-rule, Paduka brings about the abiding union of human service with *Divine* essence. It is a union of earth and Heaven, of Nature and Grace. It is a union of both the realms in one and that one realm the one union, is Paduka's. Paduka is truly the "Philosopher" and the true "philosopher". The philosopher's state of Plato is the echo of the Padúkaraj of Valmiki and of the present author and will find in it its full elucidation. That 'Philosopher' is the later "Peter" and "Caesar" in one. The later - day conflict between "Peter" and "Caesar" was due to adventitious circumstances. It is no way detracts from the essential identity of the serving personality of the "Philosopher". One of the papal titles is "servus servorum" (the servant of servants). It is by that title that Dante in his 'Vision' has *named* Boniface VIII. (48). That is the glory of Dante's vision. The conflict between "secular" and "religious" is as unfounded as it is unreal. The conflict is a very "secular" one brought about for securing very "secular" ends. Governance is a very sacred act and therefore a very great act of sacrifice It is in sacrifice that Paduka rules (49). Paduka wills that it should 'serve'. God wills that it should 'rule'. The serving will of Paduka is the ruling will of God. Rule is the sacrifice (yagna) of Paduka - the Philosopher, and in that sacrifice the state becomes consecrated and blessed (yagnasishta). One of the greatest saints of all times, himself a king-philosopher, Kulasekhara Alvar, says - "O Lord!

---

(48) : **Inferno XV.**

(49) : **Paduka 127.**

verily do I, Thy humble servant, thirst for Thee alone, even as all earthly power and wealth thirst for those alone who in their thirst for Thee alone, have no thirst for them at all" (50). It is for that reason - for the reason of the consecration of the state in the sacrifice of the "philosopher" - that the state covets the 'philosopher'. Those who covet the state are "robbers" and those whom the state covets are "philosophers". Paduka is the 'philosopher' and the state is therefore Paduka's. Paduka's is a union and it is in that union that peace (santi) reigns supreme. It is the reign of the Upanishadic 'santi, santi, santi' (peace, peace, peace). May 'santi' reign supreme in our "union" May Paduka reign supreme in that "union" in the meridian splendour of its moral might and bring about, in fulfilment of the Poet's prophecy, peace and happiness to the whole universe.

Author's Vision

The poem is truly the 'vision' of Paduka. Valmiki and Vyasa, says the author, are the two eyes with which he beheld the 'vision'. It means that unless we see, not merely eye to eye with, but with the very eyes of Valmiki and Vyasa - the one the primate of all poets, the other the primate of all philosophers, - we cannot have the 'vision' of "Service" in the glory of its universal sovereignty. It is the one vision of all good poetry, and the one truth of all good philosophy. It is the vision of the very essence of both in one and therefore a very beautiful vision. It is the vision of beauty itself. Truth was his eye and beauty was his vision,

(50): Perumal Tirumoli 5. 9 Cf Brhadaranyaka 6. 4. 23. Paduka 113, 126, 127, 144, 160 etc.

and that vision was Paduka. Such was the eye of the author and that eye was the eye of the "Poet-Philosopher". That eye in "a fine frenzy rolling" glanced "from heaven to earth and from earth to heaven" and in that 'glance' heaven and earth was seen as one (51) That is the "vision" of Paduka-the integrator of earth in Heaven.

Author's art vision and creation
Poetic art creative

If Paduka was his vision it was equally his creation. Valmiki discovered it and the author recovered it and that recovery is his "creation". It was a creation in the intensity of poetic passion and in the sublimity of poetic art. Valmiki was his guide and he guided him into the creation. That creation was beauty and Paduka was that beauty. To the author Paduka is not merely beautiful but is beauty itself (52) The poem is the experience of the aesthetic appeal of Paduka and that experience is unique in all literature. Paduka is the very crown of aesthetic philosophy and that is the author's philosophy as literary artist. Its essence, its function and its form is the one essence, the one function and the one form of "universal" service. That in essence is truth, in function is virtue, and in form is beauty. That is the author's "Paduka" and that "Paduka" is the author's creation. He created what he saw and he saw what he created. It is vision and creation in one. The poet's function is creation and therefore divine. The word "poet" is derived from a Greek root which means "to make". ' He is a poet who

(51): **Paduka 974, 977, 979, 1001. et passim.**

(52): **Paduka 898.**

creates..............." is the author's definition of a poet (53). God is the Supreme Artist and creation is His supreme art. The author has sung the supremacy of God's creative art - the one model for all good art, in his Yadavabhyudaya (54). God's is the creation in Himself (the One) of the universe (the all) in all the richness of variety and in all the vitality and beauty of organic life and form. That is creation and that creation is the art of God. That is the Upanishadic art of "He saw" and "He created". In that art He not merely conceals His art, but in all His art, He conceals Himself in His own creation, his own work of art - the universe. That concealment is the greatest art, and that art is immanence. That is His sport (lila). While He is manifesting in Himself His "all" (the universe), He conceals Himself in His "all" (the universe) and remains concealed everywhere in that "all". That is truly the most wonderful of all arts - the one wonder of Divine immanence. That manifestation is evolution, and evolution is His sport: It is the 'sport' of His concealing Himself in His own creation. All good art is the art of concealing the hand of the artist in his work of art. It is the immanence of the hand in its work. The artist therefore creates himself in his work of art. He is as much the creator as the creation of his own work. It is his "recreation". It is truly art for art's sake. That is creation and that creation is God's lila. It is the *lila* of Divine Love and 'Nature' is God's

(53) : Yadavabhudaya I: 15.
(54) : I. 9.

creation in that lila. It is the sport of God's concealing Himself in "Nature" and revealing Himself in "Grace". Concealment is the nature and revelation is the grace of poetry. Hence the divinity of literary art.

Creative and Figurative Arts Difference

Literary art differs and differs radically from figurative and pictorial arts in that it is essentially creative. The latter are merely repetitive. There can be no true aesthetic philosophy in repetitive arts. The geometrical symmetry of mechanical patterns is usually mistaken for the aesthetic beauty of organic forms. The former are soulless imitations and counterfeits. They are merely the "creations" either of biological necessity or of business propaganda. They are vocational or commercial activities and not aesthetic creativity. Figure is not form and symmetry is not beauty. Being soulless, "figures" have no aesthetic value. It is because of their soullessness and therefore of their "untruth" and 'counterfeit" character that Plato in the tenth book of his Republic has excluded 'poets' from the philosopher's state. Plato's criticism is directed against arts for the reason that they are soulless and therefore counterfeits. It does not matter to him whether that art is figurative or pictorial or literary. It is a fallacy that because the art is literary, therefore it is necessarily different from or superior to,. the figurative or graphic art. Plato's criticism concerns itself, not so much with the form or the technique of the art, as with its substance. That substance is life. In so far therefore as any art has no life in it but is merely a shadow, be that shadow figurative or

literary, it is a counterfeit. Both are to Plato mere figures, the one being pictorial the other literary. Both are equally counterfeits for the reason that they are mere shadows without any substance, mere figures without any life, and both should therefore be excluded from the philosopher's republic. His objection is to mimicry and it is founded on its soullessness. That objection remains unanswered. His criticism does not touch the art of literary *creation*, the creation of organic life and form. He is in effect, if not in truth, driving by that criticism to that conclusion. That is plato's art, and he is the very master of that art. That is the art of concealing his conclusion in his objection. That is the art of the tenth book which is an attack on 'poetry' and which ends with a poem. It is a poem on life and it is life itself. His objection is not to *creation*, but to *imitation*. In his very attack on poetry by the method of extension by analogy of the figurative to the literary art is implicit his assumption that the attack applies only in so far as the analogy of the figurative is applicable to the literary, and no further. That the distinction between literary and graphic arts consists in that the former is creative and the latter imitative, is beautifully voiced by the present author in his Subhashita Nivi (55). Much of the "poetry" (and we may add also "philosophy") that we hear so much talked of and advertised is mere "counterfeit" for the reason that it is soulless repetition. Hence the condemnation of such "counterfeit" poetry as

(55): Subhashita 2. 3.

much by our sages as by Plato. It is "counterfeit" aesthetics that is condemned and condemned deservedly.

What man needs is not sensual excitement, but spiritual equipoise and all aesthetic appeal is the appeal, not to the sensuality of the body, but to the spirituality of the soul. While imitators pander to the craving of the senses, creators minister to the longing of the soul. That longing is for beauty and that beauty is the creation of the poet. That is the beauty of truth, that is the beauty of goodness. That is the one beauty of "Service". Service is the function of selflessness in the height of spiritual equipoise and it is in that function that the universe is maintained in its moral anchorage and sustained in its organic form. That service is joy. It is *ananda* (abiding happiness). Happiness, according to Aristotle (56), is not the sum total of pleasures but "unimpeded activity of the natural state of one's being". "No activity" according to him "is perfect if it be impeded and happiness in its nature is perfect". It is the perennial activity of soul in the spiritual equipoise of selflessness, and "service" is that activity. It is perennially creative and beatific It is in the height of spiritual equipoise that the author served and the poem is that service. That is the beauty of the poem. The author is the servant, service is his art, and beauty is his creation. 'Paduka' is that beauty, and here it is for the

Beauty Goodness Service Joy

---

(56): Nicomachean Ethics. Book VII. Ch. 13

aesthetic philosopher to marvel: "Beauty'! Thy name is Paduka!"

Tamil Translation

Such is the appeal which the poem makes. That is the reason for this humble service in translating the original Sanskrit into Tamil. Translation is a creative art. It is not a repetitive work in word-substitution. To be true to the original is to be true to its soul and not to its figure. The author is a saint and teacher, a poet and philosopher, a creator and artist. He is the "Teacher of Vedanta". His teaching is "Surrender" (Anjali) and his gospel is service. He has taught the law of eternal survival in everlasting service. Anjali (surrender) is the weapon (astra) with which alone God could be 'won'. It is the glory of that "weapon" (anjalivaibhava) that he taught and taught to all. His is the teacher's voice and that is the voice of universal love (57). It is the symphony of Sanskrit, Tamil and Prakrit. The poem is that symphony in all its charm and sweetness. Service is its soul, music is its voice, and rhythm is its march. It is the vision of glory, the experience of purity, and the expression of sweetness - all in one. That one is Paduka - thousandfold. Hence the difficulty of its translation. It is therefore in a spirit of humble service that the original Sanskrit has been rendered into these Tamil songs, such as they are. May Paduka be pleased with the gesture of service!

---

(57): Desikamalai: Adhikarasangraha 17.

949. எண்டளப்பதுமபாதுக சித்திரம்

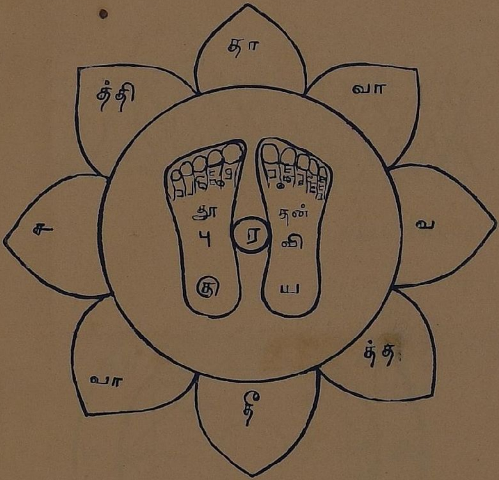

சித்திரம்

" படரிராமபதாவனிபார் "

நாதன் பாதுகம்.

943, 944. செய்யுட்கோமூத்திரி

(1) நேர்

பக்கம் 146, 147

(2) மாருட்டு

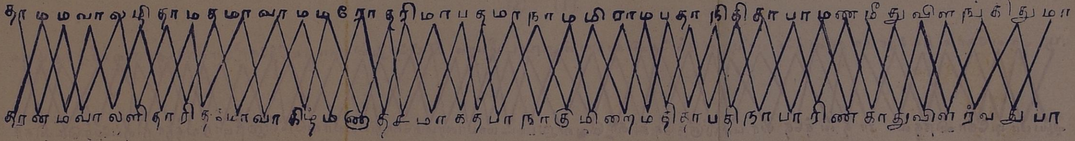

(2) மாருட்டு

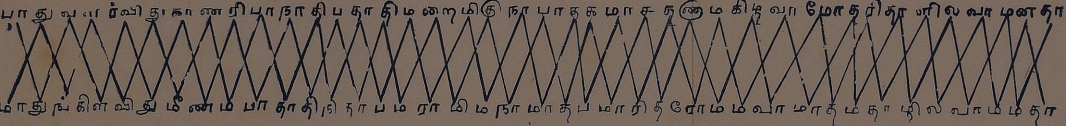
பூ தா து வ ள ர் வி து கா ண ரி பூ நா தி ப தா தி ம றை மி கு நா பா த க மா சு கு ணை ம கி ழ் வா மோ த ர் தா ளி ல வ மு ன தா
மா து ங் கி ள வி து மீ ண ம பா தா தி நி தா ப ம ரா மி ம நா மா த ப மா ரி தி ரோ ம ம வா மா தி ம தா பூ லி வா ம ம தா

913. (1) கோமூத்திரி

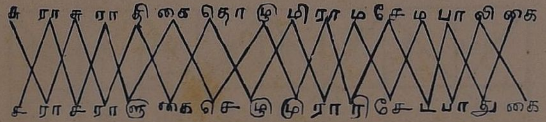

பக்கம் 141

913. (2) இருசதுக்க சக்கரம்

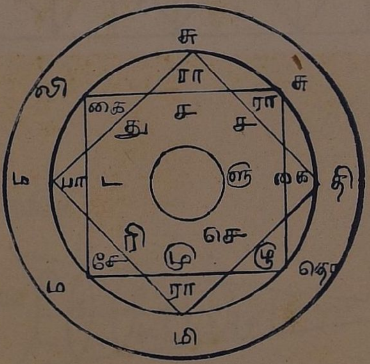

பக்கம் 141

921. முரசபெந்தம்

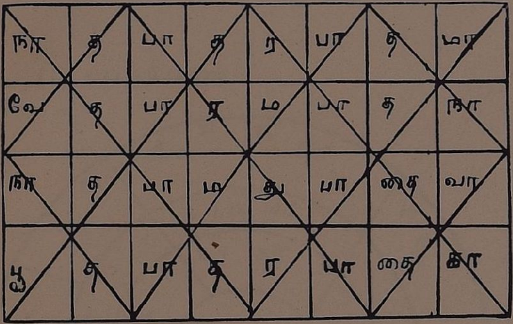

பக்கம் 142

923. சரபெந்தம்

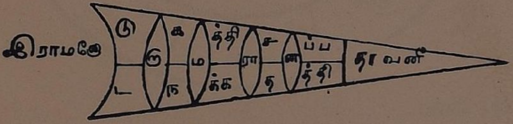

பக்கம் 143

924. (1) கருடகதிசக்கரம்

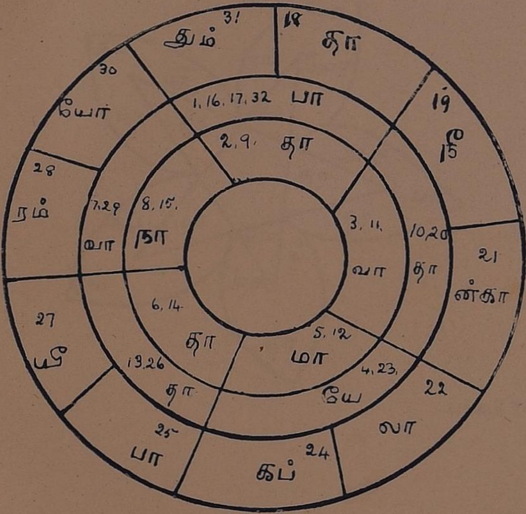

7860
(7333)

924. (2) கருடகதி சக்கரம்

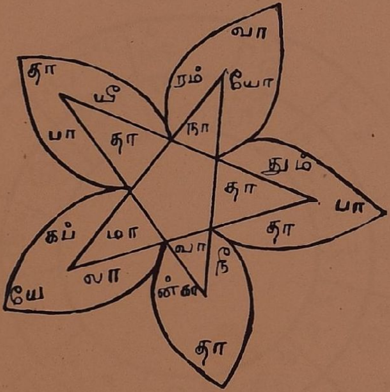

பக்கம் 143

925. இருசிருங்காடக சக்கரம்

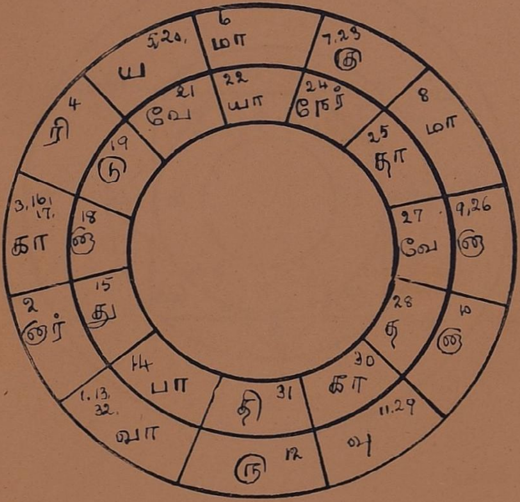

பக்கம் 143

926. இருசதுக்கசக்கரம்

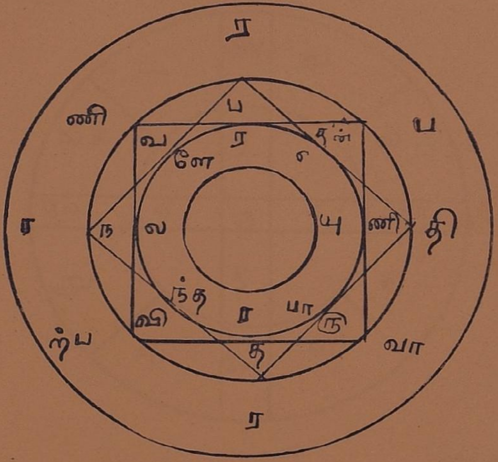

பக்கம் 143

927 (1) நாலாரச்சக்கரபெந்தம்

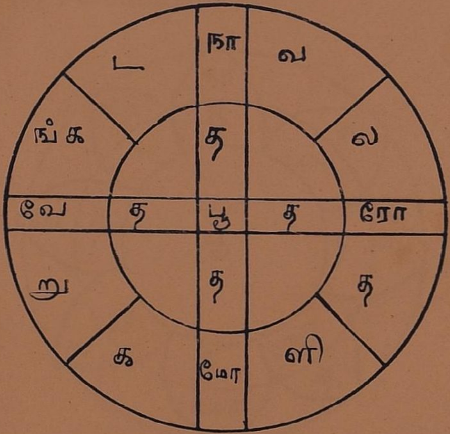

பக்கம் 143

927. (2) எண்டளப்பதுமபெந்தம்

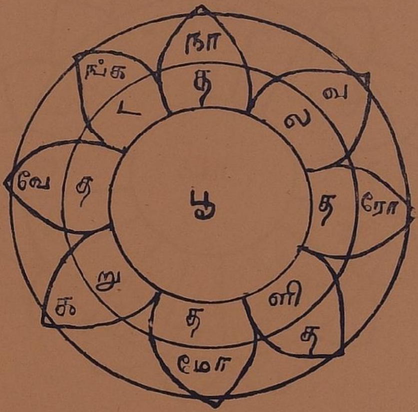

928. பதினறுதளப்பதுமபெந்தம்

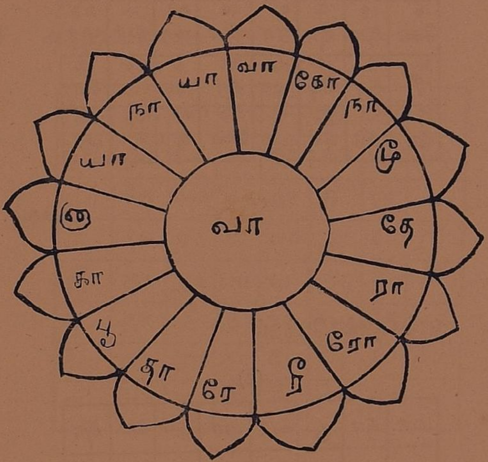

பக்கம் 144

929. சதுரங்கதுரங்கபெந்தம்

(1)

1 மா	30 தா	9 பா	20 தா	3 பூ	24 மா	11 நா	26 தா
16 மோ	19 தா	2 தா	29 ரா	10 தா	27 மா	4 வா	23 மா
31 நீ	8 தா	17 தோ	14 மா	21 கா	6 நா	25 வா	12 கா
18 தா	15 தா	32 கா	7 யா	28 வே	13 தா	22 கா	5 மா

பக்கம் 144

930. சதுரங்கதுரங்கபெந்தம்

(2)

மா	தா	பூ	வா	மா	நா	யா	தா
பா	தா	நா	கா	தா	மா	தா	மோ
தோ	தா	தா	தா	கா	கா	மா	மா
வா	தா	மா	வே	ரா	தா	நீ	கா

பக்கம் 144

931. அருத்தப்பிரமகம்

பூ	தா	வா	சீ	நீ	பூ	மே	வி
தா	தூ	தே	தா	கா	ரா	நா	மே
வா	தே	யோ	ரா	தூ	நீ	ரா	பூ
சீ	தா	ரா	ம	பா	தூ	கா	நீ
நீ	கா	தூ	பா	ம	ரா	தா	சீ
பூ	ரா	நீ	தூ	ரா	யோ	தே	வா
மே	நா	ரா	கா	தா	தே	தூ	தா
வி	மே	பூ	நீ	சீ	வா	தா	பூ

பக்கம் 144

932. சருப்பதோபத்திரம்

(1)

மா	பா	பா	தூ	தூ	பா	பா	மா
பா	பூ	பூ	பா	பா	பூ	பூ	பா
பா	பூ	ரீ	கா	கா	ரீ	பூ	பா
தூ	பா	கா	வா	வா	கா	பா	தூ
தூ	பா	கா	வா	வா	கா	பா	தூ
பா	பூ	ரீ	கா	கா	ரீ	பூ	பா
பா	பூ	பூ	பா	பா	பூ	பூ	பா
மா	பா	பா	தூ	தூ	பா	பா	மா

பக்கம் 144

933. சருப்பதோபத்திரம்

(2)

பா	தா	பா	பா	பா	பா	தா	பா
தா	தா	தா	தா	தா	தா	தா	தா
பா	தா	பா	தா	தா	பா	தா	பா
பா	தா	தா	தா	தா	தா	தா	பா
பா	தா	தா	தா	தா	தா	தா	பா
பா	தா	பா	தா	தா	பா	தா	பா
தா	தா	தா	தா	தா	தா	தா	தா
பா	தா	பா	பா	பா	பா	தா	பா

பக்கம் 145

939. நான்குதளப்பதுமம்

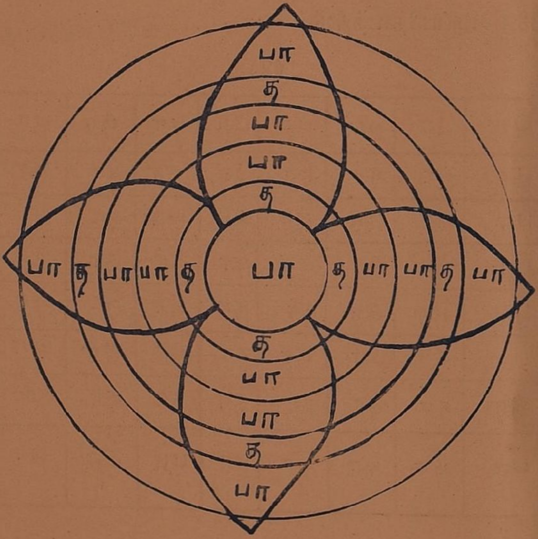

939. எண்டளப்பதுமம்

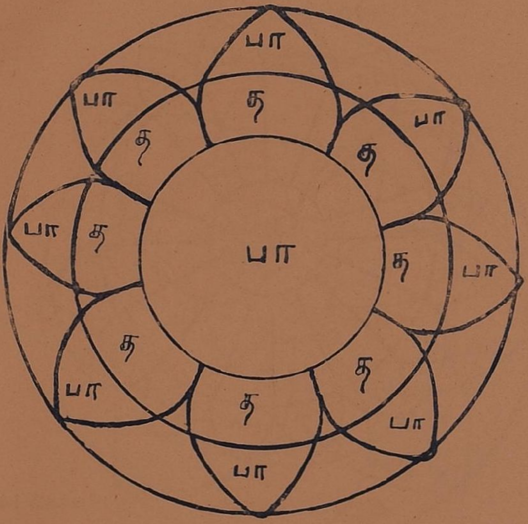

939. பதினறுதளப்பதுமம்

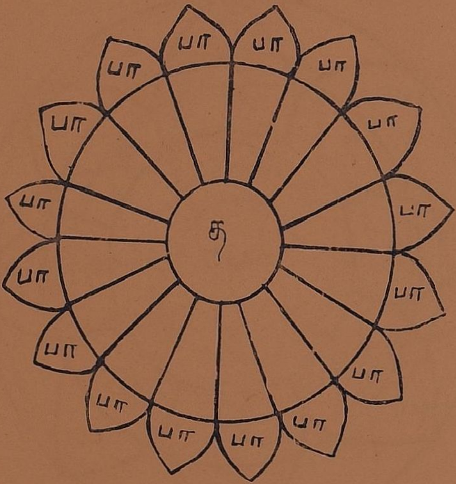

பக்கம் 146

940. கவிநாமாங்கிதவெண்டளப் பதுமபெந்தம்

"வேங்கடபதி கமலம்"

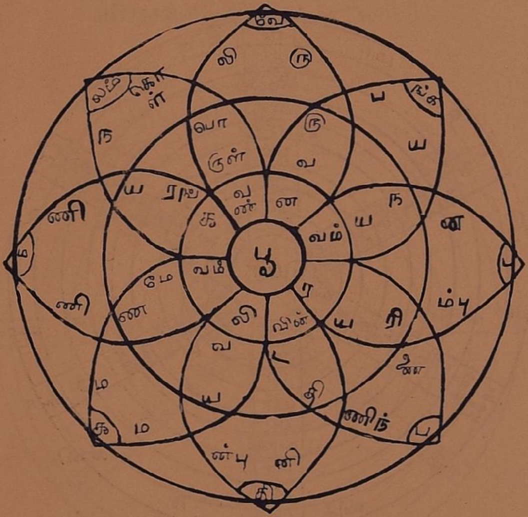

பக்கம் 146

941. கவிகாவிய நாமாங்கித
வாருரச் சக்கரபெந்தம்

"வேங்கட நாயகன் பாதுகையாயிரம்"

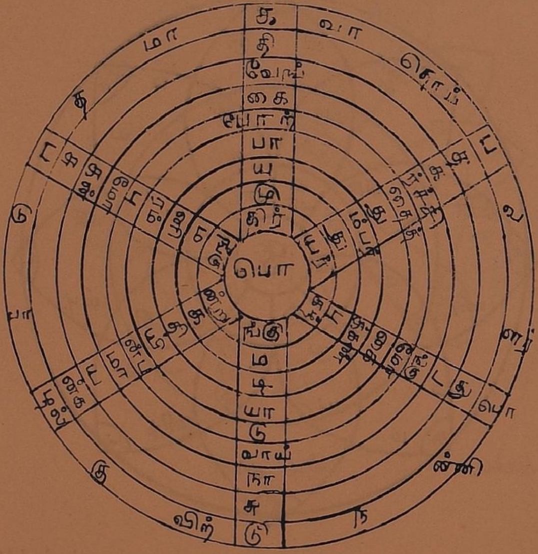

942. கவிகாவிய நாமாங்கித
சதுரங்க வட்டாரச் சக்கரபெந்தம்

"சுருதிமகுடபதி
தருவன்வேங்கடபதி
வருகவிகதகர்மா
வரிபதாவனிதுதி"

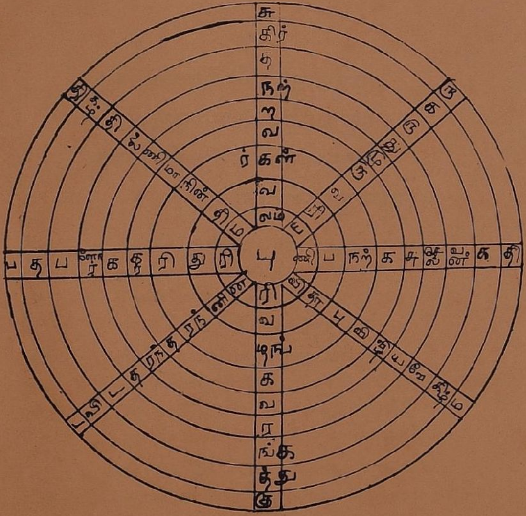

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருப்பாதுகமாலை

காப்பு

श्रुतिशिखरसुभिक्षश्रीनिवासांघ्रिरक्षा-
विहरणपरिणाहव्याहृतिब्रह्मभूमा ।
दशगुणितशतोद्यत्पद्यविद्यागभस्तिः
प्रतिपदमतिभास्वद्देशिकेन्द्रस्समिन्धाम् ॥

வேதமுடி யேறுதிரு வீறுபெறு மாறன்
றூதியரி யோதுகவி வாதியரி யென்றே
கோதுகல மீதுதலை கோடிமறை பாடச்
சோதியரு ணீதிநெறி வேதியனு தித்தான்.

ஓதியொரு மறைதானே யோதுமறை தானாகி
ஓதுமறை முடிப்பொருளாய்த் தனைநல்கு மோரிறைவன்
பாதமலர் தாங்குமதிப் பெருங்காதற் பாதுகமீ
தோதுதிரு வாயிரநா லோங்குகசீர் பல்லாண்டே.

ஒருதனை யொக்க மிக்க வொருவரிங் கற்ற வுண்மை
தெரியிரு மறையி னுச்சி யிறைமைகூ றொருமை நாமக்
குருவர னொருக னாவிற் குணநிதி யரங்க நாதன்
குரைகழ னிலகு லாவுங் குணமொழி வழங்கி வாழ்வாம்.

போதநால் வேத நாவொன் றொழிந்தவே றெந்த நாக்கொண்
டாதிமா வரங்க நாதன் பாதுகப் புனித மீக்கூற்
றோதுமா றென்ற தோர வோருமம் மறையி னோங்கற்
சோதிவாய் மலர்ந்த மிழ்ந்த சுடர்மொழிச் சோதி வாழி.

விரி யாயிர முடி யேறிய விழி யாயிர மெனமூ
துரை யாதிய னிறை யாய்மறை முடி யாய்திரு வடியா
யிர மாரரு ளது தானிறை நிலை தேறிய நலனே
தெரி யாயிர மறை நாறிய பெரி யாரருள் பெறுவாம்.

இர வென்றொரு பொரு வில்வரு மிர வில்லுரி மறைவில்
தர வென்றள வறு தண்ணளி தரு தன்னொளி நிறைவில்
இரு வையக வள வென்றொரு கள வன்றரு ளிறைவன்
சர ணான்றமை மறை மாணிறை நிறை தாளிணை பணிவாம்.

திருப்பாதுகையாயிரம்

1. பாயிரப்பத்ததி

1 பொலிக மாணிறை பூக்கும ரங்கமா
வலவ னோரணி யம்மணி பாதுகை
தலைகு லாவணி தாமணி வள்ளலா
ருலகு நோக்கும டித்துக ளுத்தமர். 1

2 உத்தமத் திரும ணாள னுயர்பத நிலையி னுச்சி
இக்குலத் திலக வத்தன் னிலைதவச் சென்னி யேந்தி
அத்திறப் பத்தி நல்லார்க் காதியென் றோத நின்ற
வித்தகப் பாத நம்பிக் காமுதல் வணக்க மீதாம். 2

3 வருணமா நளியி னாளும் வளநறும் வகுள நாறுஞ்
சுருதிசீர்ப் பகுதி முந்தைச் சந்தியின் பந்தி பூத்தோ
ரரிபதா வனியு னாம மணிந்தரி சரண னோக்கும்
குருகைமா முனிப ணிந்தே னுன்னையான் துதிக்கவேண்டி. 3

4 பொன்னிரும் பதியி னின்றுன் போனிலை புகுந்த வாணி
தன்னடைக் கிழமை நாடுந் தகைமுத னடையில் வைய
நன்னருன் பால தென்றே நாறுநன் மதிம லர்ந்த
வன்மிகத் தோன்றல் தெய்வ வாக்கெனக் கருள்வன் பாதூ! 4

5 நீசனு மெனது சென்னி மீதுமோர் வாசி யின்றித்
தேசுறு வாச வேதச் சிரமிசைப் பரமன் பாதூ!
வாசநீ கொண்டு மன்னக் கண்டுவான் மீகி போன்றார்
பேசுமுன் பெருமை யேயின் பேசினே னாசை யேறி. 5

6 நிவந்துபா ருவந்த ரங்க னடிநிலாய்! படிய நின்கண்
உவந்தவான் மீகி பாட லொக்குமென் னாட றானும்
கவர்ந்துபார் பரவு கங்கை வாரியிற் கலந்த பங்க
மிவர்ந்தவர் தனக்குந் துய்ய வெமுனைக்கும் வாசி யென்னோ? 6

7 அன்னதோ ரண்ண லோருன் கண்ணதென் றெண்ணு வண்ணக்
கன்னலா ரழுக்க றுக்கா வகப்புக முகப்புக் கூர
நின்னையே வழுத்த யானுன் னின்றமுன் னின்பா லன்பா
யன்னைநீ யரங்கன் பாவா லபயமெற் கருள்கின் றாயே. 7

8 கடுகுநின் பரிவி லெண்ணு வடியனென் மதிபு குந்துன்
படியினின் துதியு திக்கும் பரியருள் புரியப் பாதூ!
நடைபரங் கனத டிப்பூ நடையினீ நடத்து மாறுன்
படியிதொன் றெனவ ரங்க பதியிவ னொருவன் சான்றே. 8

9 தாங்கியே பூவனி யாளுந் தனியிறைத் தனத டிச்சீ
ரோங்குமா லொருவ னத்தா ளொருத்திநீ பாதுகத்தாய்!
யாங்குமே நடத்தித் தாங்கும் பாங்கய னரனுந் தேரா
ரீங்குவீண் புலமை வீங்கும் பிறர்க்கிது பன்ன வற்றோ? 9

10 செவிப்பெருந் திருவி ளங்கச் செறிதெருள் விரியுஞ் செந்நாச்
சவிப்பெருஞ் சதிரின் வண்ணச் சாடுவர் பாடு முன்கண்
கவிப்பெருங் கதிமி ழற்றிக் கதையிதுன் பிதற்று பேதைக்
குவிப்பினுக் குவந்து பாதுன் குறிப்பென மதிப்ப ரான்றோர். 10

11 அறிவிலே னணவ நின்சீ ரணுவுமே தணிவு றாதே
வறியனே னிறையு முன்னீர் நனைமனத் திருவ னேவேன்
உறியநாச் சுனக னக்கிப் புனிதநீர்க் கங்கை பாதூ!
சிறிதுமே மாசு றாதே யதனொடு விடாயுந் தீரும். 11

12 ஒலிமிகுத் துழலுஞ் சூறு வளிகளு மலைக்க வொண்ணா
வலிமிகுந் தருவை வீழ்த்த வலித்துவா யூது வான்போல்
கலைமிகுங் கவிஞர் செஞ்சொற் கடந்தெழில் காட்டு முன்னைச்
சலமிலென் புகலுஞ் சாறே பகரநா வலர்ந கைப்பார். 12

13 ஐயமறக் கண்டுபொருண் மேன்மை தன்னோ
டதுமொழியுந் தனதுமதித் தண்மை யுந்தன்
மெய்யகமே றரங்கநக ரப்பன் செந்தா
ணிலையணவு மார்வமதே சார்வொன் றாக
நய்யவரை யறைகளறக் கலைத்து நாவே
மலருமிதழ் மதலையென மகிழ்ந்து பாடச்
செய்யருளவ் வடிநிலையே சுவைக்குஞ் செவ்வாய்ச்
சீரினிறை வேங்கடவன் பாடு வானே. 13

14 நித்திலநே ரொத்திலகு நாதன் பொற்று
ணிலை! யுனது தலையவையத் தறைய நின்றேற்
கொத்தனளிர் மதிச்சடையன் சிகரஞ் சாய்த்து
நுகரவெழு மபரிமிதப் பெருமி தத்தார்
புத்தெழிலத் திரிபதகை புவியும் வானும்
புகழநடை விரைவினெகிழ் வேகம் வெள்கு

மத்திறநின் னாமுதத் தளையி னுதம்
வளங்கொளநா வீறெலிகீ வழங்கு வாயே. 14

15 ஆடிய நோன்பிலே னாபினு மன்னா
னாடிய பாதுனை நான்முடி சூடிச்
சேடிம யங்கள சேதுவி னாடே
ப' டிய வள்ளல ருள்கலந் தேனே. 15

16 போதமெ முந்திரு வேதமொ ழிக்கே
யோதரு மாதவன் பாதுகை யுன்னைப்
!தியி லாதவென் பேதைமை பாடப்
போதிது போக்கென வப்பனு வப்பன். 16

17 நல்நரி பாது!நிற் கென்றொரு கற்பிற்
பல்குவி ருந்திவி கற்புப யக்குந்
தொல்கவி வேங்கட வன்கலை வாணி
மல்கவி நீகொள ரங்கினி லாடும். 17

18 எண்ணவ ளப்பரு நின்னரு ளெண்ண
வெண்ணுட னற்றொடை கோடியி சைக்கும்
பண்ணல மாயினு மாதிரி காட்டப்
பண்ணரி பாதுன தாயிர மீதாம். 18

19 மாவெட ரங்கன வைக்கண்வி ழிப்பிற்
பாவிது தன்செவி யாரது கர்ந்தே
தாவிய னைக்கம ராடியு னாதங்
கூவுமெ னமனங் கோயினீ கொள்வாய். 19

20 நோற்றியான் பாதுனைப் போற்றுபா மாலையீ
தாற்றலே சாலரங் கேசனார் தாளிணைத்
தோற்றலே சாற்றுமன் னாஞ்சரண் கொண்மலர்
போற்றுமா தித்தர்பூஞ் சென்னிமேற் போலவே. 20

2. திருநாமப்பத்ததி

என்னு ளக்களக் காதலை வென்றதாற்
பன்னு மெய்ப்பொரு ணாமர்க ளாம்புகழ்
மன்னு மால்பத மம்முனி யங்கிலை
யென்னு மச்சட சித்துக ளேத்துவன். 1

22 தமமறுந் தமர்க டன்மத் தமிழ்மறை தலைமேற் றாங்காத்
தமியர்நல் குரவு தீரத் தண்ணளிப் பெரிய வள்ளல்
தமரெனத் திரும ணாள னவர்திறத் தருமை பூக்க
அமையுமச் சடகோ பன்தா னவனடி நிலையு மானான். 2

23 திருமணிப் பாது! நீதாங் கிருமறைக் கிறுதி யென்றே
விரிநிலத் திருவ ழுங்கி விளங்கரு ளரங்கன் தாணின்
றொருநலத் துடன்பி றந்தா றாபர்திணை வழுத்து மாறவ்
விரதிநின் சடகோ பப்பேர் புனைந்திறை யுருவி ரித்தான். 3

24 தொண்டர்கோ முனிவன் தானுந் தொடுகழற் பாது! நீயுங்
கொண்டதா லோது சீர்த்தி யொண்சட கோபப் பேராற்
பண்டுவாய் மொழிமு னோனாற் பகரதன் பொருளே முன்னால்
அண்டமீ திரண்டு மார்க்கு மாகுமா றாயிற் றன்றே. 4

25 கவிஞர்கட் கிறைவன் செந்நா வண்சட கோபன் பாடுஞ்
செவிகளுக் கினிய செஞ்சொல் லிசைகளா யிரமு மான்றோர்
செவிமடுத் தடிநி லாயுன் சீரொலி யமுத நாம
மவருளத் தினிக்கு மாறன் னவனதென் றொருமை யோர்வார். 5

26 கேசவன் தமர்கள் வாழத் திருவெழும் பருவ மேழாய்
மாசறுத் தோங்கி யன்னா னாகரத் தாத ரேறுங்
தேசுடைச் சடகோ பன்பேர் நீசுமந் தவனின் மாணப்
பேசருந் தொண்டு தானும் பெற்றிநற் பாது! பெற்றாய். 6

27 அரிமணத் தளிம மாகி யவன்பணி யுருத்த ரித்தாய்
குரைகழற் குறடி ரண்டாய்த் தொண்டிரு மடங்குகொண்டாய்
திருவடித் தொழும்பர் பாலுன் விருத்தியே விளங்கப் பின்னும்
நிரைதிருப் பாது! பூண்டாய் நீசட கோப னாமம். 7

28 க்வியுனைச் சடகோ பன்தான் பாடியாட் பட்டான் பாவால்!
அவனதின் னமுத நாம மணிந்தவற் காட்பட் டாய்நீ
உவகையிற் பொறைய னங்கோ னும்மையா ளுடையனானன்
புவனநன் றுற்ற வெல்லா மூவர்நும் முரிமை யொனறில்; 8

29 விந்தம டக்கிய விந்தையொ டுங்தொரு சிந்துவு றிஞ்சியுடன்
வந்தழி மாயர்கள் மாய்ந்தழி தீயென வாண்மைவ ளர்ந்தெ ழுமா
சிந்தனை னுங்குட முந்தனமொ ழித்திரு வென்றுமி தொன்று னதென
றந்தமு தன்மறை பாதுகை யச்சட கோபவ ணத்துமிழ்வாய். 9

30 மன்னருண லந்திகழ ரங்கனணி பாதூ!
என்னிடையு னுயிரந டைக்கவிபி றக்கத்
தன்னடையி னல்குநல மல்குசட கோப
னென்னுமிது நாமமுன தேனுமிக மேலும். 10

3. பெருமைப் பத்ததி

31 யாங்கு யர்ந்தவர் யாவருந் தாழ்வரோ
யாங்கு தாழ்ந்தவர் யாருமு யர்வரோ
ஓங்கு மாதவ ரோம்பும ரங்கனப்
பூங்க ழன்மணிப் பாதுகை போற்றுவன். 1

32 பம்பு மம்பர முற்று மித்தல முற்ற பத்திர மாயினு
மிம்ப ரார்கலி யேழு சேர்ந்துதெ ரித்த லாமசி யாயினுங்
கொம்ப னுயிர வாய னேயவ் னேது வானென வாயினும்
நம்ப ரன்மணி பாது கப்பணை தான்வ ரைதனு மேலுமே. 2

33 ஓது மாமறை கோத றத்தெளி வாகு பாவரு மோகையில்
நாத மேதினிக் காதி னந்தன னாதி காவியந் தன்னொடும்
போத வேதவி யாத னோதிய வேத மாகிய பாரதம்
பாது! நின்பரி காணு மெம்மனோர் கவனி மண்டென வொண்ணுமே. 3

34 மாய னங்கள ரங்க னங்கிரி தாங்கு பாதுகை! யோங்குறிற்
காய நன்றாசு ருக்கு வித்தர வாய்வி ருத்திவி ரித்தரா
மாய ணத்தற மேறு தூமன மாம தித்திரு வாளருன்
னேய மல்கிய வாறு கண்களி னாறு மாண்பவர் காண்பரே. 4

35 மாறி லாமறை யுட்பொருள்தெளி வாகு மாரிட வாற்றலின்
வீறு சாற்றும றிக்கை யீட்டிலு தித்த வாதிரா மாயணம்
கூற லாலரி பாது! நின்னிறை வேத முன்னிறை யோதலுந்
தேறு வார்குறி கொண்ட தேமுது வேத முற்றுமு ணர்ந்திலார். 5

36 நிற்க மும்மறை தாம வற்றினு மிக்க தாயரி பாதுகாய்!
கற்கு நின்குண வீட்ட மூட்டிரா மாயணம் மது காண்டுமே
எற்கு முற்சும னில்ல வள்ளணி யஞ்சி லம்பொலி விஞ்சுபூஞ்
சொற்க வின்னிசை பாத வாதர வொண்மி குங்கவி வன்மிகன். 6

37 கேச வன்னிரு தாண்ம லர்ச்சர ணோர்பு கற்குறு பேறெனத்
தேசு றச்சிர மீது பூணணி யோது மூதுவர் தேறுவார்
பூசை யாடர னாடு தாழ்சடை சூடு கொன்றையின் வாடையே
வீசு மப்பன தப்பதா வணி வீறு வாய்நிறை வாழ்த்துவாம். 7

38 வந்தி னம்மின மாக நின்பணி வேலை வந்தனை தந்துனை
முந்து தம்முடி யேந்த வும்பர்கண் முன்னு றப்புரி பூசலுக்
கெந்தை மாலநி கேசு னாதர வேந்தி ராஞ்சிவி லக்கநீ
டுந்து மவ்வரி பாது! நின்பரி போற்ற வல்லவ ரார்கொலோ? 8

39 கல்ல தில்லெழில் தைய லுய்யலுஞ் சாடு நூறிடு தையலு
மொல்லை வானதி நாறலும் நிறை நீறதின் மனன் வீறலும்
சொல்ல தூதது செல்ல லும்பிற சொல்ல ரும்பல செய்யுமால்
தொல்ல டிக்கிணை யான்ற பேரளி தோன்று தாணிலை நண்ணுவன். 9

40 பூவ ணாளினி ணாலு மோரிரு மூவி நாடியின் மூவுமத்
தேவ ராமவர் தாம வேமர்க ளேறு மையலி லையுற
மேவு தாழ்முடி மீது போதெதை யேந்து மாந்தரை நோக்குவார்
தாவு மாலிரு தாளி னண்பிணை யப்ப தாவணி நாடுவன். 10

41 நண்ணு விண்ணவர்க் கிட்ட வெண்பரி வட்ட மாங்கொளிர் பாங்கினி
லுண்ணு மன்னவ னுந்து மின்னமு திந்து கிர்க்கதிர்ச் சிந்தலென்
றெண்ண வொண்ணணி யொண்ணி லாவணி யேறு மாதிய ரங்கமா
லண்ண லங்கிரி யந்த ரங்கம ராடி நாடிவ ணங்குவன். 11

42 கோல வானதி தோன்று மாகழ லூன்றி வாழ்திரு வென்றுதன்
சீல மோலியிற் சூலி தாங்கெழி லாழி யாங்குமி லங்கலில்
நால தாமறை மூல மாதவன் தாள தாமரைத் தாணிலை
சாலு நானில மேலு மேனல ணாரு மேநிறை நல்குமே. 12

43 அம்பு ராசியி னீரு யிர்நிலை யாகு மாணவ மீன்களும்
உம்ப ராறென வமபு தாவிய கோட ரப்படை வீரரும்
பம்பு பாலலை நட்ட மேருவு மட்டு வாகறி யாதுகண்
டெம்பி ரானணி பாது மாமர பம்பு திக்கரை நின்றனம். 13

44 ஆராத வருளமுத னடிமலரின் துகள்கமழுஞ்
சீரோரு மறைகளிறை நிலைநாடு மடிநிலைகாள்!
ஆரானு முடியினுமைத் தாங்குபவ ராவர்கொடி
தேராரு மதிசூடி யேத்துமல ரந்தணனே? 14

45 ஒளிதளிரு மரவணையன் மரவடியே! புனையொருகால்
அளிதளிர முடியணவு மடியவர்கட் கன்றொருநாள்
வளநிறைய வுனதமர ரவரவர்க ளிறைசொரிவார்
நளியவரா துணர்த்திநமன் தமர்க்கவர்க ணாடானே. 15

46 பேசுமறைப் பைங்கிளிகள் சென்னிகளிற் பாதுகையே!
ஆசறுதா ணிற்கவிறை யாமுனையே தாங்குதலின்
தேசுதிக மாதியரங் கேசனடிச் சோதிமலர்
மாசறுநின் மாறெனவம் மாமகிமை தான்பெறுமே. 16

47 செய்யெனமெய் யாழ்மறையின் சென்னிதெரி வேள்வியெலாம்
பெய்யருணற் பாதுகைநீ! யெல்லையென வொல்லியசீர்
மெய்புணரற் கேலாதார் நீட்டுபெயர் வேட்டலெலாம்
செய்புமுயிர்க் கோறலென மறைமேலோ ரிகழ்வாரே. 17

48 முந்தைமறைச் சுந்தரமால் பூணுமணித் தாணிலையே!
வந்துசிவன் பணியவுனைப் பணிமுடியின் மணியுரசி
உந்துபுனற் கங்கையுதிர் முத்தெழினீர்த் துளியுனக்குச்
சிந்தியபொன் மந்திரநீர்ச் சிகரமாஞ் சீர்பெறுமே. 18

49 வரந்தரவே விரிந்ததிரு வரங்கனடிப் பூமெதி
சுரந்தருளே புரந்தமறைச் சுடர்முடியுஞ் செய்யதவத்
திருந்தவர்து மனமுமுதிர் திங்கவிஞர் செஞ்சொலுமே
பரந்ததிருப் பல்லுருவப் பாதுகையுன் கோயில்களாம். 19

50 மன்னனடி நிலை யுனது பக்கமுடி தாழ்த்துநலர்
முன்னமவர் விதிதலையில் முடித்திட்ட தீவரியே
நன்னிறனிற் சொன்னவரி மின்னமுது நன்னெறியில்
துன்னறநீ யொருதாது வாதமிதெங் கோதினையோ? 20

51 மாவலியைத் தான்வளவு மாகளியில் மூவுலகும்
தாவலெனத் தாவியளந் தோங்கமலன் தாள்வலிக்கும்
மேவரிதென் றேறிடுமென் னேதகணாம் பாதுகையே!
பாவளியுன் தேசினுழைத் தூசெனவின் றுயினவே. 21

52 நீலச் சவியமுனை நீர்க்கரைவாழ் கடம்புலவை
ஞாலத் தெதன்கூட்டி ஞட்டுமறைக் கிளைநாறும்
மூலப் பரஞ்சுடரப் பூவடிபா துன்கணிறை
சாலப் பரந்துகிளை மேற்கிளையாஞ் சால்புறுமே. 22

53 பிறரெவரும் பெறற்கரிய பேறுகும் வேதமுடித்
திறனெடியோ னடிச்சோதிச் செவ்விதிக ழந்தாமம்
நிறையிலரி தாணிலையே! நினைமுடியிற் சூடுமறை
யறவடிவோர் கைகளினுன் னருணிகழக் கொள்ளுமதாம். 23

54 ஒருகற்பில் விகற்பறவே யுபநிடத மனுகற்பாய்த்
தெரிமுடியி லுனையொருபோ தேந்துதவ ரிபாதூ!
நரகமென நாகமது நணுகாது நாரணன்தாள்
அருளுமறை முதிறைவ ரவையத்துச் சேர்ந்துறைவார். 24

55 ஆறுபொறி யகத்தூய்மை யான்றகுணம் நல்லன்பு
கூறுமவை போன்றநலங் கோலாவெம் போலர்க்கென்
றேறரிதா ணிலே!வேதம் நிதியெனவாழ் முடியேந்தும்
வீறுநெடு மாலடிநீ சேமிக்கும் விதிகொண்டாய். 25

56 வந்துதொழ மூவுலகும் வண்மைமிகு மணிவண்ணச்
சுந்தரமால் பாதமலர் சூழுமெழிற் பாதுகையே!
வந்தனைதங் தண்டர்முடி தாங்கவுனை வேதமுமிழ்
கந்தமுட னவர்மிலையு மந்தார மாக்கிடுமே. 26

57 கோலப் புனற்பொன்னிக் கூலமெழுங் கற்பகமால்
மூலத் தளிர்ச்செந்தேன் மூழ்குமண மஞ்சரிநீ
சீலப் புகழ்மறைகள் சீர்மிழற்று களிவண்டாய்ச்
சாலச் சுவைக்கனிகள் தந்தருள்வாய் பாதுகையே!. 27

58 கமலைமலர்க் கரப்பணிசெய் கண்ணனெழிற் கழலிணையில்
தமியனெனைச் சேர்த்திடுமே யருள்புரிய விளங்குமுன
தமலநலத் தொருசேராச் சேர்த்திசெயு மத்திறலே
விமலமறைப் பொருடோரா வெம்போல்வார்க் கரிபாதூ! 28

59 பாங்குகுமா லுந்திதரு மந்தணர்கள் பந்திமுடி
தேங்குமணிக் கல்வரையத் தேசுமிகும் பாதுகைகாள்!
ஓங்குதெருள் வேதசிரந் தாங்குபரஞ் சோதிகணீர்
வீங்குபவக் கடனீத்த வேகமற நீக்கிடுவீர். 29

60 திப்பியமாய்ச் சிவமாக்குந் தெய்வநதி செறியுந்தன்
அப்பதமுஞ் சோதித்தென் னப்பனுமே தான்பூணும்
முப்புவியு மாக்கனிலே நோக்கலொடு நீக்குமறைத்
தற்பரனப் புனிதவிரு தாணிலைநான் பேணுவனே. 30

61 தொத்தமரர் தாழ்முடியு முத்தமனு ரோங்கடியும்
ஒத்தடிமை யிறைமையெனு மொருநீரின் பிடியொன்ற
அத்திறநன் னன்றிசெயு மவ்விருமாண் பாதநிலே
துத்துறுவல் வினைவலயந் தூர்த்தென்னைத் தலைகாக்கும் 31

62 நீடித் தரிபாதுன் சிந்தனையின் செங்கிறுவல்
ஆடிப் பகட்டும்ப ரரம்பையர்க ணிரம்புலகில்
கோடற் பயன்குன்றிக் கோதுமலிந் திறுதியுறும்
கூடச் சுரர்போக மோகமயற் போக்கிடுமே. 32

63 சிற்றுடை யிடையருனைத் திருப்பாது! முடிதாங்க
வற்றாத மணவயமா கன்னமத மழைவெள்ள
முற்றுறு பெருகியபண் முரலுமணிக் களிவண்டுண்
ணற்றூரி னலம்பொலிய நன்முற்றம் புகுவாரே. 33

64 அருணல் லுருமா ணரிதா ணிலையே!
வருபற் பலகற் புகளின் மலரோர்க்
கொருதே வெனவுன் னிறையே யுறையப்
பரிவா யெமையீன் றபயம் புரிவாய். 34

65 கரியென் பொறிகட் டுமிடங் கணியோ
விரியென் னிரயக் கிறியின் தடையோ
பரமப் பதமே றருளே ணியுமோ
அரியங் கிரியா டணிபா துகைநீ. 35

66 திருமா லடியார் திரளின் திருவாய்த்
தெரிவாய் மறையின் முடியின் மிளிர்வாய்
தருபொன் னரிதா ணிலை!யுன் றனைபா
மிருகா விரியின் னிடையிற் றெழுவாம். 36

67 துணைநீ யெனுமெய்த் துணிவில் லுனையே
பணிவோ ரவரம் பகமூன் றதுவோ
பிணையா னனமூன் றவையோ பெருமான்
மணிபா து!மறைந் துளவோ மொழிவாய். 37

68 இறைவன் பணிகொள் ளணியின் னிறையிற்
பொறையில் லுறைபா துகையுன் பணிவிற்
செறியவ் விமையோர் சிகரம் பிறிதொன்
றுறவிற் பொறைநீ யுகவா வகையென்? 38

69 வலமார் வுறைமா வலவன் பதமா
நிலையன் னவனே ரபயக் கரமும்
தலைநீ யணியன் னவனெண் கழலும்
நலராஞ் சிலரே சரணென் றுணர்வார். 39

70 தெரிமே தினிவண் செவிமா முனிவன்
பரிபா துனையே பரதன் பரிவில்
அரிதா ளுரையா லருளோ தவிலங்
நிரைதா ளிணையின் னிலைவே றலவே. 40

71 திசைசா வலர்சென் னியினின் றிடனு
மிசைமா லடிநன் னிடனும் பதமே
வசபா துகைநோக் குதியான் முதியோ
ரசையா நலனேர் தலையோர் நிலையே. 41

72 திணைசா லகிலத் திதியின் விதிகொள்
ளிணையே தணிதா ணிலகா ளிணைநும்
மணிமே பெனநா கணையன் றுணையப்
பணையீ ரடிபா மடியோ மறிவாம். 42

73 இறைபென் றறையவ் வரிதா ளிணையின்
னிறையின் னருளின் மிகுபா துகைநீ
உறுமப் பரதன் பிரிவிற் றுறுமவ்
வுறுகண் ணுறுமின் னுறவிற் றணிவன். 43

74 கொடைமன் னடைபெண் குணபா துகையே!
குடையோன் றிலரா யுனையெண் டிசையோர்
அடிமைத் திடனிற் படியுங் குடியாய்
முடிகொண் டளிகின் னிழலின் புறுவார். 44

75 வனமே னையவா நரையுங் கறையும்
நனையா தனையே! யுனையே யனைய
நினதா நலமன் னிலதா முறவே
நினைவா ருனையே நிலையே! பெரியார்.. 45

76 அமலன் சரணு வனியே! யுனையார்
சமையவ் விதியாற் பணிவார் பணியார்
அமையன் னவருத் தமவங் கமனுத்
தமவங் கமதா யவிசித் திரமென்? 46

77 அடியீ தெனவே றுமுனீ ணளியே
கடையீ தெனவீ ழுமெனும் கறையே
அடியா மதிலிக் கடையின் னிடலாம்
படியா மறிவா மரிபா துகையே! 47

78 புவனம் படைப்பும் புனையும் மெனவே
யவையும் மணிதா னிலை! தாங் கருமைச்
சவிமன் னிறையண் ணலையுன் றலையின்
நவநன் மணியென் றணிகின் றனையே. 48

79 துணையான் றவிரா மனடித் துணைவீ!
பணிபூண் பரதன் பரதே வதையே!
தணியா வுலகின் னுருமந் தணியுன்
குணமா வரசின் பரிபா துணர்வன். 49

80 பிறையோன் றலையின் மிலைவெண் டலையின்
உறவா லுறுசா னவிமா சறவோ
நிறைமா லடிமா நிலை! தன் றலைமீ
திறைநீ யுவளித் திடவேந் திடுவன். 50

81. நிறையும் மணிதா னிலை! நின் னிறையிற்
செறிவை யகநல் விறைமா னிலைகண்
ணுறுமெய் யிதுபெண் ணரசிற் குறைவொன்
றறவுன் பெயர்நா தனுடோ தினரோ? 51

82 உலகங் கடரிக் குமிறைப் பொருளைத்
தலைகொண் டரிபா து! தரித் தலினீ
தலைகின் றனையுன் றனையுந் தலைகொண்
ணிலைவல் லவரின் தலையெந் நிலையோ ? 52

83 பானற் சரணற் புனைநன் றிணையும்
பரிபா துனதா ரரசே பரசிக்
கருடன் பணிமன் னவர்தஞ் சிரமேற்
புரியப் பரிவட் டமுனைப் புனைவார். 53

84 அணிமா மலரா ளளியின் களிகொண்
மணிமா லடிமா ணிலையே! நினையே
பணியா ரிருளிற் றலைநல் லிபியும்
பிணியா யிடுதுல் லிபியா யிடுமே. 54

85 செவியின் னிலநீர் தெரிதாத் திரிநீ
குவிநன் மரபின் புரைசொல் விபுலம்
நுவலந் நிலைநோக் குபாக் கமையெம்
மவனப் பொறையா திபதா வணியே ! 55

86 குலகோக் கணிலைக் குணமாக் கவிலெண்
ணலநா ரணனு ரடிநா றலினீள்
தலைமீ துனைமூ தரவேந் தலிலந்
நிலமா தினலந் திகழ்பா துகைநீ. 56

87 தகைபா டரியா டகபா துகைமுன்
னுகவா முராடர் முடிமோ லிகளே
நுகவா திபரங் கனைடப் படியின்
தொகையா யுனைமீ துபொறுத் துளவே! 57

88 கருடன் பணிமன் தவிசன் னெடுநீ
யொருபா திருமைக் குரியோ ரெனினும்
பரிபில் லவருன் சமரே னுரியோர்
சிரனில் லுனையே மிலைகின் றனரென் ? 58

89 பானார் பரமப் பதமெப் பதமும்
அரிதா ணிலைநீ தனிதாங்குதலின்
வாராம் பிறரெண் பதமுன் னுரிமைப்
பரிதாங் கிடுமென் பதுவிம் மிதமே? 59

90 உருமா வுயிர்கட் கொருமா தவனார்
அருளா லிருதாள் சரணா மவைதம்
சரணீ நினதோர் சரணாற் றவனத்
திருவா யரிதா ணிலையே! தெரிவாய 60

91 உறையுந் திருவும் விரியம் புயனும
பிறருந் தெரியுந் திருமா றனுவில்
நெறிதெள் ளரிபா துக! நீ செறியும்
திறலிற் கழலெம் மிறைதே றியதே. 61

92 மறைநோக் கரிதா ணிலை! யா துலருர்.
பரிவோ டவரோர் கணமுன் பணியே
புரிவோ ரருகிற் புருகிங் கரராய்ப்
புருகூ தர்விரைந் துபொருந் துவரே. 62

93 முடிமீ தரிபா துகையேந் திடுவார்
இடையூ றறவான் சரவா னிறமார்
நடையோ திமமோ நரையோ திமயோ
விடையோ பரியாம் படியா யிடுவார். 63

94 உயர்விண் ணவர்கண் ணுதனண் ணுவரவ்
வுயர்கண் ணுதனண் ணுவனம் புயனம்
புயனம் புயகா பனையம் புயகா
வியனின் தனைநீ நினை நின் னிறையென்? 64

95 இழியா தெழுமுன் பினதாம் பிழைதா
னிழையா தரியங் கிரியே யருளுன்
வழியா லறிவார் விழியோ ரரிபா
தெழுதா மொழிநன் மதிநீ யெனவே. 65

96 தனமா கெடுமா லடிமா நிலையே!
தனமே பெறவுன் தனையே பணிவார்
தனமா நிலராய்த் தனவா னிலமும்
வனையா நிதியின் பதியா குவரே. 66

97 கழலும் பிறவே கழலத் திருமால்
கழலுங் கலவா நலர்பா துனையே
தொழுதக் கெடுகா மமொழிப் பரைநீ
பழநற் றிடகா மர்களாக் கலிதென்? 67

98 மயலற் றிறைகாண் மனனிற் கருமைப்
பயிலுன் முகநோக் கமலர் மறையாஞ்
சயிலத் தருளன் னையுறு தரநோக்
கியநற் பதமன் னிதியுன் னுவரே. 68

99 பாது! நீமுடி சூடிய நாதனை
நாத னேரடி நாடிய பாதனை
ஆதி கூறிடு வாரடி யோரங்களுக்
கோது நேரதி தேவதை யொன்றுநீ. 69

100 துன்னவடி தன்னினலர் தூமுடிம ராடீ!
மன்னமுடி மீதுமழை வண்ணனடி யம்மா
நன்னருரு வன்னமறை மன்னுதிரு நின்னைச்
சொன்னநல மல்குகதி யொன்றெனவு ணர்ந்தோம். 70

4. பணயப்பத்ததி

101 எவையு முய்யவெ னய்யன யோத்திமீண்
டவனி யாண்டருள் செய்பய ணத்துமுன்
னவனி நன்றத னுப்பலெ னத்தரும்
சுவண மன்னிரு பாதுகை யுன்னுவாம். 1

102 நீடுகுல மேருதிரு நீதியர சோடும்
நாடுகுடி யன்புநெடு நாடுடனு யிர்த்தோர்
காடுதனி யேகியிறை யாடிரகு வீரன்
ஈடெனநி னைத்துனைநி லைத்துணைவ னித்தான். 2

103 நாடலற நாதனொடு காடுபுகு காலில்
நாடிமன மீளவவ னைவளமொ லித்து
வாடுமிள மெல்லிதய வஞ்சியென விஞ்சிக்
கூடியடி கெஞ்சியருள் கொஞ்சினைம ராடீ! 3

104 அச்சுதன கன்றரகு மன்னகரை நம்பி
துச்சமென வெண்ணியவ னுச்சியிலு னைக்கொண்
டுச்சினிய வந்திதுரை மோதயம யோத்தி
யுச்சமவை பாது!நின தென்றுமதி பூத்தான். 4

105 தஞ்சமென வோங்குலகு தாங்கிரகு வீரக்
கஞ்சவிழி யஞ்சனவ ணைபபரனை யாங்கும்
மஞ்சுமுடி தாங்குவலி கண்டிலையன் பாதூ!
கொஞ்சுலக ளித்தரசு கொள்ளுனையி ரந்தான். 5

106 அய்யனடி நின்றிளவ லன்பிலுனை வேண்டல்
துய்யமணி பாது!தனி நிற்கவுனை வையா
முய்யவரு மாதியென மூதறிஞர் காணா
மெய்யறைபு மாமுனிவ சிட்டனுள மென்னோ? 6

107 மூதரசு துஞ்சவிறை முன்னடவி யேகச்
சாதுவொரு தம்பிபரி வாதமொழி யஞ்சச்
சீதையென சாகசநீ செய்தனையெ னிற்பொற்
பாதகினை! கோசலரை யாற்றுகல யாரோ? 7

108 ஆமுயிர வைக்குமிறை யென்றறைம றைச்சீ
ராமனதி னின்னிருமை மானுமணி பாதூ!
ஆமவனை யேபெறவ ரும்பரத னுக்கே
மாமுதனி திப்பணைய மாயினைம தித்தே. 8

109 முன்னமணி மன்னபய முன்னொளிதெ ளிக்கப்
பின்னிளவ னண்ணாநகர் பின்னடிபி டிக்க
நின்னடைபி லக்கடல்க டந்தடிநி லாயவ்
வன்னிருதர் மன்னகரி ருத்தொளிப லித்தான். 9

110 அத்திறமெ டுஞ்செடிக ளத்தனையு மேநீ
யொத்திபொறை மேனிகமை கொள்ளுமணி பாதுன்
தொத்தறலி லத்தனொரு வீரனென மூரி
யுத்தநிலை பெற்றுமுடி பத்துடனு திர்த்தான். 10

111 செப்பமுற வப்பனுரை செய்துமிகு மன்னைச்
செப்பலுநி ரப்புதன தின்னுளந லத்தோ
டொப்பருநி ருப்பொலிய மோலிமணி யெம்பிக்
கப்பனணி பாது!நினை யம்முடிக வித்தான். 11

112 அப்பனரு ளங்கிரிசு ரத்தலினு னைத்தான்
செப்பதுற வொண்சடையி னம்பிநணி யேந்தி
மெய்ப்பனணி பாதநதி பாது!முடி மேவுந்
துப்பபவ னத்தரிம மித்தவனு மொத்தான். 12

113 மெய்யனிறை தேறுமடி சேருமணி பாது!
உய்யவுல கேழுமர சாளுரிமை கொள்ளப்
பொய்யிலையு மோலியுறு பொன்முடியி னுன்னைத்
துய்யதுற வொன்றுதிரு நின்றவன்ச மந்தான். 13

114 நன்றகில நோக்குமணி நாறுமணி பாதா!
ஒன்றுனையு ணர்ந்தனுசு னுத்தமனை வேண்டக்
தன்றிருமு திச்சரண கச்சவியி லன்னோன்
நின்றருளி னிற்குமுடி யாட்டினணி வந்தே. 14

115 காதலினி தேறுனது மாலடிக லக்கும்
நீதியிறை யந்தவிதி நந்தனனி யம்பப்
பாதுனையி ராமகிரி மாதவர்ப ணிந்தேப்
போதுநிறை யோதுவர்க ளோம்பனல றைக்கண். 15

116 உன்னியன டைத்திடென னத்தனிவ னத்துத்
துன்னொளிய ழைக்குமுறை யுன்னியிறை நின்மேல்
தன்னடியை யொற்றிநடை யாடுவலி யுற்றே
மன்னுகடு கற்கணொடு தண்டகா டந்தான். 16

117 நாதனடி நின்றுமணி யாசனம மர்த்தி
நீதியுல காளவொரு காளைமுடி யேறிப்
பாது!வர வீதுபுர வாசிபெறு பேறென்
றோதுனல வாசியிசை பாடிமகிழ் கூர்ந்தார். 17

118 ஏறுநடை யண்ணனிறை போவலுரு நின்னை
நாறுமுடி மீதுமணி பாதுகை! தரிததே
வீறணிம திப்பரத னின்னரசு தன்னில்
வேறரச றத்தரைநி றுத்தினன னைத்தும். 18

119 இன்புறவை யகமகில மளித்துக் காக்கும்
பீடுடைமெய் யோகியர்கண் கண்டு பாட
நம்பிதிருப் பரதனொரு தம்பி யென்றே
நடையிரகு நாயகனு மரங்க நாதன்
அன்பிலனு தினமுநெடி தவன்வ ணங்கத்
தனதுபத விலையெனமெய் யுறுதி சாற்றி
அம்பலநின் றன்றவனுங் களித்த வந்நல்
லடிநிலையென் சிறுமையறப் போக்கி நோக்கும். 19

120 கட்டுதி ருப்பர தன்முடி போலென்
மட்டப வாதம கற்றிம ராடீ!
கிட்டியெ னுச்சியி னிச்சலுங் கோயில்
நட்டவி னீபரி வட்டமெ னக்கொள். 20

---

5. பதிற்பயணப்பத்ததி

121 அரியி ரண்டடி தம்பியு மண்டினோர்க்
கருணி றைந்திறை யாற்றல லர்ந்தசிர்த்

திருவி ரண்டுதி ரண்டதெ னத்திகழ்
பரிவு மன்னிரு பாதுக மெண்ணுவாம். 1

122 சரணம்புகு மனுசன்னிர வவனத்தொரு வனமே
பெரிதென்றக லலகில்லிறை நிறைதாளிணை யணவா
தொருதாயென வுருகிப்புர வுயிர்நோக்கிட வருமத்
திரிவையக வருளின்னிறை யரிபாதுகை தெரிவன். 2

123 பிழையய்யிரு தலையன்னிலை குலையுந்திரு விதயத்
தெழுமய்யன துரைமெய்யுற விரைதண்டக நடையே
பழியஞ்சிய பரதன்புரி விரதத்திறை பிறழா
தொழுகும்பரி தராநீபுரி வரவோங்கினை நடையில். 3

124 இணையில்லரி யிறையங்கிரி விரியும்பரி நிறைவிற்
பணையன்னவ னிடுமேவலி னிலையேபணி யதுவென்
றிணையத்திற பரதந்திர விரதந்தெரி நிலையில்
திணியப்பணி துணிசீதையை மணிபாதுகை! மிகுவாய். 4

125 திருமன்னுர னிருவாகணை விழைபுங்கில மகளா
ருராமன்னவ னுரையில்விழ வுறுமன்னடி நிலையே!
வருநின்னிறை மனனில்லது தருநின்னரு ணிகழச்
சரணத்திரு வணைவப்பெறு சதிரன்றவள் பெறுவள். 5

126 தெளிமந்திர கலசப்பணி யலசாநல வமலத்
தொளிசெய்திட லறுமத்திற வொளிமின்னெடு முடிகொண்
டளிவிஞ்சிட மணிபாதுனை யரியேவலி னடைகொள்
ளொளிநல்லர சகிலங்கொள நடைகொண்டன னனுசன். 6

127 மறையாதிய னிலையங்கிரி மலரங்குறு பிரிவிற்
பொறைமாநல நிலைநோக்கிய பொறைநின்றுயர் தவமே
நிறைநீபத நிலை!சீதையு மரசும்நெடு சிறையும்
முறையேகொள வெதுதானும துறவிற்செய லரிதே? 7

128 உடனுடிய பரதன்பணி முடியேறிய பதமாண்
பொடுதாவிய கடகுஞ்சர முயர்மஞ்சணி யணைமீ

திடுமாசன மணிபாதுன திருபாரிச மணிமின்
னிடுகூந்தலி னெடுசாமரை யெனவீசினை யொளியே. 8

129 விளையத்துணை முதுநல்வினை யிணைமத்தக மிசையே
ரொளிகொள்ளணி மணிபாதுகை! யுனையேந்திய வளவில்
வளநன்மண ரகுநாயக வயமாமத வழுதின்
வெளநின்மல மலிசாங்கெதன வெழில்பூசின னிலையே. 9

130 தெரிதற்செய றருநற்சர விருதில்வர வொருநீ
யரியங்கிரி நிலை!யாசைக ணிறைகோசல வமலப்
புரமங்கையர் நயனும்புத முமிழும்மழை யொழியும்
பரியொன்றளி யொளியோங்கிய படிபூத்தனை னொடியில். 10

131 புவிமுன்கவி யிறையன்னவ னுரைகொண்மன முனிமன்
சவிபின்னவ னைசைநல்லர சிபமீதுறு சதிரிற்
கவனந்தரு பலபச்சைகள் கரமேந்திய படிமா
தவனங்கிரி நிலை!நின்வர வெதிர்கொண்டன னனகன். 11

132 வருநீபொழி யெழில்கண்டக மகிழ்மாநகர் மகளிர்
விரிமாவிழி வரிமாவரி விழைமாதிரு முகமே
ருருமாமலர் பலபூத்தன வெனசாலக வலயந்
தருமாபரி நிறைதாங்கினை தலையங்கிரி நிலையே! 12

133 தெரிநின்னொளி நகரெல்லையி னடைகொள்ளடி நிலைநீ
வரமன்புர ரிடுவெண்பொரி வரியாயது பரியிற்
புரிதன்பதி பரதன்கர வரணந்திகழ் புகழ்மா
திருமங்கல மணவங்கியி னகைபத்தகு சிகையாய். 13

134 புரிநீசர விருதின்னல வுதயந்தர வகலத்
தொருவெண்குடை மதிமண்டல முயரச்சர விருசா
மரைவீசிட மணிபாதணி மணிமாதர்கள் விழியாங்
கருநெய்தல்கள் மலருங்களி யொளிதந்தனை யருளில். 14

135 நிகரச்சிலை விசயப்புகர் முகமூர்ந்தடி நிலைநீ
முகிமன்னல நகையில்வர மகிழ்கோசல ருனையே

மிகுமன்னரு ணிசுராகவ னெனவுன்முக வுயர்விற்
புகுநின்னெழி லவர்நின்றிரு வரிநோக்கினர் பரிவில். 15

136 உறைகோசலர் குறைதீர்த்தரு ளொருசானகி யெனவே
நிறைமாதவ னடிமாநிலை! யிணைநீவரு மணிகண்
ணுறுதங்குது கலமேலெழு புரமங்கல மடவார்
நறுநீளொளி தெளிநேத்திர நலமேவினர் விழைவில். 16

137 வெடிநாதமொ டியைபிங்தொடு மிடவாகிடு வடிவத்
திடமாவிடை நடையோங்கொரு திருவோங்கர மதமா
முடிமேல்வர மறைவேர்ப்பிர ணவநாடிய முதலென்
றடிமாநிலை! தெரியப்புர நடுநாடினை யனைநீ. 17

138 அடிமாணிலை! தசகந்தர மதசிந்தூர மிடியிற்
பொடியாயொரு நொடியிற்பட முடுகாரிய வரிமா
கடமேகிட நுழைகோசல முழைகாத்தனை வழுவா
தடிகாத்திடு பரதச்சிசு வரிகாத்திட வமைநீ. 18

139 மோகுறுகை கேயியிரு வரமை வைகற்
கோளதுமூ ளவனியிருள் செகுக்கு முள்ளக்
கோகனத மலர்பரதன் யோக மேறு
முடிசுடரு மதியொளியா யயோத்தி மீளும்
வேகமதி லரியகலல் பொறுப்பார்க் குந்தா
ணிலைப்பிரிதல் பொறுப்பரிதா மிறையு மென்ற
வாகுதெளி யுபநிடத மகுடந் தானே
யாகுதிருப் பாதுபுகழ்ப் பாடு வாமே. 19

140 தோடணி தாணிலை! தோடமு றத்தான்
காடடர் சித்திர கூடம கன்றே.
கூட்ளி பத்திரை பூட்டிடு கன்றை
நாடிடு நாரினி னுடினை நாடே. 20

6. உரிமைக்கோட்பத்ததி

141 எதன தேநிறை மாட்சிமை யென்றுயர்
சுதிரி லோர்ந்துடம் பாடொடே திர்மறை
விதியி றோர்ந்தனர் நீதிய யோக்கியர்
பதிய தாமென தாதிப தாவனி. 1

142 யாங்கு பாதுநீ நீதி யாண்டதால்
ஆங்கு தாவரஞ் சங்க மங்களோ
டோங்கு வீடுகைக் கொள்ளு மத்தலை
தாங்கு கோசலந் தன்னை யுன்னுவாம். 2

143 ஆத்த ரோம்புசீ ராட்சி யன்னமெய்
வார்த்தை மூத்தவன் தந்த பாதுனை
எத்து மாசனத் தெம்பி யேற்றியே
பூத்து வையமா கீர்த்தி கூர்ந்தனன். 3

144 வீடு கூடுநின் சேடர் கட்குநீ
நாடு போகமும் பாது! நல்கலால்
நாடு வேண்டிலா நல்ல பின்னவற்
காடு கோனடத் தாய நாடுமே. 4

145 நாத னேகலால் வாடு மண்மகள்
கேத நீக்கிமன் வீற்றி ருந்துபா
தோது நின்புக ழுத்த ரீயமும்
மீது மோர்குடைப் பொட்டு மிட்டனை. 5

146 ஆள்தி யென்றமா லாணை பாதுகாய்!
கேள்வி யென்றுநீ காத்து மேதினி
ஆள்வ ணத்தபின் ஞண்ம றுத்தவோர்
கோள்க ளாந்தவன் கீர்த்தி போற்றினை. 6

147 தொத்து தண்டகப் போதொ டாளரி
கொத்தெ னத்தலை பத்து கொய்திட

வொத்த னேகமா வோடு பாதுகாய்!
ஒத்தி நோக்குசீர் நீபொ றுத்தனை. 7

148 வீசு சாமரைத் தேசு யர்த்தசிங்
காச னத்துவெண் பட்டி ணுப்பணீ
தேசி காசலச் சார ணீரணப்
பூசு லுங்துபூ பாது! பூத்தனை. 8

149 மன்னி றைத்திரு வண்ண பாதுனை
நன்னி றுத்தியே நாய கன்பதத்
துன்னு கண்ணியெண் ணேடு பின்னலான்
துன்னு சாமரைத் தொண்டு செய்தனன். 9

150 தந்தை விண்ணுறத் தம்பி யுட்குறச்
சிந்தை கோசலர் சிந்தி வாடிட
அந்த வேலைநீ கைவி டிற்குகன்
பந்து மாபதம் பாது! காப்பரார்? 10

151 திருவி ராகவன் பிரிவி லாகுலம்
பெருகு பின்னவற் கிளைய பாது!நீ
முரசொ லிக்கமு வுலக வாஞ்செவிக்
கிரத மாயதுன் பிருத மாயதே. 11

152 தயர தன்பினுந் தனிமு தன்முனுந்
துயர்த விர்த்தகத் தரசு பூத்ததாற்
கயவு பாது!நின் மரபி லொக்கநின்
றுயரு மன்திரு மனுநி ருக்குலம். 12

153 ஆன்ற பாது!நீ யாட்சி செய்தநான்
றான்றி லன்றவத் தூன்று மேரினன்
தோன்ற லீன்றவன் முன்மு டிந்திலன்
நோன்ற யாதுமே தோன்ற லற்றதே. 13

154 யாது மேநிலைத் தாய பூமியப்
போதி லாநிலை நோக்கி நின்னிலைப்

பாத மீன்றமா சாந்தை யென்றுநீ
பாது காய்!நிலை நின்க ணுட்டினை. 14

155 நாத னீத்தலாற் றுநி றைத்திரு
கோத னம்மெனக் கூட நின்மடி
பாது! நீயவள் வாட்ட மாற்றுமா
ரோது தம்பிநீ சுக்க மேற்றனை. 15

156 வரதன் வீரமா விரத மாடவே
பரத னும்பவா ளலகு மாதவம்
விரியு மாடறு ணிலை!வி டுத்துநீ
யொருநி லைத்தனி விரத மொன்றினை. 16

157 இறைவ னங்கிரி யிணைபி ரிந்ததா
விறுகு மோனமா நிலைகொ ளுன்களைப்
பறம ராடி!தண் ணரிய டிக்கடி
யுறவு னக்குவால் பரதன் வீசினன். 17

158 எங்கொ துங்கினும் பாது! சீதரன்
மங்க லப்பதக் காப்பு ரித்தென
நன்கு டன்சகக் கண்ட கங்களைத்
துன்கு ணத்துநீ யுற்று நின்றனை. 18

159 பரனை யன்றுநின் பகலி னேக்கவும்
பரத னைப்பரன் பகலி லும்பவால்!
விரத மன்விழிப் பிளைய னீயுமே
புரியு மொன்றதிற் புவன நின்றதே. 19

160 மழைவ ணத்தமால் மனையி ணங்கிமார்
தொழுது தூவுமென் துணர்ம ராடி!நீ
பொழில்பு ரந்திடப் புரவ லர்நினை
வழிப டும்முடி வரிபொ றுத்தனை. 20

161 பரதன் கைதொழும் பத்தி ராதனத்
துரிமை கொண்டுபா துலகு காக்கவே

அரியொ டம்மவம் மனுகு லத்துநீ
டருமை தோன்றநீ யவனி தோன்றினை. 21

162 பாங்கு பாது!சிங் காத னத்திருந்
தாங்கு நீபுரி யாட்சி நன்றிதென்
ஆங்கு நண்பர்தாழ்த் தொண்மு டிக்கதி
ரோங்கி ராசநீ ராசு மொத்ததே. 22

163 உய்வ ணத்துநின் னோர்கி ரீடமும்
கொய்வ ணத்துநின் றெவ்வர் மோலியும்
பெய்வ ணத்துநின் பாத பீடமின்
செய்வ ணத்துடன் பாது! சேர்ந்தவே. 23

164 நாடு நீதியோ லக்க நிற்குநேர்
பாடி நீடுநற் பச்சை பல்கொணர்ந்
தாடி வந்தனை யாதி பாதுகாய்!
வீடு செய்தனர் வீர கோசலர். 24

165 முன்ன மன்னகர் வாரி மூடலோ
டுன்னி வீக்கலற் றுத்த மன்வனம்
துன்ன நீதலந் தூம ராடி!காத்
துன்ன மன்பதந் துன்ப மற்றதே. 25

166 தயா தன்திரு மகனி ரண்டவன்
நயன பாதுனைப் போற்று மாட்சியில்
துயமு தல்வன்மீக் கூற்று கூர்ந்திடப்
பயவ ரென்றுமே பரவ நின்றனன். 26

167 புறவ மேதகப் புகுப தந்தொடா
தறமு தல்வனவ் வரசு மன்பதத்
தறும ராடி!நீ யுயர மேலவர்
நெறிக ளுக்கிடர் நெரித லுற்றதே. 27

168 அனக பாது!சிங் காத னத்தமர்
மனுதி ருக்குல மவுலி மன்னவர்

நினையி றைஞ்சவந் நிருப ராசனத்
தினித மர்ந்துநீ திகழ்தல் விந்தையே! 28

169 பணையு ளுதறப் பத்தி ராதனங்
கணம்வ ளாவிடிற் றக்க ணம்முகங்
கணையி ராமனுக் கேது பாதுகாய்!
திணிய ரக்கர்மா வேட்டை யாடலே. 29

170 நிருதர் காவலர் நிலைய நூறிடக்
கருது மாறுநீ கனக பாதுகாய்!
செரும தக்கவிச் செருநர் கைகளின்
மிருது மாலையாய்ப் போய தேயதே. 30

171 ஆதி பாது!நின் காத னத்துனக்
கோதி நன்றிடுங் கோவ ணக்கினின்
மோது மன்னவர் மோலி பின்னுமோ
யாத மாகலி யாண மாயதே. 31

172 அத்த னீந்தவெண் சத்தி ரம்பொருப்
பத்த னொத்தனப் பாது னக்கென
நித்த முங்கவித் தோங்கு வெண்குடை
முத்த நீழலின் முடிபொ லிந்தனன். 32

173 ஓது நாயகன் போது போக்கெனப்
பாது காணெடுங் கான மேகிட
நீதி நீரிரு நேயர் நேமிநன்
றூத ரித்தறத் தாங்கு தாங்கினீர். 33

174 அரியி ரும்பத மருவு மொன்றதால்
பரிச னத்துளோன் றுவை யென்பரேல்
உரிமை கொண்டவந் நான்று பாதுனக்
குரிய வென்றவை யாய வெவ்வகை? 34

175 ஆங்கு நாட்டுமெய் மாண்வ சிட்டனோ
டோங்கு பாதுநின் னொண்வி ழுக்குழு

நான்கு நற்பொரு ளூடு நின்குடி
வாங்க விற்கவாங் தாம மாபதே. 35

176 அரித றிக்கமா விறைம மைக்குமோர்
நரனெ னுந்தனு நலன யந்துதான்
புரிய நிற்கரி பாது! பூசனை -
பரத னுதியாய்ப் பகுத்த னன்தனை. 36

177 அகல வஞ்சநெஞ் சரிக ளூடெனும்
மகத வங்கமங் கலைக ளீள்படை
வகையு டன்பதா வனியு ளணைகாத்
தகில முய்யமெய்ப் பரதன் வென்றனன். 37

178 சண்ட னற்குலஞ் சான்ற நாயகம்
மண்டி யெண்ணர்நின் கண்ணி னுத்தமண்
கொண்ட பாது!பூ மாது நீயென
மண்டி லோகமா பாலர் கண்டனர். 38

179 அலகி லாதகா லலைவி லாதுபா
துலகு மல்குசி ரிருமை பூத்துநீ
சிலையி ராகவர் நிலவு மாசனத்
திலக மாற்றலர் நிலைகு லைந்ததே. 39

180 மன்னுமனு மூலகுல பாலகர்வி ரிக்கும்
மின்னுகர முன்னுதயன் மேனியென மேனி
அன்னையரி பாது!நிறை மன்னொளிமி ளிர்ந்தே
வன்னிலம லக்கருள லுத்தனைவ ளித்தே. 40

---

7. திருமுடியாட்டுப்பத்ததி

181 திருவி னின்பனி னக்கபி டேகமே
புரிவ லென்னுபு னற்கல சந்தனைப்

பரிவ தில்வலம் வந்தும கிழ்ந்தமா
தரும பாதுகை! காத்தருள் வாயெமை. 1

182 பாதுக! நின்னபி டேகமே காணும்
ஆதர மோங்கிரு பூங்கழல் தாங்கி
நாதன பூரண பொற்குடந் தன்னைச்
சீதர னொய்வலஞ் செய்துந டந்தான். 2

183 ஆணல மாமுடி யாட்டிய சீலர்
பூணவொ ணும்புகழ் பூத்தமு தல்வன்
தாணளி கண்டரி தாணிலை! நிற்கே
மாணிலை யின்முடி யாட்டினன் பின்னோன். 3

184 மீளெ னுங் காவல னேவலை மீறும்
ஆளெனு மன்னவ னாணைக டக்கும்
காளையி ரண்டையி ரண்டையு நீகாத்
தாளெனுங் கோளில டித்தி! வென்றாய். 4

185 நாடும னுக்குடி நாயகர் நாத
னீடரு மைம்பொறி வென்றவ சிட்டன்
பீடுனை யம்மணி பீடம மர்த்திப்
பாடபி டேசனம் பாதுகை! செய்தான். 5

186 வாசக மெய்யனெ னய்யன்ம ராம!
ஆசன மீதமர்ந் தம்முடி யாட்டல்
தேசுயர் நீகொளச் சானவி யேந்தும்
தேசிக மேருவை யேசினை போலும். 6

187 அத்தனு றத்தகு மாசன மீதே
உத்தம பாதுகை! யோங்குமு னக்காம்
சித்தபி டேசனஞ் செய்பவ சிட்டன்
ஒத்தமு தக்கவி பாடின னொத்தன். 7

188 தொல்விறை நீத்தொரு சொல்விசி ராமன்
வில்லொட ரக்கரை வெல்லந டக்க

நல்லிய னின்னுப காரந யந்த
நல்லர சார்ந்தத யோத்திம் ராம! 8

189 பாதுக! நீமுடி யாடிய வாறே
நீதிய யோத்திய ராசன மேறுன்
ஞாதவ மீதுற வாதிய றக்கோ
லோதிய மாட்சியி லாட்சிபு ரிந்தாய். 9

190 வெல்லவ ரக்கரைச் செல்லுமி ராமன்
வல்லியி லேங்கிய மேதினி வாட்டம்
நல்லவ ருன்முடி யாட்டிய நன்னீர்
சொல்லரி பாது!க ணித்தது ணர்த்தி. 10

191 தாமனு மன்னர்மு றைப்படி யேறுஞ்
சேமம ணித்தவி சேற்றியி ரண்டோன்
மாமணி பாதுக! மாதவ னுக்கே
யாமபி டேகமு னக்குவ னைந்தான். 11

192 மோயணி யீரெழு பூவொளி யுன்னை
நேயந யத்தக லத்தினி லாட்டி
மாயனி ராமப தங்களெ துங்கும்
வாயிலு றுந்தம மாற்றின னப்பி. 12

193 சாலுந லப்பொரு ளுமு திக்குஞ்
சீலமு யர்த்தரி நீலவி ருக்க
மூலநி னக்கவ ராட்டுபு னற்கண்
சாலம ராடி!செ ழித்தது சாலை. 13

194 ஆதித னாத்தலி லாவித வித்த
மேதினி மாதுறு தேம்பற ணிக்கப்
பாதுகை! நீமுடி யாடுந யத்துச்
சீதந றும்பணி செய்தனை சீரே. 14

195 கைகயி மாயையிற் செய்கல கத்தால்
வைகலு மெய்திய வையக மைதான்

செய்குண பாதுகை! நின்னபி டேகம்
பெய்கய மொன்றினி னீங்கிய தன்றே. 15

196 மாதவ மூதுவர் மேதினி வாழப்
பாதுனக் காட்டிய மந்திரத் தாரீர்
காதநி சாசரர் சாபக மாயமே
வேதத ருக்கமு தாயது வேரில். 16

197 நாடுது றந்திட நாதன டுங்கோ
னீடும னுக்குடி நாடிய பீடத்
தாடிய நின்முடி மாரியிற் பாது!
வாடிய வூர்விழி வாரிது டைத்தாய். 17

198 மாமகி நாயகன் வல்லியு லர்த்தற்
காமலை நாலவை தாமுலை யாங்கோ
நீமுடி யாடிய நீரிணை மாந்திக்
காமிய தேனுவ தாயது பாது! 18

199 நீமுடி யாடிய பின்முடி சூடற்
காமிள வல்கரங் தாங்கிய மோலி
ஆமிடர் நீங்கிய தன்குலங் காணக்
கோமணி வந்தென பூத்தொளி பாது! 19

200 கோமுனி மந்திர மோதியு னக்கு
மாமுடி யாட்டிய மாரிம ராஜ!
தாமெனு மாமத மன்னரின் வெம்மை
நேமியி னின்றுட னீக்கிய நன்றே. 20

201 பாதுக! ராகவ பாதப மீந்த
போதக மாமுனை மூதுவர் பாரி
சாதக மென்றணி யாசன பாத்தி
மீதுனை நாட்டினீ ராட்டினர் நீதி. 21

202 உற்றப கற்குல வொற்கம கற்றும்
பெற்றியி னிற்கபி டேசனஞ் செய்ய
நற்றவ ஞன்முக னந்தனன் பாதூ!
கொற்றவ தர்வணங் கற்றன ஞோதான்? 22

203 மித்திர நற்குல வேந்தரி ஞட்சி
ஒத்தரி பாதுனக் கொண்முடி யாட்டும்
உத்தம மஞ்சன மேவவிற் றுங்க
பத்திரை யாயின பாய்நதி யாவும். 23

204 நற்பர தன்சம யத்தவ மைச்சர்
அற்புத நின்முடி யாட்டம ராடீ!
நிற்கென வவ்வவர் தங்தொழில் செய்தே
நிற்பநி கழ்ந்தது முன்னுக விந்தை. 24

205 ஓங்கரி பாது! நின் சாமரை யோச்சும்
பாங்கியர் தோட்கோடி சங்குசி லம்ப
ஆங்கரி கட்பெயர் நந்தமு ழுங்கு
மோங்கர மந்திர சந்தது கர்ந்தாய். 25

206 வேதமு ழுங்கிட நீமுடி யாடுஞ்
சீதமு ழுங்கரு ணுதநி ணுதப்
போதல மர்புர 'கோசல ரார்த்தி
யோதையை நீக்கிய தோதும ராடீ! 26

207 விண்ணவர் கண்கொளு மவ்வபி டேகம்
வண்ணரி பாதிள வல்லென நீயும்
பண்ணிலை யேற்கணே மூன்றுநா லாலே
அண்ணல்செய் காரிய மாமுறை யாதே? 27

208 நாதன யப்பத மாமலர் நீத்து
மாதவ நீபல வாண்டுகள் பூண்டே
மேதினி காத்திட மேலவ ராட்சி
காதகர் சூரில தாயது பாதூ! 28

209 மன்னவ தர்வண மன்னபி டேகம்
அன்னவன் பாது! நீ கொண்டர சாள
முன்னவர் மன்கொளு மேன்மைமி குத்த
நின்னணி கோட்டிவ சிட்டன்வி யந்தான். 29

210 ஏமகுட சேமமுடி யாட்டினும ராடீ!
பூபகளி னின்பனடி பூட்டினுமு னைத்தான்
ஆமிருமை யுன்னொருமை யவ்விருமை தன்னில்
மாமகிமை யொன்றுபொறை யான்றவர் தொன்றே. 30

8. மீட்சிப் பத்ததி

211 திருமு டிக்கபி டேகவி ழாவினுந்
திருவி னின்பணி ரும்பத மீள்சவி
பெருமை தேறிய பெற்றிவி ளங்குமப்
பரதன் கைதொழ ணங்குவ ணங்குவல். 1

212 நாடு கோசல வாசியர் போற்றிம
ராடி! யீரெழு வற்சர நின்னையே
தேடு மந்தச னந்தனர் நீடுமே
கூட ருந்திவ மெய்தினர் கூடியே. 2

213 கற்பெ னும்பெயர்ச் சானகி யொத்தறம்
நிற்கு முத்தம பாதுகை! நிற்குமீள்
விற்கு ணத்தன தத்திரு வெற்றிநற்
சொற்கு ணக்கவி போற்றிவி ளம்பினன். 3

214 சீரு னக்கறர் செய்யபி டேசனந்
தாரி னட்டவர் கொட்டிய நீரெனச்
சூர னுங்கிய பத்திர வல்லிக
ளீர மேறியி லிர்த்தன பாதுகாய்! 4

215 பாது! நீமுடி யாடிய காலைதொட்
டேது மண்டிய கண்டக மின்றியே
நாத னெண்ணிய வண்ண நடந்திட
வீதி யென்னவி ரிந்தது தண்டகம். 5

216 நித்த மூலை காட்சிநி லைப்பதத்
தொத்த நேரிள நல்லர சுற்றநிற்
கத்த பாதுகை! யன்றொரு நான்றுதான்
தத்த மீரெழு வற்சர மென்பதென்? 6

217 மாட்ட மாயரை மாவரி பாதுகாய்!
பூட்டி வேகவன் பின்னணி பூக்குமா
றூட்டு நின்முடி யானக வோதைகொண்
டாட்ட நீடிய கம்பல மால்வரை. 7

218 தரணி நன்மைத ழைத்தெழ நிற்குமுன்
பரத னன்முடி யாட்டிய பண்பினத்
திருமி குந்தது தேவி!தி டக்கவீந்
திரவி பீடண ரீடபி டேகமே. 8

219 பாது! பூந்தம சச்சர புந்திசேர்த்
தோது நூதபி டேகபு னற்கலந்
தாத லாலலை யச்சிலை யான்சுடும்
போது மற்றது போலது வற்றலே. 9

220 ஆட நீமுடி பாதுக! மங்கலம்
பாடு தூரிய நூறடி யாகுலத்
தாடி யாங்குட னூழமி லங்கையின்
மூடி யாயின காப்பெனு நோக்குகள். 10

221 ஆட்டு நின்முடி யம்புன னீத்தமன்
றோட்டு முத்தர கோசலர் வாட்டம
ராட்ட நீணிலை நின்றத ரக்கர்வாழ்
கோட்ட மாதரு ளங்களிற் பாதுகாய்! 11

222 பண்ண வன்விதி மைந்தனி னக்கெனப்
பண்ணு மொண்டிரு மஞ்சனம் பாதுகாய்!
கண்ண ழுற்பிசி தாசனர் காரிகைக்
கண்ணி னீர்முதற் காரண மாயதே. 12

223 அன்னை தேவி!நீ யாடினை முன்னநீர்
பின்னை வெந்ததி லங்கையு மந்தியால்
வன்னி நீரினின் றென்றத வத்தர்வாக்
கன்று தொட்டில குண்மைய றிந்ததே. 13

224 புரிய நிற்கபி டேகம யோத்தியர்
சுருதி யின்பொலி வைப்பினி லூதுசங்
கரவி ராவண சங்கர நாள்வரை
விரிய நின்றிறை வெற்றியொ லித்ததே. 14

225 இடியி டித்தென நின்னபி டேசனத்
தடிய டித்திட மங்கல தூரியம்
படப டத்தத சானனன் பாவையர்
துடிது டித்தன பாது!வ லத்திமை. 15

226 செய்ய நிற்கபி டேசன மாமுனி
வைய மேத்தும ராடி!யி ராவணன்
தைய லார்குருக் கண்ணபி டேகநீ
பெய்ய வர்விழி நீரினி கழ்த்தினை. 16

227 ஆட்டி வெள்ளிம லைப்பொடி யாக்கிமண்
வாட்ட ரக்கனை மாட்டினை பாது!நீ
ஆட்டி மாமுடி வீற்றர சாண்டகோ
மாட்டி! மால்சர மாயநி மித்தமே. 17

228 இவ்வணமைந் திரப்பரவை யுரைப்பக் கேட்டு
மெய்யனிறை வெற்றியிசை யுற்று மீளுந்
திவ்வியவண் சரிதையவன் சேமச் செந்தாள்
மீளுமளி கூருமரி பாது! நின்பின்

மெய்விரதப் பரதனடி தொடர நீயே
றெண்ணொருசத் துருஞ்சயமா குஞ்ச ரஞ்சீர்
பெய்வதன மதவண்டு திரண்டோ லிக்கும்
பெற்றியினின் பெரும்புகழ்கா ணிடித்த போலும். 18

229 மீண்ட நாதன்ப தத்தரு கில்லுனைக்
காண்ட விற்பர தன்னிட நற்குழாத்
தாண்டு முன்னபி டேகந யத்தசீர்
வேண்டு பூசனை சீதைபு ரிந்தனள். 19

230 சீரி யன்சிர மேறிம ராடி!நீ
ஆரி யன்பத பற்பெதிர் கொண்டிட
மூரி யஞ்சலி முன்னிடு சீதைசொல்
தாரை யாதியர் தாமுடன் செய்தனர். 20

231 முன்ன வன்பத மொன்றிலு மொக்கநீ
மன்னு பாது!முன் மஞ்சன மாடிய
உன்ன தந்தெரி யுன்னைவ ணங்கினர்
மின்னி ராக்கத வானர வேந்தரும். 21

232 இரகு மாமர பீசன ரங்கமால்
நிருதர் மாக்களை வில்வினை யாடிநீண்
மரபு தாங்கிய மன்பதந் தாங்கநின்
சிரமி சைத்தணி ரும்பதம் வைத்தனன். 22

233 நீத ரிக்கெழு மாழிய னீள்கழ
லாத ரத்தில யோத்தியர் பாதுகாய்!
காத லித்தளி பொங்கிய கண்களின்
சீதளத் துனை யாட்டினர் பின்னுமே. 23

234 மூளு கோளிலு முற்றது நல்லற
சாளு ஞலெலன நாதனு ணர்ந்துமே
தாள வாவிய தம்பித வத்துமெய்ச்
சூள ருதர சாட்சிபு ரிந்தனன். 24

235 பாது! நின்புகழ் நாறுநி லத்தைநீ
ஓது வாகையி லோங்கிறை மீண்டுநா
டாதி மாண்முடி யாமொளி மேனியன்
நீதி வாகின ரந்தமென் றிட்டனை. 25

236 ஆண்டு கள்பதி னுன்குபி ரிந்தபூ
வாண்டு தாங்கினை யாண்டகை யேகலின்
மீண்ட வன்புய மேருவி னுச்சியிட்
டாண்டு தாங்கினை யன்னவ னேடுமே. 26

237 பாது! நீதுணை யாகுமி ராகவ
ராதி மாபத மார்பர தன்றுயர்
மோது நீருடன் தாவிமு தல்வரு
மோத ருந்திரு வோர்பத மெய்தினன். 27

238 நன்றி கூர்பர தன்பது மாஞ்சலி
நின்று தோன்றியி ராமனு டன்பினு
மொன்று சீரினின் மூவுல குக்குமோர்
நன்றி செய்திரு நீயென நாறினை. 28

239 நாடு மீண்டபி ராணைம ராடி!நின்
பீட மேற்றியு டன்பத விட்டரம்
நாடி நீள்வெகு மானநி லைத்தனை
மேடு தாழ்வுகள் மேலவர்க் கேதுகொல்? 29

240 அத்தனி ராமவ ணத்தெழில் காட்டின்
பத்தில ரங்கனி லங்குப தத்து
வித்தகன் சக்கர வர்த்திப தந்தான்
துய்த்தவு னைப்புனை கின்றனை னின்றும். 30

9. வந்திவைதாளிக பத்ததி

241 வேந்தரி யேந்தெதி லேறி டவே
தாந்தங்கள் வந்திவை தாளி கராம்

நீந்துப வாம்புதிச் சேது வதா
மீந்தருள் பாதனை யேத்து வனே. 1

242 உற்றத ரங்க மாநக ரப்பா!
உலகெழு வைகறை யாமம்
உற்றனர் வேத னேறன்ச னந்த
னனதணி தோரண வாயில்
முற்றுமு னற்றுட் காட்செயுந் திருவே
முதற்றனி முழுநலம் பூக்கும்
பெற்றிய பாவற் றிருவினை மிதிகொள்
திருவுறத் துயிலெழு வாயே. 2

243 மாமலர் மங்கை செங்கையின் குழைபெய்
தைவரல் மலர்த்துமுன் பதத்தைத்
தோமறு பாத ரதங்கொளப் புடைசூழ்ந்
தனதுள் மகிழ்பணி புரிவோர்
தூமதி பாதிக் கண்படை தழுவக்
கூறல ரேறெழிற் செங்கண்
வாமமு னுந்திப் போதினிற் காண
வாமன! நீயெழுந் தருள்வாய். 3

244 சோதிய னந்தன் சோதிடந் தெளியுஞ்
சோபன வுதயமி தாமே
ஆதிய ரங்க நாத!நின் பாத
மலர்விரி மகிழ்வினி லணவிப்
பாதுகை நிகழுன் திருவிழ வுதயப்
பாங்கது புவியுளோர் செவியில்
ஓதது தேவப் போதினிற் புனிதப்
புனையொலி தரவருள் புரிவாய். 4

245 மறைநிறை முடிநின் றவரவர் முடிநின்
றயன்முத லிமையவர் பணிவில்

முறைமுறை யுனதே ரிறையடி யிணையி
லுவந்திடு மரவடி யதுதான்
சிறையெழு பறவை சிவிகைசெல் விரைவிற்
றிரியுமுன் தளர்வது தணிய
நிறையருு ளரங்க! நயநடை நகையில்
விரிபத மலர்தொட விசைவாய். 5

246 வேதர்க ணிபுதர் வரிசையி லிரண்டாம்
பிறப்பயற் பகல்வரு முச்சிப்
போதிது தானள வேதுமி லாவுன்
போழ்திதங் குரித்தத ரங்க
நாத!நின் காத னீளையி ணங்கி
மாருட னருகிடும் பாது
மாதும ணச்செங் நீருனக் காட்டுங்
கடுகலிற் றெழுதெழு வாளே. 6

247 வானவர் மகளிர் வளரொளி காட்டும்
வழிநல வந்தியம் போதில்
தேனலர் துளவத் தார்கம ழரங்கத் .
திருமகள் செல்வ!நின் செழுந்தாள்
தானணை யணிவி லாசனை பலதந்
தாசன வரிசைக ளாற்றி
மேணிநீ ராச வாசன மணிபூஞ்
சேவடித் திருநிலை புரிய. 7

248 ஆசன மேற்கொள வாச னமே
கேசவ! நின்திரு வுள்ளமெனில்
பூசனை யோடய னேந்தி டுமுன்
தேசுயர் பாதுகை சேர்ந்த ருள்வாய். 8

249 தேவியிற் சேவைம தன்சில தி
யேவவுந் தஞ்சலி செய்து நின்றுன்

ஆவலிற் பாம்பணைப் பள்ளி தரும்
பாவனின் பூவடி காக்க வருள். 9

250 என்றறை மூதுரை வந்தி யிசை
நன்றியிற் பாதடி தோறு முனை
ஒன்றிட வாகுண ரொண்ண டைகொள்
வென்றிய ரங்கன்வி ளங்கு வனே. 10

---

10. சிங்காரப்பத்ததி

251 மூத ரண்மனை மன்னுமு னும்பினும்
யாதொ ருத்தியை நாதனு கர்வனோ
ஆதி யன்னவ ளொடுந யந்தருங்
கோதி லம்மணி பாதுகை யோதுவன். 1

252 தொழுசுரர் நாயகர் சூடு கோடிபூக்
தொழுகினி தேனறுந் தாதின் தாள்கலந்
திழையணி பாது!கிற் கெங்கை சாந்தெனக்
* குழைதன தொண்பதங் கொண்டு பூசுவன். 2

253 குளிரணி வெண்மடி யோடு பாது!பூங்
தளிரொரு மாலைதான் தாங்கு மேனியின்
அளிநய முத்துநீர் நாற நின்கணேர்
கொழுந்திலை யரங்கமால் கோல முன்னுவன். 3

254 ஒருதனி நாயகத் துந்த மன்றனைப்
பரிவினி லரண்மனை யங்க ணங்கொணர்
மரவடி! தேவிமார் நோக்கு மாலைநீள்
வரிநல நீலமீந் தேத்து வாருணே. 4

255 துகர்தரு தூதனம் தூறு பூக்கொளிர்
வகையிழை வாங்கிய வண்ண மாழையின்

நகைநல மோங்குசீ ரங்க கொண்கனை
மகிழொரு மாதுநீ பாது! மாந்துவாய். 5

256 அமுதலை மாமண வாளன் நண்வளர்
அமளியி னேரநீ பாது! நாடிடக்
கமழவன் மூச்சலை யுந்தி மாமலர்
உமிழ்கிள ரங்குனக் கங்க ராகமாம். 6

257 அல்லணி துயிலமை ரரங்க நாயகன்
நல்லடி நீழணீ பாது! நாடுதி
எல்லெழ வரவணை மஞ்ச நின்றெழுஞ்
சொல்லவன் பாவன வாதி நோக்குற. 7

258 அரியடி மாமலர் கூடு மாற்றலில்
அருமறை நாற்றநீ பாது மிழ்தலில்
திருவுறை மார்மணத் தெரிய றன்னிலும்
இருமண மேறுசீ ரீடு பூத்தனை. 8

259 மறைமுடி மங்கைமார் சென்னி மன்னுநேர்
நிறைமலர் மங்கைபெய் நீவ லாட்டுசீர்
முறைவிரி மாலடிப் போது பாதுகாய்!
செறிவினி லாயதுன் கேளி யம்புயம். 9

260 தன்றேவி யில்லங்கள் பல்வேறு மேவச்
சென்றன்று வெவ்வேறு சேரும்பி ரானே
தன்னாவி யெங்கான்று நீயென்று பாதூ!
நின்னேந்த லேகொஞ்சு சஞ்சாரஞ் செய்வான். 10

11. சஞ்சார பத்ததி

261 முந்தி நிற்கிடர் கற்கடு கொய்தியான்
மந்தி ரப்பணி மன்னந டப்பலென்
றுந்து சீதையு மார்நடை வேண்டுமோ
அந்த வொன்றினை வந்தனை செய்குவன். 1

262 நாண்மலர் பெய்தறை நான்மறை நாவள நான்முகன் கூவளவில்
தாண்மல ராரரு டாரினிற் பெய்திரு மாறன மானமதிற்
சேண்மணி பாதுன் தேரெழிற் சேரவன் சேமவு லாவல்களே
கேண்மறை வேண்டிய வாண்டவ ஞூறடி யேன்களி காண்பனம்மா.2

263 உன்வய மன்னிய ரங்கந கர்மணி யப்பன டப்பனவன்
மன்வப மொன்றிய நன்றியி னின்றணி யாடல்க ணீமலிவாய்
தன்வழி தான்செலுந் தன்மைநி லைத்தனி நாயக நாடியநும்
மன்பினி னீரொரு வர்க்கொரு வர்பர தந்திரர் பாதுகையே!3

264 மாயநு ணுங்கடர் சூழ்தம மாசுறு மாவடை பென்மனமாம்
பேயடை யோட்டையிற் காட்ட மாயவன் வேட்டைக ளாடவுகந்
தாயென தாரணி யம்மணி பாதுனை யாதர மீதுறவே
நாயக நாறிடு வீறினி னுடுவ னுடுல கங்கிரியால். 4

265 நன்றிறை நீயென மாமணி பாதுனை நாடிய மாதவரைத்
தன்றிற மேவுத வத்தருஞ் சென்றுபெ றற்கரி தாமொருபே
றென்றப ரம்பொரு ளெந்தைபெ ருந்தகை யாதிய ரங்கநிதி [னே.
சென்றுன நேர்நடை நீர்மையிற் றூன்பெறும் பேறெண நண்ணுவ 5

266 அத்தவ வுத்தம னொத்தனு னைத்திகழ் தன்முடி நாட்டிடுவன்
அத்தன ரங்கனொ ருத்தனு னைத்தன தாளிணைக் கூட்டிடுவன்
அத்தகை பாதுகை! யத்தனி யாட்செய லத்தனி யாட்சியுநன்
றொத்தளி யொன்றொளி ரக்கதி யுன்வய முன்னுவர் முன்னவரே. 6

267 தூமுடி கொண்டரி பாதுனை யோம்புவன் தொல்லடி யானொருவன்
தாமரை யங்கிரி மாமையி லேந்துவன் தாவுல கேழொருவன்
நீமக லத்துயர் தாமந டத்தவன் நேர்கதி நோக்கியிவன்
தாமமி றங்கவ் தாரமெ னுங்கதி தானிது கூடுதிரு. 7

268 நல்லுல கல்லல்ப டுத்துந டத்தைய ரஞ்சியி றைஞ்சிடவே
வெல்லுறு வேலைகள் வேண்டுல காண்டவன் வெள்ளிடைச் சேறலெ
சொல்லிடு மச்சல வொல்லையிற் றேவியர் வல்லிக ணீங்கலிலே [னச்
செல்விறை நின்னொடு பாதுகை! நன்னடை யாடலி லின்புறுவன், 8

269 தன்படி நின்னுட ளுடனி மோதிடத் தாணிலை! மேனிதளிர்
இன்பினி ளுதன ரங்கன தங்கமி னிர்நடை யாடிடுகோ
லன்பரி சுத்திய நிற்கநி லைத்தந லச்சுவை யுச்சியெனு
மின்பிர தம்பெரு கன்பர்வி ழிக்கினி நீதினு மீதெதுவோ? 9

270 நாரண னல்லடி வெல்லரு ளங்கடை நல்கொரு நன்றியினீ
பூரண மங்கல வாரண மங்கைய ருச்சிய ருங்கலமாய்ச்
சீரணி மாலனி நீணடை யாடிரு வீதிவி ளங்கணியென்
னேருள நாடியு கந்துபு குந்தெழி லேலெருரு பாதுகையே! 10

271 ஒல்லையி லம்மது கைடவ ரைத்தலை கொள்ளரி பாதுகையே!
கல்லட லென்சட னெஞ்சிடை விஞ்சுன தாற்றலிற் சஞ்சரிக்கக்
கல்லலை யும்பல வும்பர்க டம்மகு டங்களிற் பொங்களிநீ
நல்லற நீதிகள் வீதிகொ ளுன்னடை நன்று பயின்றனையே! 11

272 போதவிழ் கூதிரம் போருக வம்பெழிற் றொம்பெழுமால்குழவி
சாதம வர்மண மாதரி ளம்பதஞ் சாடுடை யாடிடுகாற்
போதவ மேதுமி லாதுட னீடிய வோச்சவி னீயதுதாங்
காதர நின்றிடை காத்தனை மாபத மாணிலை! நின்வலியில். 12

273 கூடப தப்பரி யங்கமெ ழுங்களி யங்கவ ரங்கபதி
சேடுறு மாமணி யாசன மேறிடு சேமந டந்திடநற்
சேடியெ னத்தன தேரிரு சேவடி சேரந டக்குமவன்
நாடும ரங்கபு ரத்தரி பாதுகை! யாவனு னக்கடியேன். 13

274 மங்கல மல்கரி பாதுகை! தம்பத மார்பிர சாபதிகள்
நன்கவ ருத்தம வங்கம ணிந்தனை நங்கள ரங்கனிணை
யங்கிரி தங்கிறை யெங்குநி றைந்தவ னந்நடை யாடமயம்
செங்கடி யவ்வடி யோடிணை சேர்த்தனை யேத்தியி றைஞ்சுவரே. 14

275 மன்னிபு னின்மணி நீரெழி லேறணி மாமணி மன்னரங்கன்
பன்னரு தன்னரு ணீணடை லீலைகள் பல்பல நல்குநலம்.
மன்னரி பாதுக! கண்ணுறு நல்லவர் கட்கொரு காலுமுறு
வின்னல லைப்பவ வல்லைசெ லுங்கதி வீங்கலை யேங்கல்களே. 15

276 ஆகுவி யூகவ கைத்தொடர் வாகணி யாகம லர்மகிழ்வின்
போகந லம்பொலி மாணெடி யோனடி கூடுவி யூகமலி
ஓகையி னீடரு ளின்விளை யாடல்க ளொத்துட னுடுவணத்
தாகவ னுகந யந்தரு பாதுகை! தாங்குதி மூவுலகும். 16

277 அச்சிறு நற்றிரு வப்பெரு மாண்குற ளன்னிறை மாநெடியோன்
பிச்சைபு குந்திட வுஞ்சிவ ளர்ந்திட நிச்சலு மொத்தளியில்
நச்சுந லம்பொலி பாதுகை! நின்தனை நாளும தொன்றெனவே
இச்சுல வெம்மன நிச்சய நீதர நேரிவை மேவினைகொல்? 17

278 சீரினி தேறரி பாதுகை! யேதமி னின்பொறை யொன்றினினின்
ருருயிர் பாரினி னுளுந லந்தரு வாழ்க்கைநி லைத்திடுமா
றேரணி கீர்த்திய ரங்கந கர்த்திரி விக்கிர மன்னிறையப்
பேரரு டற்செய னற்செய னீயென நிச்சய நான்தெளிவன். 18

279 மாலடி நாறிய வானய நல்கதி மல்கரி பாதுகையோர்
காலுன தண்ணளி வெள்ள நனைந்தவர் தாபம றுத்துடனன்
மேலிடு மாகதி மேவிடு நீடலின் மேடவல் வாசியறச்
சாலும ணைக்குளி மாண்பொலி கின்றனை சானவி நீயெனவே. 19

280 ஆழிய னெந்தைய ரங்கன டந்திட நன்றுட னீநடப்பாய்
வாழணி யாசன மேறவ னேரடிப் பீடிகை நாடிடுவாய்
கேழில தோர்பொழி லொன்றுன தோரிய லேதெரி யன்னவனன்
னீழலெ னத்திகழ் நீமநி கழ்த்தரி பாதுக! நீநிகழ்வாய். 20

281 நீளவ னவ்வள வவ்வரு ளவ்வடி நீணிலை! நின்னிலையில்
தாளிணை மாணுடை யானவன் தாமொரு தாவலின் மூவுலகும்
தூமென நுண்ணிடு மாறுப ரப்பியு ருக்கிர மப்பரியில்
ஆளரி யம்மறை தானறை யப்பெயர் தானது பெற்றனனோ? 21

282 பாடற மன்முத லம்மனு மாமர பண்ணலி ராமபிரான்
நாடிய மாணவ நன்னடை யாடிய காலொரு பாதுகையே!
கூடொரு கோதம னேதற வில்லொளி கூரந டந்துடனீ
ஆடரு ளுன்னடை யோடவ னவ்வடி நாடந டத்தினையே. 22

283 பத்திர வோகையி லேகொரு வாகன பத்திரி யூர்ந்தரியா
தித்தரி னவ்விடர் தீர்த்துட னக்கக வேந்தனி னின்றிறங்கி
அத்தனி ளைப்பற நத்தனி பாதுன தந்நல மன்னலினன்
முத்தணி தேவியர் சுற்றெருளி சூழ்திரு முற்றமு லாவுவனே. 23

284 முன்னளி மாவலி தந்தது தான்கொள்ள முத்தொலி பாது!விளங்
கன்னவ னவ்வடிக் கீழம ருன்பழு காதலின் மண்ணளந்தான்
பின்னுய ரன்னவன் பூங்கழல் வெய்யவன் வெங்கதி ரங்கிதவிர் [தான்
நன்னிழன் மூடலின் மேலெழு மின்விரி நன்மையில் விண்ணளந் 24

285 அந்தர மூடெழு காலொரு போதுனை யந்தணான் மந்திரநீர்
சிந்தள வொட்டிய சிந்துத குஞ்சிவச் சீர்மிகு தூய்மையுறும்
அந்தமு டைத்தெனிற் பாதுகை! நீநடை யம்பல மாடியகால்
உந்தண வல்களி லப்புன லாகிய் வாஹினி யெத்திறமோ? 25

286 வற்சலை மல்குவ ளர்ச்சிவி ரும்பிய கோவல வற்சலனன்
றற்சவ மவ்வள வேற்குமு வப்பினி லொன்றிய வன்சரணீ
நற்சுவை கூர்ந்தரு ளாந்தவு லாவன யந்துப யந்தனையால்
கற்பகச்சோலையை யப்பிரு தானதிகர்த்தது பாதுடனே. 26

287 தானள வொன்றள வென்றள வாகந மாமறை மூர்த்திகளாய்
நாலொரு நல்வளர் நீயொரு தாயும டற்கக நாயகனும்
கேளிரு நீவிருங் கோனரி மாணைடக் கேளிரே யாயினுங்காத் [ரையே.
தாளுவ னின்னுட னல்லரைப் புள்ளுடன் மாட்டுவன் பொல்ல 27

288 வள்ளுகி ரைம்படை யென்றவி கற்புற வண்ணல டற்புயமும்
ஒள்ளலி லன்னவ னவ்வண நன்றினை யொன்றளி யங்கிரிசேர்
வெள்ளவி ரும்புகழ் தெள்ளிய கற்பணி நற்பணி பாதுகையுன்
நள்ளலி னிற்பா றத்தொடு நற்பத நல்லர்வி கற்பறவே. 28

289 உண்ணில நல்லுணர் வில்லவர் காணரும் பூநிலை மாநிதியாங்
கண்ணனை நீசுழ னண்ணிய நீரினி லாடக பாதுக!நின்
தண்ணளி நீடிய தாய்நடை யாடல வாவிய வீதிகளில்
தண்ணிய மண்ணவர் தந்நிதி தாமெனத் தாங்கிவ ழங்குவையே. 29

290 அத்தனு யர்திரு மாமகள் கேள்வனு நல்வழி யேகுநலம்
அத்திரு வாழ்நடை தேறிய சீரணி பாதுகை! நீதருமால்
சுத்தரெ னத்தகு மற்றவ ரல்வழி முற்றுமக ன்றறநன்
னித்திய வத்தநி லைத்தலை காப்பவ ரார்பிறர் நின்னையலால். 30

291 வீசொளி யாடலி னேரிழை மாமணி சேரெழிற் கிழ்நிலையிற்
கேசவ னேடிணை பாதுகை! கூடியி லாசியம் பல்புரியும்
வாசியி னன்மையி னுண்மைவி னைவிட வாசக நல்லவையோர்
ஆசிகள் கூறம ருங்கினெ ருங்கிநீ யாங்கிடை யார்ந்தனைகொல்? 31

292 தன்பத மென்றுமு னில்லடை யென்றிடு மன்பினி னின்னடை
டன்பரு மோர்சிலர் தான்புடை சூழவ ராழ்விழி யான்றநயத் [தொண்
தின்பவெ ளங்குளி ரத்தன ரங்கமி லங்கவ ழுங்கிவரும்
நம்பெரு மாளெழில் காட்டிவி ளங்குவ னங்கிரி மாணிலையே! 32

293 பத்திமை யாதன மீதுறு ராதன மாமறை யாளர்மகிழ்ந்
தத்தன ரங்கம ணாளனுக் காரலங் காரங்கள் பல்பலவே
ஒத்திட வேயவ ரவ்வவை கண்ணுற வொத்தப தாவனியே!
நித்தமு மொவ்வொரவ் வாதன மீதொரு நின்னையே மன்னுவனே. 33

294 காணிரு கண்ணுடை னுண்ணுதன் மன்னொரு கண்ணுள வோர்வதனம்
பேணிட வொன்றொரு மூன்றொரு நான்குள வென்றுள வாமவர்தாம்
தாணிலை! தாங்கிய தம்முடி கொண்டுனை நாண்முறை யின்படியே
மாணரி யாடுமு லாவலி னாளவன் தாளினிற் றாழ்ந்திடுவார். 34

295 அக்கக நாயகன் மீமிசை நாரண னேறிசை யக்கணநே
ரக்கப நாயகன் மீதளி பெக்கலி லண்டர்க ளேற்றியுனைத்
தக்கவெண் சாமரை வீசிவெண் சத்திர மங்கல நன்குரவித்
தொக்கந டப்பரு னற்பணி யாளரென் றெண்மணி பாதுகையே! 35

296 செல்கதி நன்மையில் விண்டுப தந்தனி னிற்றிறை யும்மகலாய்
பல்குழி மேடுறு பல்லுல கும்பர வச்சம நீர்படர்வாய்
மல்குவை யொவ்வொரு தேவர்சி ரத்திலும் பாதுக! வானதிதான்
நல்கொளி வீறுன தேறுந டைத்திற னூடுறு மாறுளதே? 36

297 காற்பொடி யொன்றென நண்ணிய விண்ணொடு மண்ணூ நடத்தி
ஏற்பது கோடலு மானிரை மேய்த்தலுந் தூததுசெல்லலுமாம்[பிரான்
ஏற்பில வந்நட னங்களை யீனத்துமுன் கேண்மையி னன்றெனவொத்
தேற்பன வாயின தேறிய தூநடை யேறுப தாவனியே! 37

298 தாவள வின்னிசை யொத்தவ ணத்திடு தாளவ ளாவறனில்
யாவள முந்தரு நன்னெறி மன்னிய தண்ணடை யாடல்களில்
தாவள நீயெனத் தஞ்சம டைந்திடு மாதவர் வல்வினைகள்
யாவையு மேயற மாமணி பாதுகை! பாற்றிய ருள்புரிவாய். 38

299 பூவள வாதணி லைத்தனி கழ்வினை யோடவை யாநடையும்
மேவொரு தன்னிறை யுள்ளம தேயடி யென்றுந டத்தரியும்
தாவள வின்மணி பாதுக! நின்வய மாநடை தான்செலுமால்
சீவர்க ளேழையர் செல்கதி நின்வய மென்றது நைமுதியம். 39

300 பையகி மீதொரு செய்யவு யோகுபு ரிந்ததி னின்றுமுணர்
வையமி துய்யவெ னய்யன ரங்கம ணாளனெ ழுந்தருளிப்
பையநின் மீதவன் பொன்னடி சாற்றிந டந்திடப் பின்னடைகொள்
ஐயர ரும்பத மல்லல்க ளற்றொளி யார்ந்தது பாதுகையே! 40

301 விரியுளந் தெளியு போகு விடுத்தெழு சரமு திக்க .
அருளவன் சரண மென்றோர்க் கபயநல் கடிந டக்கத்
திருவடி தவழ்ந்த செவ்வி திகழிருந் தாளை வாங்கிப்
புரிநடைப் பாது! நின்கண் புகழ்புரிந் திடுவ னுதன். 41

302 நடையருட் கொடைய ரங்க னடிமலர் கதுவு வாய்நீ
முடிகவன் தேவி யில்ல முழுதுமே நுழைதல் செய்வாய்
அடையவன் குறியி டஞ்சென் றவனையே யணைய வேகுங்
கடியிடைக் குமரி கட்கோர் பாதுகாய்! கரியு மாவாய். 42

303 தோற்றுமப் பதினொ ருயி ரோரையர்க் குருவ மொவ்வொல்
றுற்றநின் பணையி லெண்ண லவர்கவ ருடற் கூடி
மாற்றவ ளில்ல நாடு மவனடைத் தடையா யாங்கே
போற்றுனைத் தனியிற் பாவா லவளவ ளொட்டங் கட்டும். 43

304 யமுனைநீர்த் தடத்து மாயன் மறைவிளை யாட லாடும்
சமயமன் னவன டக்குங் கடவையின் சுவடு தேரு
வமலையோர் தங்களைப் பாடி தோறு மாங்கே
யமர்வளை யாழி காட்டுன் காலடி தீர்க்கும் பாதா ! 44

305 மாமலர் மங்கை யுள்ள மகிழுமா தவன்ம ராடீ !
மாமயக் கிளைய ளாவி மஞ்சுவாய் மொழிகு லாவும்
பூமணக் கிளிகள் கொள்ளப் புரிகுண சாலச் செம்மல்
மாமறை யடவி யூடுன் னெடுநடை யாடு வானே. 45

306 கோதமன் பன்னி யுய்யக் கொண்டநின் தகவி னோக்கம்
மூதுவர் பரிந்து பாடும் முறைசெவி மடுத்துப் பாதா !
மீதுறை யினிய கண்டத் தண்டகப் புட்க ளெண்ணி
ஓதுநல் விடிவு நந்தங் குடம்பைநின் றெழுந்து பாடும். 46

307 பொறியறக் கிறியி லாறும் புனிதருண் ணோக்குங் காணு ,
மறைநெடுஞ் சிகர நாடி யிடையிடைச் சிறங்கை தான்காண்
இறைவனன் னவனை நீநா ணிழியுமூன் விழிய னோக்க
உறவினிற் காணு மாழுன் னுரிமையிற் கொணர்தி பாதா !

308 சிற்றவப் பொருளை யெண்ணி நிதியென மதியே னின்னைப்
பெற்றமா லதனை யெண்ணி யென்னையாட் கொள்வ னோதான்
உற்றமன் னருட னக்கோ ருரியனே னென்னை யல்லால்
மற்றுமார் திறந்துப் பாதென் னப்பனை நடத்து வாயோ ?

309 பூநிலப் பாவை மார்தண் பூங்கரந் தாங்க ரங்கத்
தூநலப் பயனின் பொன்னிப் புதுமணற் குவையு லாவல்
மாநடைப் பாது னோடவ் வமரார்கட் குழுத மொன்றை
மாநிலந் தன்னி னூறும் மாந்துவே னடிய னேனே. 49

310 குலையவைம் புலனு முள்ளங் குழையமூள் களனில் மாளும்
நிலைவரும் பொழுதி னங்கள் பிறவிகொள் மறவி கொய்யும்
மலரருள் பொழியு மம்மா மலர்விழி மாலை யெம்முன்
குலவிடக் கொணர்ந்து பாதா! குளிரநீ நோக்கு வாயே. 50

311 ஒளிமிளிர் கமலை மன்னப் பொலிமுகில் வண்ணக் கண்ணன்
அளியெ தன் கண்ணி றத்தோங் கம்பரம் பம்பி யன்பர்
களி தனிற் பொன்னி வாழத் தழையருண் மழைவ ழங்கல்
விளைவனப் பாது! நீ தான் விம்முமென் வெம்மை தீர்ப்பாய்.

312 நுகர்ந்துமுன் னுந்தி வந்தோ னுலகினின் றிரகு மன்னர்
நகர து நடத்திப் பின்னர் நகுமணற் பொன்னி நாடி
நகர்வற வுறைய வாங்கே யரங்கனை நிறுவி நீயே
மகிழ்தலிற் பொன்னி வண்மை பல்குணம் மல்கும் பாது!

313 அமரரிற் றலைவர் தாழ்த்துந் தலையினிற் றுங்கி யுன்னை
விமலமன் னரங்கன் வெல்லச் செல்லடி யருகிற் சேர்க்கத்
தமனியப் பாது காயுன் தலைமையே சாலு மென்றே
அமர்பத வணக்க ரும்பி லவனுனை யணிகின் றானே. 53

314 புகலிலவ் வறியர் வாடை புகுந்தடி யழுந்தா தொற்றை
வகிர் தனிற் றனியி னுதன் வளர்நிசி வளைந்து பாது!
நகர்வர லாறு ராய்ந்த நடத்தையைக் காலை வானோர்
பகன்முடி படிந்த நின்பொன் மறைகமழ் தடங்கள் காட்டும்.

315 உபநயந் தொடங்கி நாளு முயர்பிறப் பாள ரோதும்
சுபவணத் தவனி மூன்றி னுவ்வியே ருளித ருஞ்சீர்த்
தபனபா தனைநி லஞ்சூழ் தமமற வரியெ முங்கால்
சுபர்பத மூன்று நால்கொள் சுருதியென் றுன்னு வாரே. 55

316 தலைவனென் னப்ப னத்தன் னிலைமைமன் தலைமை யிற்றுன்
அலைவற நிலைப்ப னென்றே யறைமறைத் தலையின் தற்பு
நிலையவன் பொலிப தத்தின் னிலையென நிலைத்த நின்கண்
மலிதலிற் பாது! நீயே யவனதத் தலைமை யென்பேன். 56

317 திதிகளெண் ணிடுவர் சட்சட் டமியது திதிய வற்றுட்
பதியுவந் துதித்த வேற்றத் ததுபிர தமையா யிற்றே
நிதியவன் தன்னை நீதான் வீதியிற் கொணர்ந்து பாது!
தநியாம் மனன னோக்குக் கதிதி யென் றுக்க லென்னே ? 57

318 ஆதுமோர் கதியி லாத வாதுலர் தஞ்ச மாகும்
நாதனற் புகழ்க்க ழற்குந் தஞ்சநீ மஞ்சு பாதூ !
ஆதலில் வீதி தோறும் வளையவந் தூனர் கட்குன்
ஆதரம் நிகழ வாரா வமுதினை வழங்கு வாயே. 58

319 மணவெழில் பொழிய ரங்க மணமகன் தேவி மாரங்
கணமுறை நடைகள் பாகு பாடறப் பயந்த பண்பின்
குணமிகக் கொணரு முன்கண் முளரிசெங் கழுநீர் நீல
மணமுறை கமழ நாடும் பாதூ! நின் னபயம் யானே. 59

320 பறவை யேந்தல்மு தற்பல வூர்தியே
றிறைய ரங்கன தங்கவை நிற்கநன்
னிறைய ருண்மணி பாதுகை ! யேறவ
னிறைந டைத்திற னின்வய நின்றதே. 60

---

12. மலர்ப்பத்ததி

321 தழைப ருண்மழை வண்ணன்வ ழங்குகாற்
பொழியு மேலவர் பூமழை யன்னவற்
கெழுந லங்கொளே தன்கணி ரம்புமோ
அழக னம்மணி பாதுகை நண்ணுவன். 1

322 மலர்ம கள்கரம் மணிவ ணன்பதம்
மலரெ னப்பெயும் மகிமை மீமிசைத்
தலமெ லாந்தொழுவ் வம்மை யப்பர்தா
ணிலைய தென்தலை நிறையு மேயிறை. 2

323 ஆட்டி யோம்புதன் னுச்சி யாற்றினீர்
நீட்டி யங்கரிற் கிட்ட தண்டனிற்
கூட்ட ரன்முடித் தோற்று வெண்பிறை
சூட்டு கைதையாய்ப் பாதூ ! பூக்குமே. 3

324 பகவர் நிற்கிடும் போது பாதுகாய்!
உகமி கும்பரி மளம தூன்கணே
மகிழும ணங்கமழ் மாற னுடைதென
அகம லர்ந்தநா லமல ரோர்வரே. 4

325 திருவிசும் பெனுமதுந் திசைமுகன் புவனமும்
சரயுவின் மணலுங்கா விரிநனந் தலையுமே
முருகலர் மலாருச் சனைவரர் புரியுமுன்
னுரியநா னிலமெனப் பொலிவுறும் பதநிலாய்! 5

326 அமுதமங் கைபருமுன் னமலமன் னலமுறத்
தமரெனத் தமதுநந் தனவனந் தருநறுஞ்
சுமமுனக் கரிபதா வனி!சொரிந் துவகையில்
அமையுநன் னெடிதருச் சனைகளே வனைவர்கள். 6

327 விபுவரங் கரியெனுங் கரியனுக் குரியனின்
னபயமென் றவனடிக் கணிதனஞ் சயனிடும்
சுபவளத் தெரியலும் முகன்முடித் தெரியலென்
தபனபா துனையவன் தலைதனின் மிலைதலால்? 7

328 சுகமிகச் சதமகன் சுனைநமிசை பதமதே
புகமகம் புரியவர் புனிதபா துகை!யுனக்
ககமலர்ந் திரண்டுமுன் றடையவ ரிடவவை
நகுசசிக் குயவெழில் தழையெனத் தளிருமே. 8

329 தெருநடந் தெளியர்கட் கருளவே திரிதரும்
அரியடி நிலை!யுனக் கடிதொறுங் கடிமலர்
தரவளர் பொழிலனிப் பவர்கணந் தனவளம்
தருநிழல் குலவுலா வலிலவர் நிலவுவார். 9

330 மனியுமுன் மனனமா மலர்பெயும் மகிழுகக்
கலைவழி படுநடைப் பணியர்தா ளிணைகளில்
புலவர்பூ முடிமலர் புரளமா லடிநிலாய்!
கலவையின் னழுமையின் பரிமளங் கமழுமே. 10

331 நிறைபதா வணியுனக் கெனமனக் கனிவினில்
வறியரா குலமற வணையிரு மும்மலர்
கறையுறு நிறைவளத் தவர்வளக் கரங்களில்
உறையுநாற் பொருளெனுங் கனிநலம் பொலியுமே. 11

332 கரியனங் கிரிநிலாய் ! கடவுளர் தொடையணிற்
குரியராய்த் தருமதுன் னுயருமன் னரிபதம்
மருவுதன் னருமையின் மணிபுனை யணையுமா
தரவினீ ரொழுகுவா னதியெனத் தவழுமே. 12

333 அமையுமவ் விமையவர் பதமதில் வதியவே
கமலநன் மலருனக் கடிநிலா யிடுவரைச்
சமையுநல் வினையதே சதுமுக ரிதழ்களில்
அமரவென் றிடுமுடன் வருமுக முறைமுறை. 13

334 அருகினிற் கடிநிலா யடியவர் வழிபடும்
முருகுபச் சுறுகுதே னுகுவளத் துளவமோ
திருவரங் குறைநரேந் திரனுரத் திரதமிக்
கிருவினைப் பணியடக் கிடுமகோ டகிகளாம். 14

335 எழுதிவத் தமரவா மிகுவிழா விழைவினில்
தழையுமா யிரவிதழ் தரையுளோர் தரவுனக்
கழகனங் கிரிநிலா யவர்வரு முறையுறும்
பொழுதிலப் பழுதிலா யிரவிழி பொலிவரே. 15

336 விரிதிரு விரைவினல் வினையர்மா லடிநிலாய் !
அருகினிற் கிடுவளத் தமனியத் துணர்களே
பரவரன் சிரமவி ழிதழிமஞ் சரியுடன்
விரவியொன் றெனவருந் துணைநிறத் திணையுமே. 16

337 தரைவிசா திகளறுந் தகையதுன் னநையென
வருனக் கடிபணிந் திடுசுமம் பதநிலாய் !
விரைநறுந் துளவமா தவனிழல் தெளிகழல்
திருநகச் சவிகலந் திலகுமே மிகமலர். 17

338 வார்கள்பற் றலர்களைக் களையவே வளையுமன்
அரியினங் கிரியுன்மீ தமருமா றமுதமாந்
தரிகளுஞன் றுளவநின் றுகளமுன் னவனெழத்
தருமுரல் வடிநிலாய் ! தருமகா ளமெண. 18

339 திவர்கணந் தனவன மலர்வரும் பிரமரம்
உவகையுன் னரிபதம் புணர்மணத் துணர்வதன்
கவர்தலிற் களிமுதிர்ந் தமலனு றிநிலையும்
திவலையொன் றெனவுறும் நிலையுனிற் சரணிலாய் ! 19

340 கடுநிசா சரர்குலக் களைகடிந் தருளுமா
லடிமலர்க் கமரர்கள் கடிமலர் பெயுமுனம்
இடிமதன் முனமடி நிலையுனை நலமலிந்
துடனதா மரையுனக் குரியதாய் விரியுமே. 20

341 தவவெழில் தழையுமா தபதர்வாழ் மனையுனக்
கவிழ்மலர் தருமரத் தருமதண் டகவனம்
திவமெனத் தருவளத் திருவளர் பொழில்களிற்
பவமறும் புகழ்புரிந் தொழுகுவர் பதநிலாய் ! 21

342 கரியமால் சொரியவான் கிரிதரும் பதமதிற்
புரியுமா மடிகளின் படிகளிற் புகழ்மிகும்
கரியமங் கையரொர்பங் கணிபுரர் பாவலில்
அரிபதா வணியவ ரணிபிறை நிறைவுறும். 22

343 சுசிமிகும் நகைவளி முளைமுத லவருனக்
கிசைபெரு மலைவளர் வசுமலர் தெளிதர
இசைதருந் திசைமுகர் முகமல ரிவைகொலோ
வசுநலந் தலவென வளிகளை யுறலறும். 23

344 அபனரன் சுதமகன் முதலவர் தமதுகா
நயமலர் பதநிலாய்! பரவிநிற் கவர்வர்
பெயவுட னடைசுரி யளிமிழற் றொலிதரும்
வியலிறை புணர்விலா வெளியருந் தெளியவே. 24

345 தமர்கணற் கவரிமாற் கமரஷீ சிருபுறச்
சமிரணன் மணிபதா வணியுளு ரணமணச்
சுமநலக் கலவலிற் சகநலத் துலவுமா
றமையுமா நலனினல் குரவழல் தணியுமே. 25

346 அகிலமும் நிலைபெறத் தருணடம் புரியமா
தகையரங் கனமரர் தருசுமாஞ் சலிவ்ளம்
மிகவரங் கினிதிலா சியநடித் தவிநயம்
நகுவன்முக் துறவுனக் கடிகிலாய் ! நடநலன்,

347 தரைதொழும் புனிதசங் கியைநிகர்த் தடிகிலாய் !
பாவளிப் பணையுனக் கரிபதக் கலவலில்
சுரர்காம் நிறைதரப் பொழியுமங் தாமலர்
விரியொளிக் ககனதா ரகையெழில் திகழுமே. 27

348 திருவரங் கனதடிக் கிணையருட் சரணிலாய் !
திருமொழிப் பொலிவினஞ் செவிகளுக் கினியவாய்
வரர்கணங் தனவளி வரியுளம் புரிமறை
விரியநின் மலர்துளிக் குளிவிளு வினகொலோ ? 28

349 மலர்துழாய் குழைதழை யவையெதற் கடிகிலாய் !
தலமவரங் கபிலைதா பதாகம் பதிகவே
வலியவங் தெளியர்பா லளிசுரங் தொளிருமுன்
பொலிநலங் துணிவர்நற் புகழ்மதிப் புனிதரே. 29

350 தூமுடி தானணி தாம முமிழ்
மாமக ரந்தம ஞான முதற்
றேமரா னிற்கரி பாது கையீங்
தாமுடி யுந்திரீ ராட்டு வனே. 30

---

13. பராகபத்ததி

351 பேண யாவையும் யாவைய கல்லிகை
மாண வாகம தாகனு வாகுமா

வாண வப்பரி மாணங்க ளாயவோ
காண வவ்வழ கன்கழல் தூள்களை. 1

352 சேறவி ஞரண னேர்க ழனீ
சேறறு தேறுவி னைச்செ றிவில்
நாறவு கும்மக ரந்த மதில்
மாறுந ர்மன மாசு களே. 2

353 பூதல மோங்கரி பூங்க ழன்மா
பாதுன தாகுப ராக முழுக்
காதலி லாகப ராகர் கடான்
தாதுற வில்துய வாத லுறும். 3

354 ஆட்டுத மைந்தர கந்தை வெறி
யோட்டிட மாமறை மூது வர்கள்
கூட்டரி தாருணர் வூடட ருளுன்
கோட்புகு தாட்பொடி தூவு வரே. 4

355 அச்சம றச்சிரக் கச்சை யென
அச்சுதன் பாதுன தாது களை
உச்சியி லெண்டிசை யண்டர் சுமந்
தச்சுறு தானவ ரைச்செ றுவர். 5

356 சாத்துன தின்னிர சம்ந னையந்
நீத்தவர் தாமரி தாணி லையே !
தாத்திர சத்தம சத்தொ ருமா
சாத்துவ வண்ணனைக் கண்ணு றுவார். 6

357 முந்தன துந்தியு மிழ்ந்த துக
ளந்தண னப்பத மன்னி டினும்
எந்தை பதாவனி ! நீயு மிழுஞ்
சந்த பராகம வாவு வனே. 7

358 உன்றுய சத்துவ மொன்றறி தாள்
நன்றிர சங்கல சாத துமாம்

ஒன்றுவர் பாதுன தொண்ணி ரசம்
நின்றனர் சத்துவி கத்து மிதென் ? 8

359 நீடுவி டங்கர்கி டந்த சிலை
நாடிட நின்பொடி நாய கியாம்
பீடுபு ரந்தநி னீற துளக்
காடின நீக்கும ராடி! யுடன். 9

360 நாதன ரங்கன டந்த ருள்கால்
வீதியிற் பாதுகை! நின்பொ டிகள்
ஆதிம றைத்திரு மங்கை முடிச்
சோதிவ கிர்நிறை சிந்து ரமாம். 10

361 பண்டரு முன்பொடி மன்னு முடிப்
பண்டிதர் பாது!ம றைப்ப ரமன்
பண்டுமி ழுண்டப ராக மலர்
மண்டலம் வைகும கோதை யராம். 11

362 கந்தம ராடி!யு ளூட லுதிர்
சிந்தைக வர்திரு நீற துநன்
றுந்துமு டிப்பரி பூர ணர்தாள்
சிந்திய தூளினி லம்நி கழும். 12

363 ஸ்ரீமன மாய்த்தவ ரேய துகாண்
நீமணி பாதுகை ! யீன்து கள்தான்
வாமனன் தாண்மக ரந்த மதாய்த்
தூமறை வாசனைத் தூளெ னவாம். 13

364 ஆளரி பாதுகை ! யார ருளுன்
தூளுவ ளித்திடு தாமு டியோர்
நாளில லர்முடி மாலை மலர்த்
தூளவை தாழ்ந்தவர் தூவு வரே! 14

365 பாதுக ! நாதன்வி ழாக்க ளிலுன்
வீதிவ லம்வரு வேலை தரும்

பூதியைப் போதகத் தோன்மு றியாற்
சோதனஞ் செய்வனு ருத்தி ரனே. 15

366 உந்தொரு முந்தைய கந்தை வெறி
நந்தும ருந்துன் மரந்த மெனத்
தந்தருண் முந்தும ராடி! யவர்
பந்தனை வேரொடு பாற்றி டுவாய். 16

367 வந்துக விந்தசை தந்த நடைச்
சுந்தரன் பாதுஞெ துங்கண் மக
ரந்தம தன்சம ராய்ச்சி யரோ
டுந்திட முந்துப டைத்து களாம். 17

368 நாரண னங்கிரி நாறு புனல்
நிரவ னங்கிரி தாணி லை! நின்
சூரண மைம்முகன் தோம அம
பூருவ நீறெனப் பூசு வனே. 18

369 தேம்பிடு மப்பொழு தேழை யென்கண்
பாம்பணை யானைம ராடி! கொணர்ந்
தோம்புவ ளத்தள வுன்பொ டியாற்
காம்பொடு மென்னழ னங்க டிவாய். 19

370 மாதவ ஞர்பத மாம னை! யுன்
தாதுமு டிப்புனை தாப தர்கள்
கோதெழு முப்பொருட் குப்பை யொழித்
தாதிவ ரர்பதி யாவர் களே. 20

371 நாடுப தாவனி! நார ணன்தாள்
கூடவ ருள்பெய வேட்கு னடைப்
பீடிலு னீறவை யென்னு யிர்தான்
கூடுவி டுங்கண மூறு கவே. 21

372 அத்துக ளொல்லிய கல்வி கையே
ஒத்தன டித்துணை! யுன்து கள்கள்

தொத்தம னைத்திரு வுத்த மிகட்
சுத்தையெ னத்தர்கண் கண்ட துவே. 22

373 உன்னடி யார்களை நோக்க வுடன்
சென்னடை யாடம ராடி! யெழும்
உன்னளி மேவுநு ணுங்கி னளி
முன்வினை வாரிதி தூர்த்தி டுமே. 23

374 அம்பர மெங்கும ளாவுன் பொடிப்
பம்பலி லல்லர்ப டைப்பொ டிகள்
வெம்பிட வாடக பாது! விளங்
கைம்படை யாகும ரிக்க ணியே. 24

375 மன்னொரு கன்முனி வாழ்மனையாம்
முன்னிலை தந்தது வுன்னி ரசம்
பின்னுறு மாந்தர் பிறந்தை யற
முன்னையி ராக மொழித் திடுமே. 25

376 பாதுக! காலைபி ராம கதை
ஓதிடு காதி சுதன் முதலோர்
பாதையி லுன்னனு கல்லை முனிக்
காதலி யாக்கரு ணன்று ணர்வார். 26

377 சீருற நின்வழி நீறு கலில்
கோரு பொருள்கள் சுரத்த லினி
தாரணி போற்று மராடி! தமர்
தோரு ணோர்சுர தேனு மணி. 27

378 கேளி நடந்தரி தாணி லையே!
நீலைய சைத்திட நீயு மிழும்
பாளித நீறு பரங் துலகில்
நாளு மறும்மற னூற றவே. 28

379. பூங்கமல வெழில்தழையு மழகன் கொப்பூழ்ப்
பூதியுமிழ் சந்ததியாய் வந்த விந்த

நான்குடனைந் தாறுமுக நாறுஞ் செல்வர்
நாடியருள் பாடிமுடி தாழ்த்து மாட்சிப்
பாங்குதெளித் தோங்குமளித் தூளி தன்னிற்
பார்படருஞ் செடிகளறக் களைந்தி லங்கும்
ஓங்குமறை நான்குமுடி தாங்க ரங்க
வோங்கலணி பாதநிலை போற்று வாமே. 29

380 அப்பொடி யப்புற வப்பன ரங்க
னப்பத நீங்கிலை யாயின் மராடீ!
அப்பிடு மத்துக ளப்பத மென்னிற்
செப்பவும் வேண்டுமே திப்பியெ னுள்ளம். 30

14. நாதபத்ததி

381 சீதர னோர்கழ ணீயணி கொள்ளும்
ஆதியொ லித்திர ளாகிய வேதம்
ஓதிபு ஞண்டைகை முந்திட மோதும்
போதுதிர் மஞ்சனு சிஞ்சித மோதான்? 1
382 நன்காதி பாதுன் னலங்கூவு நாவென்
பொங்காத ரத்தீடு பாடுன் னுதிக்கேள்
சங்கேதர் கூறப் புறங்கூறல் பூற்றுன்
சிங்காச னச்சிஞ்சி தஞ்செய்தி போலும். 2
383 நாதங்கு வேதங்க ளைமங்கள் கூறிப்
பாதந்தொழச் சால வாழ்வீ ரெனப்பா
நாதங்கொ ணின்னுண் மணிப்பண் ணிசைக்கண்
பாதொல்லை நல்லாசி நீசொல்லு வாயே. 3
384 மாதா வெமக்காதி பாதாவ னீயம்
மாதாம மோவிந்த மாரங்க மோவென்

பீதாம ரங்கன் மிளிர்வென் றுணர்வ
நாதாமு தத்தேவி ணுட்பண் ணுவிப்பாய். 4

385 சீதேவி யோடங்க ணத்தே யரங்கன்
பாதாவ னீ!பூத பாதம் பரப்பும்
போதாடு மாநூபு ரத்தோடெ திர்ப்பண்
ணுதார நின்னுண் மணிச்சீர் கொழிக்கும். 5

386 ஏறும் பெரும்பேறு தேறும் முகுந்தன்
சாறுந்து செந்தாளி ணுங்த மாந்தி
நாறுன்ற ணுதத்தி லன்னுத ணுனென்
றீரேறு வேதங்கொ ளீரந் தெளிப்பாய். 6

387 நாடார்ட ரிட்டங்க ணுடா தரங்கத்
தாடாள ணுதார பாதாவ னீ!முன்
பாடாத ஆமந்தி ரப்பண் ணுரப்புன்
பீடேற வேமக்க ளீடேறு வாரே. 7

388 ஈதிவ்வ ணத்தென்று வேதங்க ளொண்ணு
தாதென்று தாணுது மம்மால் பதந்தான்
பாதுந்து ணுதத்து ணுதப் பதம்நீ
யீதிவ்வ ணத்திண்ண நின்மீதி டிப்பாய். 8

389 நாராய ணன்பாது காயுண்மை யாயுந்
தாராள ருள்ளத்து னைத்தானி றுத்தி
நேராகு வேதங்கள் வேராகு மூலச்
சீராரு முன்னுத நீரோரு வாரே. 9

390 நாடுன் னுடன்பாது! நாதன் நடக்கக்
கூடங்கு டன்கைய டைக்கூவு வோர்க்கு
வீடுங்க ளுங்கள் கலக்கங்க ளென்றே
நீடஞ்ச ணுதப்ப ணீமஞ்சொ லிப்பாய். 10

391 ஆமாறு கன்னுமு தம்பா தெனக்கந்
நாமேவு நின்போத நாதஞ் சிலம்பப்

பூமாம டந்தைப் புகழ்க்கை கொடுக்கச்
சீமானை யென்கண்ணி ரம்பக் கொணர்வாய். 11

392 சீதாம வேந்தன் செழும்பாத மேந்தும்
போதேறு பாதுன் கலைப்போத மல்கும்
நாதாமு தம்மாந்து காதான னர்நீள்
நாதாம ரர்நீதி மாதாம ராவார். 12

393 கூரம் விழல்கோள் பழிப்பாழ்கள் கூறும்
கோரங்க ளேயெங்கு மூளென் செவிக்கீழ்
சீரங்க மாலேறு சீரேறு பாதுன்
சீருந்து நாதத்தி னீமாற்று வாயே. 13

394 என்னப்ப னப்பள்ளி நின்றுன்க ணத்தன்
பொன்னங்கி ரிச்சாற்றி முக்கான் கொதுங்கல்
மன்னண்ணல் தொண்டர்க்கு வந்தானெ னுன்றன்
முன்னங்கு நாதம் முழங்கும் மராடி! 14

395 செய்யப் பரன்தன்ன ருள்வெய்ய ரக்கர்க்
கொய்யத்தி ருப்பாது காயொல்லை செல்ல
வய்யங்க ளெண்மங்க லங்கொண் ணிமித்தம்
பெய்யந்த நாதப் பெருஞ்சீ ரொலிப்பாய். 15

396 திக்கேது மின்றித் தவித்தே திகைக்கும்
அக்காலை யென்னம்மை! மிக்காத ரத்துன்
சற்கார மென்காதி லக்கார வெள்ளம்
புக்காகு முன்னூதி நற்பாது குப்பாய். 16

397 எத்தேவர் தம்மேலு மேயாவ னுனே
வித்தாதி யித்தென்ன ரங்கேச னென்மேல்
மெத்தா மிவற்காரு மேலில்லை யென்றே
ஒத்தோத வேதங்க ளூதம் துவைப்பாய். 17

398 மறைக்கோ ளரித்தா மரைத்தாள் கலக்கும்
நிறைப்பாது! நின்கண் ணிறைஞ்சண்டர் கோடி

நறுந்தார் மரந்தந் தருஞ்மென் னடைக்கண்
ணறப்பாது! மோதுன் மணிப்பூச லீதோ? 18

399 வந்தமரர் வணங்குதிரு வரங்க நாதன்
வளரவனவ் விறைப்பெரிய திருவோ லக்கத்
துந்துதிரு வுள்ள நடை வழங்கி யாங்கே
யுற்றவிடத் தவ்வவரை யுறைதி யென்றே
தந்துவிடை யடியவர்கட் கனுகத் தாஞேர்
தனிநடையில் தனதுதிருக் கந்த வாரம்
அந்தமொலி பாதுக!நின் ஞுத மாந்தி
அமளியள வமலனுனை யிணைகொள் வானே. 19

400 மழையழக னரங்கனக மகிழ நின்கண்
மலர்தனிரு பதமுமிடப் பையப் பைய
இழையினிய வுனதெழிலுண் மணிக ளுதம்
இணைதெரிமித் திரவருண நிலையா மந்த
அழகனடி நிலை!யலரவ் வுந்திப் பூவின்
காணெனுமாண் மறைவிரிபு முறையி னீதி
தழையுமுத னுழைநிலையி ஞெலியி தென்னத்
தளிருமுது மொழிமுழுது மும்ழ்தி போலும். 20

401 நாதனரு ளரங்கனடி வைக்கும் நீதி
நாடுமுறை யாடுநடை வண்ண மெண்ணும்
பாதுகை! யுன் பரிவினிலென் வாயி லாய்நீ
பாடுவலா யிரமிதுவென் றறிக்கை யீடு
போதலருன் திருவுளமொன் றதனிற் செய்வித்
தோருமறை மூதறிஞர் திருக்கு ழாத்து
மீதுனளி மிளிரடிகள் தொடங்கு பாக்கள்
சீர்மலிபு ஞெலியிலவை கணிக்கின் றுயே. 21

402 நிறைவிசித் திரவி ருத்தித் திரணலத் தெருளிற் பாதூ!
நிலையரங் கனத டிப்பூ விறையென வுறையும் வேதம் [தோரார்க்
துறைதொறுஞ் செறியுஞ் செஞ்சொல் லொருமையின் னறுமை
கிறையிதென் றுண்மை தொட்டுன் னினியமா தத்து ரைப்பாய். 22

403 உன்னையே நோக்கி வாழும் முதுமறை முறையி லேத்தி
அன்னையே! யென்று செங்கா மலருமந் தணர்கள் பாதூ!
மன்னுவாழ் பத்தி யாழ்ந்தே மத்தியின் முறைதி கைக்க
உன்னதா னந்த நாதத துந்துபா முறைதெ ரிப்பாய். 23

404 அரங்கமன் னகர்ம ணாளன் நகர்வலம் நிகழுங் கோலம்
தருங்கழல் விழுங்கு கண்ணில் தழுவமா னினியர் தாரை
அருங்கனக் காத லோங்க வனங்களுண் வணங்கு நாதங்
குராங்கநின் பிறங்கு நாதப் பாதுகா யிரங்கு வாயே. 24

405 தருமநல் வேள்வி தன்னில் தமரகஞ் சமையக் கூவித்
திருவுடன் பரம! நீகொள் ளௌவலி வடிக்கும் வேளை
சுருதிகட் குறுதி யாங்கே பயக்குமுன் னொலியிற் பாதூ!
சிரிதரன் வந்தா னென்று சின்னமுன் னூது வாயே. 25

406 மணறமுடி முழுகுந் தேனே மலருமா மகள்ம ணாளன்
நிறைபதப் பதுமம் வாழும் மென்னடை நின்னைப் போற்றி
முறைமலர் வருவி ரிஞ்ச ரூர்தியா மஞ்ச முன்னம்
இறையெனத் தகவி றைஞ்சிப் பெறுநயத் தொனிம ராடீ!

407 நாளுமம் மூளு மாயை நண்ணிசிக் கண்ண யர்ந்து
மாளமண் புரண்டு மாந்தர் மருண்டற மறந்து றங்கும்
வேளைநன் றவர்க்கு மீளா வெயில்தரப் புலரி காந்தி
நீளுணர் வூட்டு பாதூ! நீயெனக் காண நின்றாய். 27

408 ஆதுலர் வீதி நாளுங் கரையுநல் குரவி ளேலம்
போதளி பொதிந்த பாதப் புகழ்மழை வண்ணச் செம்மல்
காதுறப் பெருகு பாதுன் னசையின்மென் னிசையி லன்னோன்
ஆதர மவர்க ளேங்கு மாறருள் புரிகின் றாயே. 28

409 வலிகுலைந் துடல நீங்கும் வழிகிடந் துழலு மென்றன்
கலிகளைந் தருள வென்கண் கருணையங் கடல்வ யங்கும்
கலைவளந் தலைத ழைக்கக் கழனிலை! விரைய நின்தண்
ணொலிகளென் செவிக ளார வொருகையிற் பருகு வேனே.

410 தமமறத் தெருள்தெ ளிந்த தமர்களில் தலைவர் தாமே
தமனியப் பாது காயுன் தண்ணொளி யமுத நாதம்
தமதிருஞ் சுருதி மாந்திச் சமதமம் விளைய வாங்கே
தமதுளந் தன்று தொட்டும் வளரகக் களைய றுப்பார். 30

411 கதியிலா தலறு மெங்கட் கிரங்குநீ யரங்க வென்று
பொதியருட் பரம னெங்கே புலம்புமே ழையர்க்குப் பாது!
உதவுமன் னடையின் வண்மை யொழுகுமுன் னமுத நாதத்
ததுநமக் காமெ னத்தா னனுமதி யொலிக்கின் றுயே?

412 அரங்கமன் னகர்மு குந்த னளிதெளித் தெளியர் தம்பால்
வரந்தரப் புகழ்ம லிந்த வழிநடந் தணுகும் வேளை
புரந்தவன் பாது! பாதம் புரியுமுன் புனித நாதம்
பரந்திரு மருங்கு மேவுந் தேவிமார் சிலம்பு பாடும். 32

413 தீவலமற் றகில முய்யப் பயணமா மடியெ டுக்கத்
திவநலந் திகழ வன்தா னிலை!யவண் திசைக ளார்ப்பத்
துவிசர்கட் கரசு மன்னப் பதமதி லுறையு முன்னற்
சவியுறுண் மணியின் புண்ணி யாகநல் லலம்பல் செய்வாய்.

414 துஞ்சுமத் துருண மார்த்தித் தொனிதருந் தமியர் கட்காங்
கஞ்சலென் றவர்செ விப்பா லமுதமே பொழியு நாதம்
கொஞ்சலில் லடியர் நாடி யெழுதிரைத் தவளப் பொன்னி
விஞ்சுமப் புளின வாசம் வேண்டுவ ரரங்கன் பாது! 34

415 சேறலிற் றாது பாது! செயித்தலில் வலிமைச் சாடு
தூறலிற் றரணி நோக்கத் தொடுத்தலிற் பயண மாங்கே
வீறுமன் னரிய ருண்மா வீரநா விருது கூறு
மாறுநின் னன்பு நாதன் மாணடிக் கினிய வாறே. 35

416 தண்ணறும் பண்ணில் வேதம் பாடுமுன் பீடு நானும்
எண்ணநன் கிங்கு முன்வந் திடையுளம் பக்க நோக்க
உண்ணிகழ் மணியி னூதம் முழங்கரு ளொலியிற் பாதூ !
வண்ணமுன் னெண்ண மேலுன் வளர்நலஞ் செறிகின் றுயே.

417 கடியவக் கொடிய சால கடங்களை மடங்க லெம்மான்
இடித்தடன் முழக்கின் மூரி நிமிர்ந்தெழுந் தருளுங் காலை
படர்ந்தவன் தடத்து வெற்றி நடத்துமுன் னூத மொன்றில்
அடுத்தவர்க் கஞ்சேன் மின்னென் றடிநிலா யினிதொ லிப்பாய். 37

418 தடையறத் தனியி லேகுந் தடநடை வழங்கத் தாளை
அடலெழுந் தரங்க நாத னடியிணை யணிந்து பாதூ !
உடனயற் பணைக ளோட்டு முருமுறை செபிக்கு மாபோல்
நெடுதிடப் படின நாதம் நிறையநீ யறைகின் றுயே. 38

419 அடியரைப் பரிந்த ளிக்கு மளிநலந் தெளிய ரங்கன்
நெடுபணித் தளிம நீத்த நிமலநற் பருவம் பாதூ !
நடைகொளப் பொலிய வன்சீர்ப் பயணமங் கலமு ழங்கும்
நடுசெவிக் கினிய சங்க நாதநீ யூது வாயே. 39

420 பாவலோர் கோட மேறக் கோவிலே றரங்கன் பரீதக்
கோவிநீ தேவி! கூவிக் கோவலன் கதிகள் மேவித்
தாவியே யணையு மன்பின் தலைமையே சாலு மின்பத்
தாவிநீ யவற்கென் றென்று மாயதுன் னேய நாதம். 40

421 ஓலமிட் டெளியர் சால மாலடி மூலங் கூவும்
காலையெம் மரங்க நாத னவர்திறத் தபய நல்கச்
சீலவண் ணடியெ டுக்கப் பாது!நின் சிஞ்சி தங்கள்
சாலுநன் கனக காளம் வலம்புரி வழங்க லாயே. 41

422 அண்ணனின் கண்ண தென்றே யறைமறை மறையின் வண்ணம்
பண்ணுறப் பயிலுஞ் செந்நாப் பகவர்கட் கருமை தோன்றக்
கண்ணனங் கிரிநி லாய்!நீ யரும்பத வருண வண்ணப்
பண்ணலப் புனித சாம பதநலஞ் சிலம்பு வாயே. 42

423 அணியரங் கழகன் வீதி யடிநிலாய்! நடைகொ ளுங்காற்
பணிதரும் புகழ்பு ரந்த பண்புடைப் புனித மாதர்
இணைதொழும் விழைவி லன்னார் செவிகவர் சுவைமு திர்ந்த
பணவவின் னொலிப யக்கும் பழமறை முழங்கு வாயே. 43

424 அடுத்தகுற் றேவ லாளர் பலரையும் நிமல னெம்மான்
விடுத்துடன் புறத்தி லந்தப் புரமவன் புகம ராடீ!
நெடுமதன் மறையி னுண்மை நெகிழக் காத னீதி
நடையினின் மணியொ லிக்கண் ணுயங்கி நடக்கு மோதும். 44

425 அருணடை யாடல் பூக்க வரங்கமா நகர்ம ணாளன்
திருவடி வழங்குமவ் வேளை திகழ்திருப் பாது காயுன்
இருமணி யிசையின் சேடு வேடுவன் பாட லென்ன
மருணில மறுகு மோக மதியினைப் பொதிபி டிக்கும். 45

426 அருமறை மருவப் பொன்னீ! மருமகன் வந்தா னென்று
தெரியமுன் னொலிதெ ளிக்கத் திருமகள் தரும பாதூ!
திருவமிழ் துந்தி தந்த சீர்மணி செறிய வன்பே
பெருகுன தெனவி ணைத்த பெருமையா ரெய்து கிற்பார்.

427 கூடொலி மறைகள் கோடி தொடருமா லடிநி லாயுன்
பீடரு ணடையி னீடு பீடருண் மணியி னுதம்
நாடக நிகழ்த்தி முற்றுந் தானுமே முற்ற நாத
வீடிட நாதன் தன்னை விளம்பிநீ விளங்கு வாயே. 47

428 இணைத்துணை வளாந்த ராய்நீ ரிறைவனங் கிரித ரிக்கும்
குணத்தமர் சுமர்க ளென்றே குலவிவாழ் நிலைய ரேனும்
பணைத்திருப் பாது கங்காள்! பரமன்பூ னடிய ளக்கும்
கணத்தெண்கண் கனத்த தெண்கண் ணென்றெதிர் கதிக்கின் றீரோ!

429 இனிதெழில் பொழிய கட்பி யிழையங் கையர்க ளில்லம்
தனியினீ றுனியி னீட லாடவன் தேவி மார்க்கு
முனிவதன் வெற்றி ரந்தன் னுமணி வளமை யீனும்
புனிதமும் மறையின் மூலப் புகழ்மனுப் பாதொ லிப்பாய்.

430 இருதயத் தியங்கு வங்கூ ழிருந்தவத் தடக்கி யோகர்
விரியகத் துறையுட் சித்த விருத்தியை நிறுத்தி நாதன்
திருவடிச் சுடரி னெண்ணத் திரியவல் லொலிக ளாங்கே
அரிபதத் திதியு ஞூத வமுதமாந் துவர்க ளம்மா. 50

431 இடர்கெடத் தடவும் பக்கத் தக்கணம் மிகக தென்றும்
இடமிதென் றமுத மூறுந் தகையிடம் மிகைய தென்றும்
சுடரடி நிலைக ணீவிர் புரியுமப் பரிவின் பூசல்
நடைகொளும் மிடையி லாய நாயக மணிக ளனைக்கும். 51

432 எழுதருண் மணியெ திர்ப்பண் ணெழுகுணங் கனக ணப்ப
வழிவருஞ் சரண நல்லார் சரணிநீ யணுகிப் பாதூ!
முழுதருள் பெய்யு முள்ள முழுநலப் பிரம நீர்மை
தழையெழின் மழையின் வண்ணத் தண்ணலா ரருளி டிப்பாய். 52

433 சூத்திர முறையின் மூல வொற்றையவ் வெழுத்தை மூன்று
மாத்திரை யுள்ளெ ழுத்தாம் வாங்கியே மனனஞ் செய்யுஞ்
சீர்த்தியர் விரும்பு பேறுஞ் சீதரன் பதத்தைப் பாதூ!
சேர்த்திட வுயர்த்து சாம கீதிநீ கதிக்கின் றுயே. 53

434 வானிடைப் புயலோ நீல வரையிடை மதுவோ வென்ன
வானலத் தவர்க ளுன்னும் மனத்தினி துதித்துத் தன்மீ
தானநா ளணையன் காட்சி தானருள் பாதூ! நின்னைக்
கானமா வேத மென்கோ களிமுரல் பிரச மென்கோ! 54

435 வரையறுத் தறமி தென்றே யறையுமா மறையி னுனைக்
கரைகடந் தடிந டக்கக் கருதடற் சடர்க ளுக்குத்
தெரியநின் மறியல் பாதூ! செயிரது செய்யேன் மின்னென்
அரையரன் வலியு றத்தும் முறையொலி வலிக்கின் றுயே.

436 அரிதிருப் பதநி லாய்! மன் னரங்கனூர் மருங்கில் வைகும்
பிரியர்தங் கரண யாப்புப் பிரியுமப் பொழுத லம்பி
வெருவிவாய் கதறு மன்னர்க் கன்னை! நின் னன்மை மின்ன
ன்ருனைநீ யவர்க ளஞ்ச லுருவொலி முழுங்கி முன்னே. 56

437 மாதவன் சுவண வண்ண மணிபதா வணிசிலம்பின்
நாதநின் னடையி னல்கும் நன்றியிற் றிருவ ரங்கன் [பில்
பாதமன் னணியின் வண்ணப் பழமறை கொழிக்கும் பண்
ஓதுப நிடதன் பாத பூடணப் பேழை போல்வாய். 57

438 செல்லுநின் கதிய தினைச் சீர்நடை யரங்கன் செந்தாட்
கல்லதெப் பெற்றி யார்க்குங் காட்டவுங் காண வுந்தான்
வல்லதன் றென்று தோன்ற வருமறை புரந்த பாதுன்
சொல்லருள் ளிடும ணிப்பண் ணொலித்திறை தெரிக்கின்றாயே. 58

439 உளமியங் குயிர்கு ரங்கி யுதிருடல் விதிருங் காலை
அளியினின் னரியி னீழற் கழல்வழங் கூதை யோதங்
குளிரவென் முன்ன நீயே குமுறிமன் னபய நாதம்
நளியருள் தெளிய ரங்க னடிநிலாய்! விளங்கு வாயே. 59

440 உலகமுற் றப்பக் கொள்ளு முவகையிற் றிருவ ரங்கன்
நிலவெழிற் குலவு லாவல் நிகழுநீ னடியெ டுக்கப்
பலதிசும் பாசு மாசிச் சுவிபுறச் செவிகட் கின்பம்
மலிசுபம் பொதுளு ஞாதம் மணிபதா வணி! தொனிப்பாய்.

441 கோதறுங் கதியின் வேகத் துள்ளிடு மணிக ளார்ப்ப
ஓதுமவ் வழியிற் பத்த ரொளிமிளிர் கதியிற் செல்லும்
போதுமங் கலமி யம்பும் முரசுமுன் முழக்கிற் றென்ன
மாதவன் பாது! நீதான் மகிழொலி தொடங்கு வாயே. 61

442 அரியேறு பரியங்க மிறையேற வவனங்
கிரியாற மணிபாது னலமோன நிலையில்
விரியுந்தி வரனோது மிறைகீத நடையோன்
றரியங்கு செவிகொள்ள வவகாச மருள்வாய். 62

443 திருவின்ப னகிமஞ்சு மிகுமின்பு துறவத்
தருமன்பி லணிபாதுன் விளையாட றணியத்
திரிலோக நலனுக்கு மதிகார விதியேற்
றிருமோன நிலைநின்று வனைநன்றி நினைவாய். 63

444 எழுமீது முழுபோத வெழிலேறு மழகன்
தழையோ கிலவனோடு தகையாட வுடனீ
கழிநாத நிலைபாத நிலை! தாளி னருகே
இழையாதி வழியேகு மதியோகு விழைவாய். 64

445 தலசீத வொலியேறு கலைவீறு நிறைநீ
நலமாடு மரியோடு நடமாடி யமரப்
பொலிமோன நிலைநின்ற பொழுதண்ட முழுதும்
நலநாத மரிபாது! நனியாட வருள்வாய். 65

446 வலிவள்ளல் தருவிந்தை யதுகண்டு வரதன்
சலனன்று பிடிகொண்ட சதிரன்று முதிர
மலியண்ண லிதுபோது மினிமீது வளரா
வலிகொள்ள வொலிபாது னருணாத மிதுகொல்! 66

447 தனிமன்ன னெனவாரு மணவாள னுனதோ
டினிதந்த விளையாட லிணையாடு மமைம்பம்
தொனிசாம நயகீதி யுடனேவி யமரத்
தனியுன்ற னணிபாது! மணிநாத மிசைவன். 67

448 கனயோக நிறையோரு மதியேறு முதியோர்
மனமாகு முறைகல்வி லரிபாது! மலருன்
தொனியோடு முறைதந்த வொளிவந்த வரியில்
உனதேட மறைவண்ண னொளிவண்ண மறிவார். 68

449 முறைபோது மிலதாயு னுதியீது முரலென்
மறலேது மிலதாக மணிபாத நிலையே!
மறைதேறு முறையேறு மதிகூறு னொலியில்
நிறையீது பகர்வண்ண மெனவண்ண மருள்வாய். 69

450 வரையாத பரியாழி யரிபாது னுதியா
யிரமோத விரையென்றன் வரையென்ன விதுவென்
றொருபாட னடைகொள்ள வுடனீயு மிதுவா
யிரமாக நிறையோசை யிசைமல்க விதுகொல்! 70

451 பரிவார நளியெஞ்ச நடைகொள்ள வரிதன்
விரிபாத மிடநின்க ணவனேக நிலையில்
அரிபாது! தனதந்த நிறைதங்கி யமரத்
தெரிநாத நிலைநாத தனுனுத நுகர்வன். 71

452 திருவீதி வலமாக விளையாடு திருமால்
இருபாத நடையாட வினிதாடு மணிகள்
தருநாத மணிபாது னருணுத மெழநா
புரநாத மெதிரோதை புரவோரை தருவார். 72

453 மிகுபோத முதுவேத நிரைநாட மணியா
துகை!யாக முறையோது மனுநாத முகுமுன்
னகையீர வடியன்ன லவிபுண்ண வொருதன்
தகவாடு மறையாளர் மகவாடி புகுவான். 73

454 நனியார முதரங்க னடியீது பிடியென்
றினிதார மணிபாது னிசையின்ப மவியுந்
தொணிநீதி தெரிபுண்மை யடிதோறு முடிகொண்
டினமாக நறுநாத மறையோதி நிமிரும். 74

455 உலகச்ச மணையத்த னுரகுச்ச வணைநீத்
திகைத்த னருளன்ன விணைபாது னணைவில்
ஒலியுன்ன தெழுதன்ன தெனமுன்னு னபயம்
மலிசங்க முகநாத மெதிரோதை யதிரும். 75

456 அருளாளு மந்த வளமூந்து சந்த வகுளார மேனி பொலியத்
திருமாது நாத னிருபாத மேறு நிறைபோத வீறு தெரிநீ
அரிபாது னுது மதிநோர்க்கு முந்தை மறையீர நாற நிரைகொள்
வரரோது வேத மடிதோறு மேறு நயமேவு நாத முமிழ்வாய். 76

457 சரமென்ற கால முறநின்ற காலை சடர்தோடி டிக்கு மடலில்
தெரிவாதை யேகு பிரயாண மன்ன லடிகொள்ள வென்னு
அரிபாதி தென்று னணிநாத நீதி யரசோதி மக்கள் பயில [தருணம்
விரைவில் வதிந்த சிறைகள் துறந்து விரிபொன்னி மன்னி வளரும்.

458 திருமல்க வல்க லவைதோறு நல்க விளையாடு சோலை மலரின்
விரைநாற வீறு விரிமன்ன ரங்க னிறைவாவி யன்ன மவைதங்
குருவாகு பாது! தருமான கத்தி னொளியத்த ரீய மிலகத் [வாய்.
தெரியுண்ம ணிக்க ணெழுதண்ணெ லிக்க ணிறைநாத மோதி நிகழ்

459 சமூகத்த வர்க்கு விடைதந்த ரங்க னணிகந்த வார மணுகுஞ்
சமயத்த லர்ந்த வடியந்த ரங்க சதிருந்து முந்து நடையின்
அமுதத்த ரங்க மெழுமூன்ற னாத மதுகொண்டு பாது! மலருங் [வாய்.
கமலக்க ணண்ண னடைகொள்ள வள்ள லொளிநீ தெளித்து மிளிர்

460 குருவாயர் சொல்லு மொருசொல்வி னின்ற குணவாயர் செல்வி யவரா
யிரமாவர் சிந்தை யெழுமீனத்து றைக்க ணிவாத்து லங்கு கழல்பூத்
திருபூதி யாளு னெழிஞத மேவு குழஞத மூதி யமுதத்
திருவாய ஞவ னவர்காத னேக்கு மிறையென்று பாத நிலையே! 80

461 எனையொக்க மிக்க வருளண்ண லெண்ண மெழுகாத லர்க்க ணணுகித்
தனதந்த னந்த பதமன்று தந்து தனைபொக்கு நன்மை பொலியத்
தனைநல்கு நல்ல தனியத்த னொத்த னிவனென்று தாளி னிலையே!
நனவித்த வைய முழுதுய்ய வந்த நலனீதொ னிதது நிறைவாய். 81

462 மேதாவி யாமி தெமதேறு மேதை தெரியக்கு றித்த நெறியா
மீதீதெ னத்த மிரிதீவி ரித்த கிறிவேறு வேறு பிளிறும்
போதாதி பாது! புவனக்க லக்க மொழியக்கு லுக்கு மொலியிற்
பூதாவி யண்ண லிருதாளி னுங்கள் புகலென்ற றைந்து பொலிவாய்.

463 பிழையும்பு லன்க ணுழைபும்பொ ருள்க ளிடையேகி மேய மருளும்
உழையன்ன மாந்த ருடனொடு கான லுளமுன்வ யங்கொ ளருளில்
மழைவண்ண னானை விளமாதர் பாத கமலங்கொ ழித்து மணியா
திழைகூட முன்னு னொலிமுத்த லைத்த நிலையின்ப நாத முகுவாய்.

464 நானுவ னுவ னெருநாணி வந்த கவிவாணை னென்று திணறும்
சோனுர கந்தை யிடிந்த ணிக்கு மொருகாலெ டுப்பி னொலியில்
ஞானுதி யாது மிலனான வீன வடியேனி துன்ன லருளாற்
கூனுது பாட மதியீனு மீர மணிபாது! நாத மலிவாய். 84

465 சானுவ னீயு னபயம்பு குந்த சதிரான ரங்க னயர்வில்
ஒருகாறபு கென்ற விதிபுங்க டந்து பலநாற தெண்ணு கொடியிற்

பெருகார ருட்க ளொலிநத்து முத்தி னிரதம்நி ரம்பு னரவம்
ஒருபோது போது மதுபோது மென்ற முறைநீயி டித்த தடைகொல்?

466 கதியற் றுழன்று கரணங் கழன்று கதறிக் கலக்கு களையில்
விதிரென் மருங்கில் வினைதீர் மருந்து விரிதே னலர்ந்த பரமன்
பதநீ புரிந்த பரிவிற் புனைந்து பவபீதி பாற்று மொலியே
அதிரப் பரந்த வருளன்னை யண்ண லணிபாது! காண வருவாய். 86

467 கோரம் மருட்டு படரோடு பாச முடனுடு கால னடலுங்
காரங்க ளோவ விருதேவி மாரு மணிகை கொடுக்கு முடுகிற்
சீரங்க நாத னடியேனை நாடி நிலைவேத மூல மெனநின்
சீருந்து நாத மணிபா தெனுது செவிமூல மன்ன வருள்வன்.

468 போதார விந்த மலிவிந்த நண்பு பொலியக் குலாவு நிலவாஞ்
சீதேவி மன்னு கரமூந்து சீத மதியந்த ரங்க நிதியைப்
பாதார விந்த மலரக் கொணர்ந்தெ னருகின் மராடி! யுடனப்
போதோது சீத வொலிநீ யுமிழ்ந்தெ னுறுதாப நீக்கி யொளிர்வாய்.

469 நடைகொள் ளரங்க மணவாள னோடு தனியாடு வேளி நடையில்
இடரின்றி யாவு மினிதொன்றி வாழு மிசைநன்றி மல்கு னொலியே
திடனின்ற நாத னடியொன்று பீடு திகழ்பாது தேவி! யடியோம்
கடையென்ற மூச்சு விடுகாலை யச்ச மவையாவு நீக்கி யருளும். 89

470 துடியென் மிடற்றி லிடுகையி லாடு வடநீடு வீசு துரிதங்
கடுகந்த கால னெனதாவி கொள்ள வருமந்த கால முறநான்
விடுமுன்ன மிந்த வொடிகூடு வாடு மெனையண்ண னண்ணி யணையத்
திடபாது னுத நலனு னுணர்ந்து செவிமாந்து செவ்வி யருள்வாய்.

471 கொள்கொம்பு தேறு தெருளுக்கு வேத முடிபோற்று தோற்று திரு
விள்கின்ற வாய்மை விரைநாவ ரேந்து செவியுண் மடுக்கு மமுதம்[வாய்
உள்கின்ற வாறு நினதுண் மணிப்ப ணரிபா தெனக்கு முடனும்
உள்கள்ளு முந்தி ரிகையுந்து புந்தி யிரதம் புரந்த வுரையே. 91

472 மலிபுன் விலாசு விளையாட லாடு மணிபுள் ளொலிக்க வறநல்
விலைசெய் நலத்து விபுலத்தி னுள்ள நிலைகள்ளு மன்பு செறிய

வலவன் பதங்க ளலரக் கலக்கு மணிபாது னாத வமுதக் [வாய்.
கலையென் மனத்தி னிலைகொண் டலத்தி லலையென்ன மல்க வருள்

473 வண்மிக்க பாது னொலியன்ப ரிம்பர் வலியிட்ட பூட்டு நெகிழாத்
திண்மக்க கத்தர் கரவற்ப மீந்து திணறும் புலம்பு கருதா [மளியிற்
தொண்மிக்க வாழு மறையாழ் பொருள்க ளொருமிக்க நல்கு [வாம்.
கொண்மிக்க வுள்ள நிறைசெல்வ மல்கு முனையே பணிந்து மகிழ்

474 சரணென் றரங்கனணிதா ளடைந்த சதிரெண்ணு மண்ண லடி
மரிலொன்று மந்த வெருவோவு நன்றி தருமாறு வீடு வருமச் [யோ
சரமத்தி னாடு ரமனார்தி யாடு மணியோதை காதி னணுகா
தருணன் னொலிக்கு மணிபாது னாத மகலாத நன்மை புரியும். 94

475 மலரந்த னாளன் கரகம் புரந்த தருமஞ் சுரந்த புகழின்
நலனுந்து சிந்து புனலுந்து முன்ன னனிநீ பரிந்த வொலியில்
வலிநின்று தோன்று பதமூன்று உள்ள விடமூ டறுத்து மலிய [வார்.
வலிதன்னை யெண்ணு மடிகொள்ளு திண்ண மணிபா திலேகர் தெளி

476 திசைகாவ லாள ரிசையப் பதங்க ணிலைகொள்ளு மாணை யிடவோ
நசையேற நாடு மறையோடு கேளி மொழியாடு மாழை தரவோ
வசுபா தரங்க ளிருபாத மொன்று மளியொன்றி னண்ணி யடியேற்
கிசையஞ்ச னல்கி யருளாள வோவி திசைநீ தொனித்தி யினிதே. 96

477 ஓரங்க ணின்று மறவாத மாடு வருகால தூத ரவருங்
காரங்க டந்து விபுலங் கலக்கு கரிலாத வார மமரச்
சீரங்கு நன்கு செறிபாது! வேத சிரமோத ரங்க னிருதாள்
வேறொன்று வென்றி தெரிவீர மேறு மெதிர்வாத நாத மதிர்வாய். 97

478 கலையேறு பாது னிரதம் விரிந்த கவியின் மரந்த மொழுகும்
ஒலியே விழுங்கு சுவையின் முயங்கு மதியின் மயங்கு முதியோர்
ஒலிவேறு தேறு செவியின்றி நின்ற வுடனாண மச்ச மறநீத்
தினானு நல்ல தலதாய வில்ல திது நா னுனக்கு வனைவன்.

479 அரிபா தரங்க ளிறைதா ளதொன்று மதுநின்ற நீயுமிணையிற்
பரவும் புராண விறையென்று தேறி யறையத் திரண்ட மறையும்

விரிநன்றி நீயு மொலியொன்றி லொக்க வொருமெய் தெரிக்கு மெதிரீ
தொருதந்தை யுந்தி யருமந்த மைந்த ருறவிற் செறிந்த செருகொல் ?

480 வேண்டல்வேண் டாமையில் லானவுன் தானதால்
காண்டமர் வேண்டலுக் காமவன் தாமதம்
ஆண்டகைச் சீர்தருன் றேசையிற் றுன்விடக்
தூண்டுகின் றுய்கொலோ தூயவன் பாதுகாய் ! 100

---

15. மணிப்போதுப்பத்ததி

481 தண்மிகு மரங்கமால் தாணி லேத்திரு!
கொண்மகிழ் புறத்தொளிர் பூம ணிச்சுடர்
பண்மிகு வளத்தெழும் பண்பு பூக்குமுன்
உண்மணி யொலிப்பமெய் பொடித்த பேர்லுமே. 1

482 திருநில வரங்கனங் கிரிநி லாய்! வெளி
விரிமணி வளக்கதிர் வேத்தி ரம்மென
இரியென துடம்புகண் டென்னை நாடுமத்
திரிநமன் தமரைநீ நீட்டி யோட்டுவாய். 2

483 அளியரு ளண்ணறன் ஞன்ற பாது ! நின்
வெளிமணி நின்றுவிண் ணேமெ ழுங்கரம்
ஒளிவழி யேகுமம் முத்தர் கைப்பிடி
வளமுற நீளுமோர் தாம மன்னவ்ாம். 3

484 இரவியி னீள்கதி ரிறையு நீக்கரும்
நரரிர வென்றகோ ணலிய வான்கரம்
தருமணி தாங்குமால் தரும பாதுகாய் !
கருமுகி லண்ணனற் கருணை மூர்த்தி நீ. 4

485 பரிவள ரம்பரம் பம்பு முன்மணித்
திருவள ரேமமின் தேசு பாதுகாய்!

தருகணி நீரிள வேத வல்லிகட்
கரிபத மேறுகொள் கொம்பு போலவே. 5

486 வளமிகு காவிரி யுளங்கி டந்ததண்
ணளிதெளி யரங்கனென் னப்ப னற்பதம்
வளரொழி லுன்மணி வண்ண நற்காத்
தளிமலி பாது!நீ யணைந்து நீடுவாய். 6

487 நிதியெனு மரங்கனை நோக்க நின்மலர்
விதிமுறை யோகினின் னேய மீமிசை
மதிமணி விளக்கொளி மலிய வேற்றிடப்
பொதிதுணி பாது!நின் மணிபு ணர்த்திடும். 7

488 மதிமலர் தாபதர் மலம றுத்துவான்
கதிமிசை யேகிடக் கனக பாது!நின்
நிதிமணி நீதிநீ ணிம மானழையவ்
வதிநெறி வாருதீ வத்தி யொத்தவாம். 8

489 நகைபல மல்குநின் னவிர்ம ணிக்கதிர்
வகைபல நின்றுநின் வந்த னம்புரி
தொகைவா ருவ்வியிற் போற்று போதிடும்
நகுபரி வட்டநன் றுய பாதுகாய்! 9

490 அரிதிரு வடிநிலா யணுகு நல்லவர்க்
கருணல மலிந்தொளி யலங்கு முன்மணி
பரிவதி லளித்தலிற் பல்வ கைப்பொருள்
கருதிய தருதெசிந் தாம ணிக்களாம். 10

491 அரிபத நகமதிச் சோதி மாந்திட
விரியிரு புறமணிச் சிறகொ ளிக்கிளர்
அரிதிரு வடிநிலா யவன்க ழன்முகம்
திருவிணை நிலாமுகி யென்று சேர்க்குமே. 11

492 அடிநிலே! மக்கள்பா லவிம தர்த்தவர்
இடரிழு புலன்வழி யேகு நோக்கினைப்

பிடிகொளு சாலமென் றேனு நின்மணி
நெடுகர மோச்சி நின் மீட்சி நல்குவாய். 12

493 ஒருமுறை யுன்மணிச் சோதி நாண்படும்
பெருநல மாந்தர்கட் கெந்தை பாதுகாய்!
தருமன தச்சிறைக் கச்சை பல்பல
தருகரி லெற்றலற் றோர்க ளாவரே. 13

494 திருமகள் கேள்வனங் கிரிநி லாயுறு
தரதன வாதவ மன்ன வன்பதத்
தருகினி லமர்ந்துவாழ் சுருதி மங்கைமார்
குருநிறை வாரெனக் கொள்ள வாகுமே. 14

495 அரிமணை வரவணைப் பள்ளி யின்புற
உருமணி யின்னெழில் துன்னு முன்னிழல்
சிரமணி யிமைக்குமச் சேடன் பக்கலில்
விரிதிரை போலவாங் கோல பாதுகாய்! 15

496 பணிவிடை மங்கைமார் தாழ்ந்து பாதுணை
அணைதலி லுத்தரீ யங்க ளேந்தகால்
துணையவர்க் குன்மணிச் சோதி யாங்குடன்
பணைதரு பாளிதப் பட்டி கைகளாம். 16

497 திருவரி தோன்றவல் விருள்செ குத்துமுன்
வரமணி மின்தெளித் தோங்கு பாதுகாய்!
குருவவ னென்மனங் கோயில் கொள்ளமுன்
வருதிரு விளக்கென வனப்பு மல்குவாய். 17

498 திடமுதிர் செவ்விய சித்த பத்திமை
நொடையது கொண்டுதான் கொள்ள விற்கவாம்
நடைமிகு பாதுகாய்! நல்ல வர்க்குநீ
நெடுமணி பரப்புநீள் விபணி யாவையே. 18

499 மணிகுடை சங்குசக் கரங்க ளங்கமாய்த்
திணைமுழு தாட்சிகொண் மாட்சி மின்னுமால்

துணையடி மன்னுமுன் தூம ணிக்கலந்
தணிதவி ராரெழில் பாது! மீதுறும். 19

500 புரியது தீக்கையோன் றேரும்பி லாவிலோர்க்
கருடர மாலடிப் பூவ ணைந்தபா
தரதன நேமியுன் னவர்மு டிக்குறும்
பரிதரு சக்கரப் பதும மண்டலம். 20

501 அரிபுரி யடற்செரு வஞ்ச ரக்கர்தாம்
தருமுடிச் சிரொடு பாது! நிற்குடன்
முரணிய முடிக்களைந் துனக்க தன்மணி
தருமவ ளுந்தகத் தாரை வாரியே. 21

502 விபுதரின் முடிமணித் திரள ழைத்திடும்
சுபகவிச் சுவணமாற் றுற்று ரைத்திடும்
விபுபத மன்னிலாய்! மின்னு முன்மணி
உபலம தொன்றெனப் புலவ ருன்னுவர். 22

503 பணிபவர் பாற்பொருள் நல்க லிற்பரன்
இணையடி மாமலர் கேளி யேந்தலில்
மணிபல மாணலிற் பாது! நீயுரோ
கணகிரி தனக்கதிட் டான தெய்வமே. 23

504 இழைமணி பாது!நின் னீழ ணண்ணியே
தொழுபவர்க் கெவ்வொளி யுவ்வி வீசுவாய்
தழையவர் தாள்களில் தாழ்வ ரர்முடி
யெழுமணி யவ்வணச் சோதி பேணுமே. 24

505 பொதிவள மாமணிப் பூமு ளைத்துநால்
முதிர்பொரு ணீள்கதிர் மொய்க னத்துனை
நதியிடை நாயகன் நாடு வாழவே
பதமிலே! நேர்பதப் பண்ணை காப்பனே. 25

506 விரிமறை யுச்சியின் வீற ணிந்தசிர்
மருவலர் மங்கைமன் மங்க லப்பாம்

பொருளதை யுள்ளிருள் போக்கு முன்மணி
தருமொளி கொண்டுபா தன்பர் காண்பரே. 26

507 பிழைதம தெண்மனப் பிழை யேழையோர்க்
கிழையரு வண்ணனேக் கெய்து மெய்தாப்
பழுதறு பாது!முன் னபய நற்கரம்
தழையொளி நின்மணி நீட்டி நல்குமே. 27

508 பவமெழு தீவிரம் மாந்து மையலில்
அவவழி பாயுமென் வாயி னவ்வினை
நவமணி வாள்வலைக் கொண்டு பாது!மா
தவனெழி லாழியில் வாழ்த்தி யாழ்த்திநீ. 28

509 துறவுறு தூமனத் தூய்யர் நோக்கலில்
நிறைகர வூதிய மீட்ட லிற்பா
னிறையடி முத்திரை யிட்ட பாது!நீ
மறைமுடி வாணிபர் காக்கு மாநிதி. 29

510 நவமணி கேளிதம் நாட்ட லில்லிரா
கவனடி யார்த்தசிர் காத்த லிற்புவி
யவமறு தூயதினுக் கவதி யூன்றலிற்
பவவலை தூர்க்குமச் சேது பாது!நீ. 30

511 குடியணி வானவர் முடிய வாவுமுன்
அடைமணி நீடுளாளி நயந்து பாதுகாய்!
நடையரு வரங்கமன் னவன்வி பூாக்களிற்
சுடர்குழை மகரதோ ரணங்கள் தோற்றுவாய். 31

512 தயைபினி னீமொளித் தன்மை யுன்மணி
செயிரறு மாதவன் பாது! சேய்மையில்
வயமடை நெஞ்சையும் வாஞ்சை விஞ்சியே
அயமிழு சும்பகம் போல மைக்குமே. 32

513 தனிமையி லரங்கமால் கண்க ளிக்குமா
றினிதவன் திருவினுக் கருகு வீற்றிருந்

தனசுவை யன்னநின் னன்ம ணிக்கதிர்
நனைவினி லங்கரா கங்கள் பூசுவாய். 33

514 சிதையுடற் சீரணச் சீரை யைக்கழித்
துதவுன தரதன வொளியி னூதனம்
நிதமிகு கோசிகத் தேசு சான்றவர்
பதநிலை! நாளுநற் பகவ ராவரே. 34

515 அடறெறு மென்னுளத் தண்ணல் பூவடி
குடிகொள முன்னமுன் துன்னு கற்களில்
இடுமுறை நீபயில் வித்த நீதியில்
அடிநிலை! யேழையேற் கார ருள்புரி. 35

516 உனதிரு மணிக்கரத் தென்வ டுத்துடைத்
துணையணை யப்பணி பாது! துன்னவே
கனநய மன்னருள் கனத்து மாதவன்
வினையறு தாளிணைக் கென்னை யாக்குவாய். 36

517 மன்பதை தாவுகட் புட்க வர்ந்துகொள்
ளன்புறு பாது!வா குரம்பு ரங்தென
நின்பரி மருங்கினி னீண்ம ணிக்கதிர்
பம்பொளி பரப்பிநின் பாணி பூத்தனை. 37

518 திருமன வீயவிழ் வெயில்க ணீட்டலிற்
குருநிரை நண்ணுவிண் மீன்பொ றித்தலில்
அரிபத மொன்றினுக் கான்ற வோர்திரு
பரிமிகு மாதவன் பாது! வாழ்திநீ. 38

519 பூங்கலை யணிமணிக் கரங்கள் பூத்துநீ
பாங்கினி தடிநிலாய்! பிடித்த பண்பினில்
ஓங்கொளி யரவணைப் பள்ளி யோம்புமால்
தாங்கிறை யிருபதஞ் சார்ந்து மாந்துவாய். 39

520 கழனிலை! புன்மணிக் கதிர்வி ளங்குளம்
தழைநலர் புனிதமூர்த் தனிய நாடியின்

வழியொளி யுயர்கதி வாயி லேறிவான்
வழுவில ராயவர் வாழ்வர் நாளுமே. 40

521 மணியொளி வடத்திடன் பாது! மன்னவிற்
பணைபொதி யக்கரைப் பதம்பொ ருத்தலின்
மணிவண னடத்துமீ காம னுதலிற்
புணையென நீபவாம் புதிக டத்துவாய். 41

522 புதரென வடர்ந்தநின் பூம ணிக்கரத்
திதமிடு பத்திமைப் பாச மீதுமன்
பதைமனக் கலைகொளவ் வேட மாலுனைப்
பதமிசைப் பிணையெனப் பாது! பேணுவன். 42

523 தேசெழு திருமணி தெளிக ரத்துநீ
மாசுகள் வேரற மாய்த்து மன்னுயிர்
மோசன முதவலிற் பாது! மீதொளிர்
கேசவ னுரமணி தாழு மீளியில். 43

524 பற்புதிரந் தணர்க்கிறுதிக் கற்ப மென்னும்
பதமுறமுள் துணங்கறலி னுறங்க வையம்
நற்புகழெம் மத்தனரு ளரங்க னத்தன்
நத்தமெனு மத்தருண மெண்ணித் தன்னேர்
இற்புகழ்மன் னிறைத்திருவி னுளங்க லந்த
இன்பமல ரன்பினிலப் பண்ப யக்கும்
நற்பவர்கள் கொஞ்சுநலம் விஞ்சப் பாதா!
நவமணிமின் னிறையொளிநீ மிளிர்கின் றாயே. 44

525 அரங்கநக ரமர்நெடியோ னடிக்க லந்த
கனகமணி பாதுனது மணிக்க ணங்கள்
நெருங்கமரர் வணங்கமுடி நிணங்க னத்துப்
பெருமிதமப் பரிவிலவை கூர வாங்கே
தரங்கமெழ வொருங்குமவர் மோலி மின்னத்
தழையொளிக ளெதிர்திகழத் திரண்டி ரண்டும்

கரங்கலந்து சிகைப்பிடியிற் செருக்கி னார்ந்த
கவினிதுவென் றென்றுகவி நவிலு வாமே. 45

526 அப்பனணி யரங்கனடி பிறங்கு பாதுன்
அடர்மணிகள் சுடருமொளி யங்கி பூண்டோர்
குப்பைகிள ரற்பர்களாங் கோள கங்கள்
குடியடையும் புற்றுறையுள் வாயில் போற்றும்
பப்புவிடக் கனலியுமிழ் பாங்கர் சீற்றம்
பருத்தமுரண் தரித்தகுணில் தடிக்க வீந்த
அப்புடையோர் பாதிமதி சாடி நாக்கும்
அவப்படுக ரழுந்துகறைக் குரம்பை தீண்டார். 46

527 பங்கமிகு மண்ணுலகந் தன்னில் வைகும்
பற்றகலா துழலெளியோர்க் குதவு முள்ளத்
திங்குநிறை கங்குலிது மங்கி நன்குன்
விண்ணவரோ டவரமரு முரிமை நல்கச்
செங்கமலக் கண்ணனடி நிலையே! யூழி
வெங்கதிரோ ரொருகோடி யுதித்தா லொப்ப
மங்கலமா யெங்குமொளி பரப்பு நின்சீர்
மணிகளவை செறியுமெழில் பொழிகின் றவே. 47

528 பண்ணமரும் பொன்னுலகர் பரவு மூலப்
பதநிலை!யுன் மிசையமல வரங்க னத்தன்
எண்ணரிய தண்ணளியின் வண்ணச் செந்தாள்
இணையுமெழில் தழையுநடை புரியும் பண்பில்
வண்ணமிகு முனதுமணி கரங்க ணீட்டி
உம்பர்பரந் தகலவிசும் பெட்டு முட்டி
யெண்ணவவை மேனிலைமேற் கேது வென்ன
வெற்றியொளி யாடுதிருப் பாடு வாமே. 48

529 விலையுயரவ் வொளிமணிகள் பொலித லானும்
நிலமுணர்மா நலர்விழிக ணோக்க லானும்

கலையிலகு மாயனடி காத்த லாலும்
கனகமணி கனத்தவரி பாது! நின்னை
அலகினிழ னனைத்துலக மலர்த்தி யொக்க
அருள்புரியும் வள்ளலென வுன்னி நாளும்
குலவுதிரு மறைமுடியாழ் மொழியி னுள்ளத்
துறையுநவ நிதியெனவே பேணு வாமே. 49

530 மதியென முப்பரு வப்பிணி மாற்றும்
உதவக னெனமுழு கோது கொளுத்தும்
கதிரோன விங்கெழு பங்க முலர்த்தும்
முதுசுடர் மூன்றவை பாதுன தொளியே. 50

---

16. பன்மணிப்பத்ததி

531 வதன வாகு வூருதாள்
உதய மாகு வருணமால்
விதநி தான நிறமணி
பொதி மராடி தொழுவனே. 1

532 விளர்ப சப்ப ரக்கிருள்
வளர்ம ணக்க ணத்தரி
தளிரு கங்க டருவரி
மிளிர்நி பாது! நீயுடன். 2

533 ஆன்ற கண்ட நவதலம்
போன்ற வொன்ப தரதனம்
சான்ற பாது! மால்பதத்
தூன்று தோன்று பூவென. 3

534 உருகி வறியர் குறைகளுக்
கரியி னடிம லர்கலந்

தூரிய முறுவ லுறுதிபா
தரத ஞர வவிர்தலில். 4

535 கலவ னிறையு மணியொளி
நிலைம ராடி! நினதுமுன்
தலையி லலைத னறையறச்
சலனி னிலவு சரணமோ? 5

536 நீல மொத்து னித்திலச்
சீல மின்ன லேலுமே
மால டிக்க டித்திதி!
மாலை நீல மாமலர். 6

537 ஒலிம ராடி! யொளிருமுன்
குலிக நீல குருகுவாள்
பொலியு மீசன் முடிநதிச்
சலச நீல குமுதமாம். 7

538 வெண்மை கருமை செம்மையில்
நண்ணு பாது! நாறுமண்
பண்ணு லீலை மாலடி
நண்ணு முக்கு ணத்ததோ? 8

539 விரித மால நீலநின்
தரள வாளி, லரியெழிற்
பரவை யருகு பகவர்செல்
கரையொ ளிர்தி மரவடி! 9

540 கால மூவி லாநலஞ்
சால பாது! வச்சிர
நீல மாமி ராப்பகற்
கேலு நின்க ணோசிறை. 10

541 பாது னீல நாலிவில்
சோதி பாத நோக்குநீ

வீத ராகர் நோக்கிடுஞ்
சாத மைச்ச லாகையோ? 11

542 முத்து நீல மொத்துமின்
பத்தி ரைகி ருட்டினை
நக்க மாய னடிகிலாய்!
நித்த மேறு விசயநீ. 12

543 பன்னி றம்ப டர்நடை
துன்னு சாம முன்னொளி
மன்னு மீர டித்திரு
வின்ப னோம்பி ருக்குநீ. 13

544 வந்து தாழ்ந்த விந்திரற்
கெந்தை பாதி ரங்கிநீ
தந்த சிந்து வாரமென்
றந்து வாள்து ளங்குவாய். 14

545 மரக தத்து மாமணி
அரி செறிந்த பாதுகாய்!
வர சுகங்கள் வருநல
வர்கள் சாலி மருதநீ. 15

546 மீத ரத்த நீலமுத்
தாத வச்செஞ் சாந்துசே
ருதி தாட்கி டும்பணிப்
பாது! நீசைரந்திரி. 16

547 ஆகு பல்லு ளுதவம்
வாகை மால்ம னைக்குமாம்
போகி சால மோகுவேள்
ஔகை நல்கு தோகையே? 17

548 பால ரக்கு மாணிறக்
கோல வில்ப லோரவிற்

போல திட்டி கொட்டிலாய்
மால்ப தங்கள் காணவே? 18

549 நச்சி ருப்பை தூர்வையாம்
பச்சை யார நின்கதிர்
துச்சர் கோது கொய்யுனக்
குச்ச மாலை போலதே. 19

550 அப்பன் பாது ஞதொளித்
துப்பு முத்து வச்சிரம்
துப்ப ருள்ள முச்சுடர்
செப்ப மல்கு செவ்வியோ? 20

551 தெரியடி நிலை!யிங் கிரநீலம்
மருவுன தணிமா மணிமாழை
வரியணி நிறையரி யடிநளினம்
வருநறு மகரந்த வாரியென. 21

552 தனிமையி னளிபா தலியாங்கற்
கினிதுன தாளங் கிளர்பவள
மினிலவ னறவில மேகிடவம்
மனைமகி ழிதழினி யறிவிப்பாய். 22

553 நடையரி வேடுவ னடவியிடை
இடுகவி நிருதர் சிரமணியும்
படிவரி வழுதம் மறிவடகத்
தடிநிலை! யுனைமுன் வனைகுவனோ? 23

554 அடிநிலை! யரிவின் னகைகவருன்
இடநவ மணியொளி விரவியுடன்
தொடுமெழி னடலைக் குறவனனி
முடியணி பருகத் தொடையலென. 24

555 தரவுமை யடனொரு தனுவரனுக்
குரிதமை யுனதோ டுவமையென

அரியொடு சுடரணி மணியொளியில்
இருவடி நிலே!நீ யிலகுதியே? 25

556 மேவழ லொருமூன் றெரிநீங்கத்
தேவுன மணிவச் சிரநீலம்
பாவெரு மணமா மலர்நீலக்
காவென வடியார் நாடுவரே. 26

557 அரிவடி வழகுன தருநீலம்
தருமவ னடிவில் மணியுனதாம்
விரவிரு வளரொளி யிருமைமிகு
மொருமைய தணிபா துனதெனவே. 27

558 மோகுன தரிமுத் தொடுபதும
ராகநி மூல்பொழி மால்கழலில்
ஓகையி லணைமுடி யோருமறைத்
தோகையர் தலையணை யோகமுறும். 28

559 தெளியுன தொளிநீ ரரிநீலம்
மிளிரொரு பெருமா மணியுனதக்
குளிநல விமல வெழுமுனையுமிழ்
வெளிமணி நிலையடி நிலே!நிகரும். 29

560 திடமின தணிநித் திலநீலம்
அடிநிலே! பெருகுன் னருணிறைவில்
லடியவ ர றவே ரடிகழற்றி
விடுமிட ரிருவல் வினைத்தொடரோ? 30

561 சுடர்கரு ளரிபா துகை!மணிநின்
படருடு பதிமுத் தொடுபாவும்
படியது பகரும் பசுபதிமின்
முடியணி பிறையொடு கூடிருளே. 31

562 பருவம ருத்துத ரித்துமணி
வரிபல நிலவும் வளநீர்முக்

தருமையி லணையரி பதவுதயந்
தருமடி நிலை!யோர் சுலதரநீ. 32

563 முத்தொடு மரகத மோதிடுமுன்
னத்திற வொளிநீ ருள்வாக்கும்
எத்தறு வாயினு மேப்படிதற்
கொத்தப கீரதி கூடுகடல். 33

564 எழுமணி வெயிலில் லெமுனையெனத்
தழையணி தாளக் கிளாதனில்
மழைவண னடிமன் னிலை!யொருகால்
தழுவது நதிதனை யேசுதியே! 34

565 கடிதிரு மலரின் மடிவதியும்
வடுமணி படிவத் தரிநீலம்
அடிநிலை! சுடர்செம் மணியொடுபொன்
னுடையணி திருமா றனைநிகரும். 35

566 மணிவண னடைகொண் முனமணிபா
தணவவ னடைபா வாடையென
அணியுற வரிபல் பலவேசெம்
மணிநித் திலவொளி பாவுதியே. 36

567 அரிமலி யசுரர் நலிவிரத
விரைவிலெ ழுன்கரு மணியாரம்
தருமிர வொடுசசி யவர்செருநர்
உரிமையர் விழியா முளரிகட்கே. 37

568 அடிநிலை! கருமா னடையிலரி
யொடுமணி முத்தன தொளிருமெழில்
திடவிரி யிருகா விரியருகே
யிடுசிதர் பசும்பு லீயலென. 38

569 சுரநதி யமுனை சோணையொளி
பெருகுன தரள மணிநீலக்

தொருவா நதிநீர் கருமரியின்
திருவடி தனினின் மகிமைமிகும். 39

570 அரிபத நகசுந் திரிகைபரு
கருமையி லிந்திரை மருவுகரத்
திருபுற மணியிற கெனவிரியப்
புரியளி பானு!ச கோரியென. 40

571 விரிகுடை யிலரா யிடுபணியில்
அரியடி! பரவுன தமரர்முடிக்
கிருமணி பலகின் னிகழுநிறம்
தருவிரி சரணக் கவிகையென. 41

572 மரகத தாளந் தலமலராய்
அரிபத நிலை!மா மணிதளிராய்
அரிகழ லிணையிற் கனியெவையுந்
தருநல நிறைகற் பகலதைநீ. 42

573 மணிபல மிளிரும் மணிபாதுன்
துணியணி சரணம் முடியணவங்
கணனுமை விளையா டறுமுகனே
றணிமயி லிணையே யறிவுறுவன். 43

574 பகலிர வந்திக டருவருண
வகைமணி யொளிபா தொருமைதர
நகுதலி னிணமறை யறையரியவ்
வகடித கடனா வலிதெளிவாம். 44

575 அரியடி வரிநீ கடவாதே
தெரிவரி நிறமுன் றினிலுயிர்கள்
புரிவினை யத்திருள் சுத்தமதொத்
தரிதரு பயனென் றடிநிறுவும். 45

576 மணிபத நிலை!மா னவர்விழிகட்
கணியொளி தளிரஞ் சனநயனன்

மணியொளி யெனமா மணிகிளருன்
மணிவண னிகரம் மணிமலியும். 46

577 குலவொரு கலையுங் குலையாகித்
திலநிழ லருகே யெழுனீலம்
கலைநிறை நிலவத் தமமணுகும்
நிலைதனை யரிதா ணிலை!நிகரும். 47

578 துணியரி தழைவித் துருமமுறி
யிணைதர ளந்துண ரெனவரிதாள்
அணுகவ னுபவன நடையாட
வணங்கொரு பூங்கா வணங்கெனநீ. 48

579 வனைபணி யமரர் முடிமணிமின்
னினவுரு மகர நிகரமெழுந்
துனதர தனநீ ளொளிவெள்ளத்
தினையெதி ரடிநிலை! நீந்திடுமே. 49

580 அந்தர ளச்செம் மணிநீலச்
சுந்தர பாது!மு குந்தனதாம்
முங்கொரு மூன்றொளி யூன்றுகதத்
தந்தந லந்தரு நந்தகநீ. 50

---

17. செம்மணிப்பத்ததி

581 தளிரணி யரங்கமால் தாள தேயிலங்
கொளுநல மாமலர்க் கோயி லாளெனக்
களிமிகு பதுமா கங்க ளோங்குசீர்
வளரரு ளவன்பதா வணிவ ணங்குவன். 1

582 மதிமொழி கடந்தமன் னரங்க மாதவன்
பதுமமென் பூங்கழல் பவனி பூக்குமப்

பதமணி பாது!முன் பதும ராகமின்
மதுவிரி மஞ்சரி வதிப ரப்புவாய். 2

583 அழகன தங்கிரி யடிக்கி ளர்ந்தநின்
தழையொளி மாமணி தான்வி டுஞ்சுடர்
தழுவொரு போதவன் தங்கு வானெனும்
பழமொழி யுண்மையைப் பாது ணர்த்துமே. 3

584 பணியணை யரங்கமால் பாது றுதுசெம்
மணியொளி பிறங்கவன் குறங்கு மாட்டிடும்
கணமது கைடவர் கறையு றைந்துதாட்
குணநளி புலர்ந்தசெங் குங்கு மம்படும். 4

585 படரொளி பரந்தநின் பதும ராகநீர்
அடிநிலே! யுனைச்சர ணடைந்த நல்லவர்
கடுவினை வெறிச்சிரங் கடிந்த தன்னவே
வருமொழி குருதியின் வாரி யோர்வரே. 5

586 பணைநகை பூக்குமான் மதனெரிக்கொழுந்
தினையென மாமணிக் கிளரி ராகமே
றணிதிரு வரங்கனு ரடிநி லாயுனை
மணிநகர் மான்விழி மாதர் நோக்குவர். 6

587 விரிநெடு தோடவாய் வீய மூள்தமம்
நெரிதர நாறுபூ நேய மேத்திடத்
தெரிநல மாமணிக் கேழ்தெ ளித்தலில்
அரிமணி யுதிக்குமுற் சந்தி பாது!நீ 7

588 அடிநிலே! யாதியெம் மபுத ரங்கமால்
அடிமலர் விரிப்பெனப் பரப்புன் மாமணிச்
சுடரவை யெம்மிடர்ச் சோக நீரினைச்
சுடுமுட னூழிவாய்ச் சோதி யென்னவே. 8

589 தெரியிளங் கதிரவன் தேநி றந்தரும்
விரிவளச் செம்மணி வெயில்வி ளங்கலில்

இருமணிப் பாதுனே ரினிய மாலியல்
திருமலர்ப் பதநெடி திராக மேறுமே. 9

590 திருவுட னகிலமும் நிலைபெ றுத்திடும்
அருணிறை மாதவன் கீர்த்தி யாழியில்
பரவளி பாது!நின் பதும ராகமே
தருமொரு துகிரெனத் தானொ ராதவம். 10

591 நாவரி நறுங்கமு னள்ளொ ளிர்வரி
யுருவுடை நேமியின் சுடர்கி ளர்ந்தெனத்
தருமணி யரங்கன்செந் தாது பாது!நின்
விரிகதிர் பாடல மணிவி ளங்குமே. 11

592 படரரி பதத்தெழு பகலொ ளித்திரள்
சுடர்தலி லுளுமுன் சோண மாமணி
அடிநிலை! யரங்கநா யகன டித்தலத்
தொடுவரி மாமல ரொடுங்க லற்றதே. 12

593 தனதரு ளேக்குமின் னயன மன்னுவோர்க்
கனுதின நவநவ நன்மை நல்கவே
இனிதமர் பதுமரா கத்தி மைத்தலில்
தனிநல மங்கலத் தேவு பாது!நீ. 13

594 அளிமன மகிழ்கொள வரங்க நாயகன்
துளிரிள வடிக்குனைப் பாது ணர்த்திமுன்
வளமலி விடியலம் புயவ ரும்பெனக்
கிளர்துவர் மணியொளி தெளித்தி லங்குவாய். 14

595 உயர்த்தரு மறைப்பொரு ளுணர்ந்த மாதவர்
உயத்தம தகச்சவி யுயிர விப்பொருள்
இயைத்தரு மறையுட னிடப்பெ ருஞ்சுடர்
மயத்தெழு முனதுசெம் மணிக்கள் பாதுகாய்! 15

596 பரஞ்சுடர் பதாவனி! பவனி போகமுன்
பரிந்துன துவர்மணி பயண மங்கலம்

புரிந்தென சுடரிலா வுதிக ளுந்துபால்
சுரந்தவ னகச்சுவி சொரிந்த போலுமே. 16

597 திருமக ணாயகன் சேம மல்குதாள்
திருமலர் மின்னகம் பாதுன் செம்மணி
பரவொளி படிந்தசெம் பஞ்சி லந்திவான்
தெரியிளம் பசுங்கதிர்ச் சீரி மைக்குமே. 17

598 அடிநிலை! சுடர்மிகுன் சோதி மாமணி
கடிதலெ னுளத்தமஞ் சால வேலுமால்
கடிதினி னொளிரிரா கத்தி விரசமும்
மடிதலி தென்னவுன் னீதி மாயமே! 18

599 பொதுளணி பதுமமா கரம்பு ரந்தமால்
பதமல ரொழுகுதீம் பிரச மாந்தியே
சதிரிளஞ் சோணமா மணியி ராகநேர்
கதிர்தரு சோதிநீ கண்ணன் பாதுகாய்! 19

600 விரித்ரை யிரியநீள் திரித ருங்கலி
அரியம ரங்கமொன் றணுகி டாதுநின்
விரியொளி யரத்தமா மணியெ ரிக்கிடங்
கரிபத நிலை!வளைந் ததற்க மைக்குமே. 20

601 அரியளி கேளிமல் கில்ல் மாடுகால்
தருநறு மஞ்சுசெஞ் சாந்த ரக்கென
அரிபத நிலையுன்செம் மணிக்க ரத்தவன்
இருபத மலரினுக் கிராக மூட்டுவாய். 21

602 வளையரி மாநகர் வலம்வ ரப்புரர்
தெளிமலர் பாதுநின் தேறு செம்மணி
ஒளிதனி லுந்துசெவ் வந்தி வானிடைத்
தளிருடு மொய்யெழில் தங்கி லங்குமே. 22

603 மரவடி! யுனதுமா ணிக்க மிக்கமின்
குருமுடி கவித்தபூங் கங்கை பொங்கலை

விரியணி சடையன்சே கரத்து ருத்திரை
யிருபத வரக்கிளஞ் சேறு தேறுமே. 23

604 கேசவன் பதமலர்ச் செம்மை பொம்மமேல்
வீசடி நிலே!யுன் மா ணிக்க நீள்கதிர்
ஆசினி யிளங்கிளர் மணியி னுயிரத்
தேசுறு மடியவர் பிறப்பி ராவற. 24

605 பதநிலே! விஞ்சுமீ கிஞ்சு கச்சுவி
பதியொளி ருன்மணிப் பணிந்த பண்பினிற்
கதிரொளி கிளர்ந்தசெங் களம மஞ்சரிக்
கதிரெதிர் செஞ்சடைக் காந்தி யேந்துவன். 25

606 பரிவள நீரிடைப் பதம லர்த்தடை
வரிநடை யாடலுக் காட நீயெதிர்
மருவிணே யுனதுசெம் மணிய தாவனி!
தரைமிசை வரையறை தவிர்த்த லர்த்துமே. 26

607 பதநிலே! நினதுமா ணிக்க ராகமே
திதம்நி நிலமனர்க் கிராக நல்கிடுங்
கதிருட னெடுத்தலிற் கடுங்க ரில்கடாம்
விதிமுடி பதங்கமாய் வீங்கி நீறுமே. 27

608 மறைமகிழ் மணமடி நிலே!க மழ்தலில்
இறையிணே யடிமல ரினித விழ்த்தலில்
செறியக விருளறச் செகுத்த லில்லொளி
நிறையுன துவர்மணிச் செம்மை யேலுமே. 28

609 கீதநா வரர்கண் மங்கை யிதழிற்செம் பஞ்சு வாயிற்
போதமா மதத்தி ராகம் புனைசெவி தனில லங்கல்
கோதிலா வணக்க வுச்சி வகிரினோர் திலக மோதும்
பாதுகா தேவி! யுன்சீர்ப் பதுமரா கப்ப யப்பாம். 29

610 நெடுமா லடிநற் பிடிமா மணிகள்
தொடர்பா துகையுந் தொகையா மணியின்
விடுமா படலத் தெரியூ ழியெழுந்
திடுசெஞ் சுடரா யிரமின் மினியாம். 30

18. முத்துப்பத்ததி

611 கட்டொடு நித்தந லத்தொடு தன்னில
நட்டிடு முத்தவை கட்குமி றைக்குந்
தொட்டடி மைமுடி மைமெ யுணர்த்துங்
கிட்டரி பாதுக சித்தியெ னக்காம். 1

612 அத்திற முத்தியின் சித்திக னத்தோங்
கத்தனை நல்வினை மித்திர நத்தும்
உத்தமன் பாதுனைத் தொத்திய சுத்தக்
கொத்தென முத்தணி யொத்துவி ளங்கும். 2

613 ஏலணி யில்லடை யேனல லங்கல்
தாலம ரங்கன்ப தாவணி நாளும்
சீலநி னித்தில நீரொளி சாலப்
பாலென வாய்நதி பாய்நில மாமே. 3

614 நித்தநி றைத்திரு விண்டுப தத்துப்
புத்தெழி லுன்னல முத்தொளி மின்னிற்
சுத்தமு தற்கலை யுந்துடு நாத
ஞெத்தரி பாதுல குத்திரு மல்கும். 4

615 சொன்னவ ணத்தணி பாதுமு குந்தன்
தன்னரு ளாளிரு தாளுகிர் முன்னே
மின்னுமு னித்தில மீதெதிர் விம்பப்
பன்னல விந்துவின் பந்திப யந்தே. 5

616 தன்னில ரங்கன தங்கிரி நங்காய்!
துன்னுன துத்தம முத்தொளி தன்னிற்
பொன்னிபொ லிந்தரி பாதமு மிழ்ந்த
தொன்னதி மேனியி னொண்மைது லங்கும். 6

617 ஒண்ணல முத்தெழு முன்னொளி முத்தை
வண்ணரி பாதுகை! மாமழை வண்ணத்
தண்ணலின் மாமலர்த் தாணக மாமைத்
தண்ணவன் மண்டிலத் தாரைக ளாமே. 7

618 கண்ணுத லுவ்விவ யங்கலி லார்ப்
பண்னொளி மின்னலி லாமொரு பாலிற்
கண்ணன லர்ப்பத மன்னவிற் பாதூ!
விண்ணவர் சிந்துவின் சந்தமி மைப்பாய். 8

619 தேறுமு னித்தில நீழலிற் றேவ
யாறென மாவரி பாதுகை! யுன்னைப்
பேறென வேமுடி யேந்துவர் மூர்த்தத்
தேறிடு மிந்துவின் விந்தொளி மேலும். 9

620 தன்முடி சூடணி தண்சுடர் தன்னின்
மன்மகி ழுக்கலை மல்கம ராடீ!
சின்மய நித்தில மின்மய நின்னை
நின்மல னுவ்வுயி லேந்திநி கழ்வன். 10

621 அத்தனி யப்பன தப்பத·நோக்குன்
நித்தில நீளொளி நீதிவ டத்தே
நத்தப வக்கட னீந்திட மாந்தர்
நித்தமு மோர்துணை நீபுணை யாவாய். 11

622 பொங்கரி தாளமர் போகம யத்துச்
செங்கதிர் மாமணிச் சேகர மின்னில்

மங்கல வானவ வாரதி லாவில்
நன்கர வாகம ராடி!தி கழ்வாய். 12

623 விஞ்சலி லெல்லிலு மிந்திள முத்தின்
மஞ்சொளி வானவர் மத்தக மீதே
கொஞ்சவ ரஞ்சலி மாமலர் கூம்பி
எஞ்சும ராடி!ம லர்ச்சிய தென்றும். 13

624 கொண்டமி னில்லடைத் தொண்டர்கள் தூய்மை
கொண்டுதி ராசவி மோசன மாதல்
விண்டும ராடி!நீ யிந்துட ஞெப்பே
பண்டுன தத்தா ளத்தொட ருள்வாய். 14

625 நாடரி கன்னடை யாடம ராடீ!
நீடா ளங்கள்கி ளர்ந்தக திர்க்கண்
பீடுமு ளைத்திரு வீறுதெ ளித்துப்
பாடுக லம்பொலி பாலிகை போல்வாய். 15

626 மக்களை யேசிவ மாக்கிடு நீரின்
மிக்கவ ளப்பல முத்தொளி வெள்ளத்
தெக்கலி லாதிப தாவணி! நீமா
தக்கவ ரக்கதி தான்தரு வாயே. 16

627 ஆழியன் மாழையி னாழிம ருங்கில்
நீழன லந்தெளி முத்துநி றத்துச்
சூழலி னித்தில சூதகம் விள்ளும்
வாழொளி யிப்பியைப் பாதுகை! யொப்பாய். 17

628 அத்தகர் பிற்றைம டங்கலிற் பாதூ!
அத்தனி வானிடைத் தாரகை யாக்கக்
கொத்தொடு பல்பல முத்துகள் கத்தன்
வித்தென வுன்கண்வி தைத்தனன் போலும். 18

629 நாயக ஞோரடி மாயையி ருபா
காயம தோர்கண மாயது பாதுன்

பாயெழு வானதி மொக்குளின் சாயல்
மேயவ ணத்தர ளத்துடு மின்ன. 19

630 ஒத்தரு ளின்னமு தத்திரு வோடே
பத்துரு மால்விளை யாடிட நின்கண்
வைத்தச கத்திதி பாது!வி ளங்கும்
சத்துவ மன்னதி னித்தில வாளில். 20

631 ஆதவ நித்தில பாதுக! நின்கண்
பாதமி டத்திரு மாதவ வேந்தன்
நாதன நீரெழு கைரவ மோம்பும்
போதவி ழல்லியின் பொய்கைபு கல்வாய். 21

632 மின்கலை மாமறை மேனிலை வண்ணம்
நன்கிடு நற்சுவை நாலுமு ளாத்
தென்கதிர் தங்குப தாவனி! திங்க
ணின்கறை மாலடி யார்கறை நீக்கும். 22

633 ஆளரி தாளுகி ரோடுற வாடுன்
றாளணி முத்துக ணித்தமும் பாது!
வாளெழு மண்டில வாரமு தாயன்
பாளரின் மூவழற் பாதையொ ழிக்கும். 23

634 தன்னிறை தாங்கவ னித்தனி யேந்தல்
மன்னொளி முத்தணி பாதுனை யேந்தும்
முன்னவ னொத்தொரு பின்னனு யர்த்த
பின்னவ னுச்சியிற் பிச்சநி ழற்றும். 24

635 ஒத்தன ரங்கன தொண்பத ரேகைத்
தொத்தலர் கற்பக மாமல ரொப்பே
அத்தர ளத்திர ணத்தெழில் பாது!
நித்தமு நின்னொளி நீத்தநி றக்கும். 25

636 பொங்கமு தக்கதி ரண்ணனு கிர்க்கள்
நன்குக நித்தமு நித்தில நன்றில்

எங்கெவர் பால்தெளி பாலொளி வெள்ள
மங்கல நின்னியல் மல்கும ராடீ! 26

637 ஏறிட மாநெடி யோனடி யேனுள்
ஊறிடு கோதுக னூறிம ராடீ!
வீறணி நித்தில நின்னொளி வீசித்
தேறுப ளிங்கென மேனிலை செய்தாய். 27

638 மாலணி யாரப மேணியி ராவும்
பாலொளி முத்தினி யாகுநி லாவும்
சாலவு மெம்முனை வாம்பல்கள் விள்ள
ஏலும தம்மணி பாதுகை! மேலும். 28

639 நேரரி தானுகிர் சேரொளி பாதுன்
ஞாரந லத்திரள் சாரவி றைஞ்சிக்
கோருப தச்சுரர் கோக்கண்மு டிக்கண்
வாரெழி னீர்முடி யாட்டிய ருள்வாய். 29

640 சக்கரி தானுகிர் வாளமு தங்கொள்
ளக்கதிர் நற்கதி நாவிக ளன்ன
இக்கர ளப்பவ நீக்கும ராடீ!
மக்களு யிர்க்குவி சங்களு மிழ்வாய். 30

641 பத்திர டப்பர தாதியர் நாடும்
நித்தில நீரலர் போதுதெ ளிக்கும்
உத்தம னுன்னொடு வந்தரு ளாடற்
கொத்தவ ரங்கம ராடீ!கொ ழிப்பாய். 31

642 தோமறு விண்ணல முத்தொளி துன்னும்
வாமனன் பாதுகை வந்துவ ணங்கும்
ஆமரா னுவ்வியி லாரியர் சார்த்தத்
தூமதி தாரகை தூவிய தாமே. 32

643 மாவொடு மன்னிறை மால்வினை யாடத்
தூவணி முத்தொளி தூவிமு னண்ணல்

வாவியி லம்புய மூலக மென்னச்
சேவடி மாணிலை! சேணடு வாயே. 33

644 இந்திரை யோடுபி றந்தவ னென்றவ்
விந்துவி னற்கலை விண்டும ராடீ!
உந்திட வாணில வூனமி லாதே
வந்துனை முத்தில டுத்தது போலும். 34

645 உன்னணி நித்தில சுப்பிர மொத்த
நன்னர தொன்றிட நல்லவ ருன்னை
முன்னலொ ழுக்கவ ணக்கமு டிக்கண்
பொன்னரி பாதொரு போதணி வாரே. 35

646 தேறரி யங்குலி யேமவ லங்கல்
வீறில ரும்பிநி ரம்புநி ஞாரம்.
ஏறடி யம்புய ரேகைவ ளைக்கண்
நாறிடு மாறரி பாது!தெ ரிப்பாய். 36

647 மாவலி கொள்ளவ ளர்ந்தமு குந்தன்
பூவடி வார்மக ரந்தமு மிழ்ந்த
பாவன யாறது பாவலு ஞார
மேவலி லாயது பாலென மேனி. 37

648 மாலடி சாலர விந்துட னிந்து
மேலுமு றழ்வற நீடுனை நாடும்
போலொளிர் முத்துடு கோடிம ராடீ!
சாலமு ரண்கலி மூலம றுக்கும். 38

649 நச்சுடை யப்பணி யுச்சிய ரங்கத்
தச்சுத னன்னட மாடம ராடீ!
அச்சுதை யாறெழு னித்தில வாளில்
முச்சுக நோவறு முன்னையு ணர்வன். 39

650 வந்தொரு காலுனை வந்தனை செய்வோர்
உந்தவ நந்தலி லுத்தமன் பாது!

சந்தத முந்தன கச்சவி யாழ்ந்தும்
தந்திடு நித்தமு முத்தொளி நன்றே. 40

651 யாவுல காளரி தாள்கள் சுமந்துன்
தாவல்கள் தாணிலை! தந்தத ளர்வில்
மேவுவி யர்ப்புதிர் புற்புத மேனித்
தாவள முத்துக ளாயுள வாறே? 41

652 நீடரி தாணக விந்துபு ரந்த
ஆடக பாதுன தாதவ மேறச்
சேடுறு முத்தினி லாவிலெ ணுக்கை
வீடலி லின்னுயிர் வீங்கழ னீங்கும். 42

653 பழுநலந் தழைய நின்றாள் பரவுமுத் தமர்ப ரப்பில் [யின்ற
இழையவொன் றென்று தானும் விழையுமுன் னொளிப
பழுதறுந் தவள யோகப் பரிவினிற் பாது கந்தே
வழுவினின் கண்ணி லைப்பண் புறுகிநீ தருதி போலும். 43

654 உத்தமன் திருவ டிப்போ தொன்றியே நின்ற நின்கண்
முத்தியற் சித்தி பெற்ற முழுநலத் துலகமுற்றும் [பாதா!
அத்துணைக் கரத்தி லேத மொழித்தொளி செழித்த
முத்தியென் றோது மந்த முதுமறைச் செல்வ நீயே. 44

655 அணிபதா வனிய ரங்க னடிமலர்ப் பிடியில் வாழும்
மணியுனைச் சரண டைந்தார் கடுவினை கடியு முன்னைப்
பணிவிறன் களப மேற்றச் சதமகன் மலியு ஞலித்
துணியதன் தணிமு கத்துப் பொலிதிருச் சூழி யாமே. 45

656 நன்குபாற் கங்கை நீத்தம் நகுகிரைத் தரள நீமம்
பொங்குமுன் பாங்கு தாங்கிப் பணிந்தபுத் தேளி ருச்சி
துங்கநன் னரைநி ரம்பத் துய்யபா துனது வாளிஃ
மங்கிநோய் நரைகள் மாயும் மாயமீ தென்ன வும்மே! 46

657 நளிர்மதி புனையு மொத்த னடர்சடை மருங்கின் மற்றோர்
குளிர்வர நதியு லாவிற் றென்னமுத் தொளிகள் பாதா!

தளிர்தலிற் கங்கை யென்றே கரிமுகன் வளைது பூவல்
வளர்வெறு துதிக்கை வாரி வளமுடி நனைப்ப னம்மா. 47

658 நித்திலத் தருள ரங்கன் திருவடி நிலை!நீ மேலும்
நித்தமுந் தருமொ ளித்தண் ணிறையளி யமுத வெள்ளத்
தொத்தொரு நான்று தோயு முயர்திரு வுற்றோர்க் கன்றே
தொத்தறத் தொலையு மிக்கத் தொல்வினைக் கொடிய தாபம்.

659 மலர்மகள் சரணச் செம்பஞ் சணியரி னின்மே னின்றான்
மலைமகள் சரண ரத்த மணவர னின்கீழ் நின்றான்
சிலதிகள் தேவி யில்லத் திவ்வணப் பிதற்ற னோக்கி
நலவளத் தவள வாளிற் பாது!நீ நகைக்கின் றாயே. 49

660 மேவலின் மேலுமோர் நித்திலச் சோதியிற்
காவிரித் தீவிதா மாநகரைத் தீவெனப்
பாவுமக் கோவலன் பாதமு வாதநற்
றாவளச் சீரெனக் கீந்தருள் பூக்குமே. 50

19. பச்சைப்பத்ததி

661 ஏற ரிக்கரு ளப்பொலி வேர்நிறத்
தீறி லவ்வரி தத்துவ நீளொளி
நாறு மத்துள வொத்தப யப்புற
வீறு மம்மணி பாதுகி றைஞ்சுவன். 1

662 அருணடைச் சரண ரங்க னகிலமுன் வயமு லாவும்
அருமையின் புறணி நின்ற கலுழவம் மனத்தன் பாது!
புரிதனக் குரிய நாமம் புனையுமுன் மணியி லண்ணல்
தெரிகழல் திகழக் கண்டே தேறுவன் கலுழ னென்பான்.

663 அளிமனத் தளிம மண்ண லடையமுன் னெழில்கொ ழிக்கும்
வளமணப் பச்சை நாறுன் னொளிகளே யமல பாது!
தளிரவன் சரண லர்த்தும் களிர்விரைத் துளவ மென்றே
களிமனத் துனிவி தந்நற் கரங்களிற் குனிந்து கொள்வார். 3

664 பத்துடைப் பகவர் நின்கண் பணிந்துதா வணிசு மங்கள்
அத்திறப் பசுமை நல்குன் மரகதப் பயப்பி லாழ்ந்து
நித்தமவ் வரிநி றத்தே நிறைமணத் துளவ மன்ன
உத்தமன் புனித பாதா! உருவளத் திருவி ளங்கும். 4

665 பூதலம் தழைய மாயன் புகழ்வினை யாடல் பூக்கும்
போதுநின் கதியி லன்னுன் பொதிஎழில் பொலியு மேனிச்
சோதியங் கடலெ னச்சீ ரொழுகமா லடிநி லாயுன்
பூதளிர் மரக தத்துப் பூத்தெழும் பதியம் போல்வாய். 5

666 மதியருண் மணவ ரங்கன் மணிபதா வணி!பு னன்னர்க்
கதிர்வளங் கனத்த பச்சைக் கரங்களின் மருங்கு சூழும்
சதிர்மறைச் செல்வ மங்கை மங்கல முடிக்கண் சாலப்
புதியபச் சறுகு மாலைத் தொகைகணீ தகவி சைப்பாய். 6

667 அரிதமார் கலிய தாமங் கடுகநற் பதம தொன்றில்
தெருபராங் கதிசெ றிந்தே திரிதருண் பிரமச் சீர்த்தி
விரிதலா விலகு தேரோன் விசயநாப் பண்வி ளங்கும்
அரிநிலா வணிதி ருத்தே ரடிநிலாய்! படியி லாவாய். 7

668 வளரரி மறையி னெல்லை வனநறும் பொழிலி னோரத்
தொளிர்தலி லுனது பச்சை குளிரெழில் தழைபு மாறே
தெளிபரன் சரண கச்சீர் நிகழ்வர நதியி னீத்தந்
தளிரிரு கரைப சும்புற் றரைவளம் திகழும் பாதா! 8

669 உயரொரு கதியி னேக்கி லுடையவன் கொடைய டிக்கே
துயமறை துளங்கத் தன்னைத் துறந்துவாழ் தொண்டு மன்ன
மயவரி யிசையு முன்னற் பசுமையின் மலிவிற் பாதா!
நயமண மலர்து மாயின் வனநளி வளர்க்கின் றுயே. 9

670 புலவருன் புனித சேவை புரியநல் வரியி லன்னூர்
மலிசுடர் முடியி னம்மா மணிகணக் குரலி னுப்பண்
வலவனங் கிரிநி லாயுன் வளரரி வனப்பி லாங்கே
மலர்பசுங் கிளிநி றத்த மகிழ்பசுங் கதிர்வி ரிப்பாய். 10

671. வளவிள விளைவின் மாண வரிதெரி யறுகின் வண்ணங்
கிள்ருன தொளியி லண்ணல் திகழிணை யடிநி லாய்!நீ
நளிர்மதி முடிய னேந்துஞ் சதிருழைக் குழவி நாடி
வளர்பத விழைவின் மேய வருநிறை யரிதெ ளிப்பாய். 11

672 பரனடிப் பதும நண்ணும் பசுநிறக் கிழமை பூக்க
அருமறைத் திருவு ரைப்பண் ணருச்சனை முறையி னூடி
விரிதளம் புரிது ழாய்கள் விழைந்தரி யடிநிலாயுன்
திருவெழின் மரக தச்சீர் திகழொளித் திரளி லாழும். 12

673 மறையக மணம லர்ந்த மரகத மணிக ளத்தின்
நிறைவள நிழல்க ணீட்டி நிகழ்குது கலத்துப் பாதூ!
துறைதொறு மருவு மாயோன் சுருதியாங் குமரி கட்கோங்
கிறைமண மலியச் சென்னி மிசைமருக் கொழுந்தி சைப்பாய். 13

674 ஒருநினக் குரிமை சான்ற வுயர்மதித் துறவு மன்னும்
வரையகத் துறைகள் மல்கா ரணியகத் தவசி வாழக்
கருதருன் னரித வண்ணச் சாம்மா நீம மீதே
உருவளக் கிளைக ளான்ற முளையாண் வனதி பாதூ! 14

675 மன்னுசீ ரொழுகு சாகை மணிபதா வனி!ம ளைத்
தென்னரங் கனது செங்காள் தேனுகிர் விரியுந் தாமம்
மின்னுநல் லரித பன்னந் துன்னலிற் பாது! நின்னைப்
பொன்னிரீர்த் தடத்து ளாவும் பொழிற்றிரு வெனத்து திப்பாம். 15

676 தழைமண நளின மூலந் தளிருகிர் மிளிர நாளும்
ஒழுகினி திரத நீரி லொளிருமுன் னரித நீமத்
தழகன தடிம லர்க்கண் ணலர்புதுச் சதன மன்ன
எழுநில நிகழும் பச்சை யெழிலடி நிலை!தெ ளிப்பாய். 16

677 நல்குரா வொலிக லிந்த நரையிலார் தெரிவை யீட்டஞ்
சொல்குறைக் குருகு பாதுன் சுடர்மர கதம ணிக்கண்
மல்கொளி மலிய மாயன் மலர்பதத் தணைய வன்றே
ஒல்குவல் லசுர ரில்லம் புல்லெழும் பசுமை வீசும். 17

678 பொதிதமத் திமிர நண்ணுப் பொலிபக லொளிவி ளங்கும்
பொதிருமம் மேலி னீலக் குருவரி பதம ளாவும்
புதுபசும் பரியின் வாசி புரியிறைக் கதியிற் பாதா!
நிதிமிக வரித மன்னின் னிறைதிரு நிகழ்த்து வாயே. 18

679 மாமகிப் புனித மங்கை மனங்கவர் மருங்கி லாயர்
கோமளக் கொடிகள் கோடி கோலெனத் தேடுந் தாளை
மாமயல் கொழிக்குங் காலை மருவநின் னரியிற் பாதா!
ஆமறைக் கிழவிக் கம்மா சாமநீ சுமைக்கின் றாயே. 19

680 கோலநின் வாளரிச் சாமவா ளோலையில்
மூலமா நாரணன் மூரிமன் வீறலில்
தாலமா தாதலத் தாமரைக் கோயிலாஞ்
சீலமே பாது!நீ ஞாலமீ தேறுவாய். 20

---

20. நீலமணிப் பத்ததி

681 அரித ணேடரி நீலம வற்றொடு
மிருநி லந்தெளி தாளொளி வீறினிற்
புரிமு யற்சிபு றம்பட வேபெறப்
பெருந யந்தரு பாதுகை பேணுவன். 1

682 வரிகொ ணல்லரி வாழ்மணி நின்னொளி
விரிவ ளங்கிளர் நீலிநி றக்குணம்
பரவு நாரணன் பாது!மறைத்தலை
நரைபு றுநல நல்கும ருந்தென. 2

683 கோதி லாமறை மங்கையர் கோதையென்
றோது லாமணி யோங்குனொ ளித்திரள்
ஆதி மாமண வாளன ருட்கடல்
மீது நாரமி ளிர்ந்தென பாதுகாய்! 3

684 தீதி லாவரி நீலவ ரிக்கிளர்
நீதி நின்றடி நீங்கிழ னீளவில்
மீது சீரெழு சீதா ஞரிருஞ்
சோதி கீழுறு மோதரி பாதுகாய்! 4

685 துவரை மன்னன ரங்கமு வந்திட
அவுரி மன்னிற வந்நதி யென்னமா
தவப தாவனி! தாங்குநி னீலநேர்
சவிவி ரிந்திரு காவிரி சாலுமே. 5

686 தேறு நாரண னேறிறைத் தீரர்கட்
கிறி னின்னரி நீல மணிச்சுடர்
வீறி லேறரி பாதுகை! வீசவில்
நாறு வாரவ ரன்னவன் சாயலே. 6

687 நீல நின்மல நின்மணி நீமமை
சீல ராமவர் கண்களி னீயிட
மூல மன்னிறை கோசம மர்திரு
மாலெ லும்மறை மாநிதி தோன்றுமே. 7

688 திடனி னீருநி னீலம ணிச்சுடர்
படர்ந லத்தரி பாதுகை! வீடெனுந்
திடவி சும்பினி குத்தைக ணீக்குமா
றிடுந லத்திற வொன்றென வெண்ணுவன். 8

689 கொடிய வையக மைபுறு கோரமன்
றிடிப வாரமு தாரணி நீலநீர்
தடம ணிச்சுடர் தாங்கரி பாது!மால்
படல மன்னப டர்ந்துது ளங்குவாய். 9

690 கிளர நின்னரி நீல நிழல்கட
வுளர்வ ணங்குந ளர்முடி மீமிசை
வளர ருள்விளை யாடரி பாது! நீ
அளிகொ ளவ்வரி யந்தமி லங்குவாய். 10

691 அரிம ணிக்கரு மைவரி யாற்றலில்
அரிய தத்துவ மாய்வினை யோர்மலர்
நரைய கத்துறை நாட்டந னந்தலைக்
கருவி ழித்திரு பாது!வ யங்குவாய். 11

692 மாவி ழிக்கரு மைவள மேறுசீர்
மேவு மம்மணி மாலெழி லாழியின்
பாவ னின்னரி நீல மணிக்கதிர்
தூவ லென்னத ளிர்ந்துது ளங்குமே. 12

693 மீளி யோகு மிளிர்தவர் மாமதி
நீளி ராவில டித்திதி! நின்மணி
வாள ணங்கணி யாவர ணத்துமீக்
கோளொ ழுக்கில ரங்கனைக் கூடுமே. 13

694 நீல மாமணி பாதுக! நின்னொளிக்
கோல மாவிழி யஞ்சன மைகொளார்
கால கத்துறை மாநிதி மாலையோர்
காணு மேயவர் காணகி லார்களே. 14

695 சந்த மன்னரி நீல மணிச்சுடர்க்
கந்த ரங்க நயத்தரி பாதுனை
வந்து மாலடி வையவ டுப்பொறென்
றுந்து பூமி மடந்தையென் றுன்னுவன். 15

696 காசி னிப்பிற வாமசி யாசுகண்
டீச னங்கிரி வாசினி பாது!நின்
தேசு வீசரி நீல மசிக்களால்
ஆசை முற்றுமு ணுசிபொ றித்தபோல். 16

697 பாது னேர்மணி வாள்வழி மேவலிற்
போது மோர்பக லூடுப டாததாற்
கோதி லாய்ச்சியர் கோவல னேடிராப்
போது போல்வெறி யாதுவி ழைந்தனர். 17

698 பாது! மாலடி மன்னிய வர்க்கரி
யாத வச்சம னல்குமு னீலமீ
தேது வாதியர்க் கீதுகண் கூடென
வோது தற்கிர துண்மையு ணர்த்திபோல். 18

699 ஓசை நற்பிறை பூசனை யாற்றிடக்
கேச வற்கரி பாதுகை! நின்மணித்
தேசு வண்டுதி ரண்டெமு னைத்தரும்
வாசி யிற்பிர யாகைய தாகுமே. 19

700 மால டித்தல மாகக வாலமுன்
நீல மாமணி நீர்மைக லந்தவின்
சீல னன்னவன் சிரெழி லாழியின்
சோலை யங்கரை யோங்கொளிர் பாதுகாய்! 20

701 ஈது னிந்திர நீலமெ னச்சிலர்
பாது! மந்தர்கள் பார்ப்பர்க ளம்மநீ
போத யோகிய ருள்ளம ருட்கருள்
சாது றிஞ்சிய சால்பது சாற்றுவாம். 21

702 துன்னரி நீல மெல்லி புரிநயக் காரிப் பக்கம்
தென்னடைத் தெளிவு மொன்றி யெவரையுங் கரைக டத்தும்
உன்னதத் தந்த மாவீ டுறுபத வரம்பி லாதென்
றுன்னுமம் மறையி னுண்மை யுணர்த்துவா யெமக்குப் பாது! 22

703 சற்கணஞ் செறிய வெற்றிச் சதிர்நடை யரங்க வேந்தன்
நற்கதி யுதயஞ் சான்ற நத்தநின் னீல மீன
வற்புதக் குமுத நோக்கிற் பாது!நீ விபுத மாதர்
இற்புகழ் வதனப் பற்பு விரிக்குமிந் நீதி யென்னே! 23

704 திருவிழி யெழில்பு ரந்த திகழறி நீலக் கல்லின்
சிறையினி லரங்கன் தோற்றச் சாலநற் சிலைக ளென்னத்
தருமிக யோத்தி தன்னிற் பாதுனைப் பரம முத்தி
புரிநிறை சால மென்ற நிலமெனப் புகழ்வ ரான்றோர். 24

705 தென்னரங் கனதி ருந்தா ளின்னுயிர்த் துணைவி நின்மீ
தன்னவ னமளி நின்றங் கிரண்டுமூன் றடிந டக்க
மன்னரி விரிபு னீல மணியொளி மலிந்து பாவால்!
இன்னல்செ யரக்கர் மாதர் விரித்துவீழ் கூந்த லொக்கும். 25

706 அரங்கனங் கணங்க ளூட வழங்கடி யெடுக்குங் காலுன்
பரவரி நீல நீமம் பாதுகாய்! பாவக் கண்டு
கரநெடுங் கோலொ டண்ணல் காவலா யேவல் செய்வோர்
சுரரையங் கழைக்கு முன்னப் புகுடியென் றுணர்வர் தாமே. 26

707 அடியர்கட் கிடுமை யாடு மரங்கனுக் கவிடி கூடும்
திடமதித் தேவ யாற்றுக் கெழுனைமா லமுத முந்நீர்க்
கடர்ஙிழற் சோலை வேலை மலர்மகள் குழலின் கற்றை
நெடுமறைக் கிடுந ரந்தம் பாதிதுன் னீல நேர்த்தி. 27

708 படரருள் பயந்த பண்பிற் பரமனிப் புவன நோக்கும்
நடைகொளப் பெருகு பாதுன் னயவரி நீல நீழல்
சுடரவன் முருக டற்கைம் மாமதக் கன்ன மூற்றும்
கடமதக் கரிய தாரைக் கமலமென் றுன்னவாமே. 28

709 ஒளிர்பரன் தளிர டிப்போ துமிழுடை மாந்த மென்னக்
குளிரநீ யளிக ளொப்பத் தோய்ந்தரி நீலக் கற்கள்
வளர்திடன் கனத்து நின்சம் பதிந்தலை வதிந்து பானு!
கிளரொளி பரந்து கிழும் மேலுமே நிகழு நாளும். 29

710 கடுவைக் கடுவாற் களைவா ரதுபோல்
தடநின் னரிநீ லமணிக் கருளால்
நடைநல் லரியா துணைநா டுநலர்
மடமைக் கருளைத் துடியிற் கடிவாய். 30

21. விம்பவேதிர் விம்பப்பத்ததி

711 மாயன ரண்மனை மங்கையர்கட்
காயுந லப்படி மக்கலமா

வேயதெ ருள்வடி வொன்றெனுமத்
தூயப தாவணி போற்றுதுமே. 1

712 அணியுனை யரங்கமா ணிங்கொ தாங்குகாற்
பணியது பேணியப் போது மப்பனுக்
கணவரி பாது!நின் கண்க ருத்துமான்
இணையுரு மேவநின் றெதிர்வி ளங்குவன். 2

713 திருவரி பாதுகாய்! திகழு நின்னிடை
வருமுன தெண்டிசைப் பாலர் தம்முருத்
தெரியெதிர் நீழல்கண் டீசர் வேறுநீ
தருமொரு சங்கையிற் போல்வ ணங்குவர். 3

714 தொழவரு சுராசுரர் மோலி யவ்வவை
யெழுமுன தண்ணலில் விம்ப மாயிரம்
பொழிதலி லாங்குடன் போத பாதுகாய்!
வழிவரு மவர்க்கிடு வண்ண நண்ணுவாய. 4

715 தேவர்க ணினக்கென வீந்த பாகுடம்
மேவரு ஞரணன் பாது! நின்னிடைப்
பூவரு விம்பமின் பூக்க வவ்வவை
ஆவலி னீபுவந் தாத ரித்தவாம். 5

716 கனநெடு கற்கசக் கற்க ளான்றயான்
வனமலர் பாதமெவ் வாறு தாங்குவல்
எனவரி தாண்மலர் நீழ லாமரை
மினினிறை பாதுனத் தவிசி லேந்தியே! 6

717 உணையரி தாளினிற் புனையு மக்கணம்
இனவரி மீதெதிர் நீழ லிற்பரன்
வனமலி தன்னொரு வடத லந்திகழ்
நனவுரு பாது!நன் றறிவு றுத்துவன். 7

718 உனதிடை பணிந்தெதிர் பலித்த புங்கவர்
வணையரி திருவிழா வவதி யிற்பினும்

நனியெதிர் துளங்களில் நாடி நின்கணே
இனிதவ ராடவ பிரத மென்னவாம். 8

719 பலவுன கற்களிற் கண்டு தன்னுருக்
கலிதரு மூழிதோ றந்த ணர்பலர்
இலகுவி லிற்றையே யியற்றி யோவென
மலரவ னையுற மலர்தி பாதுகாய்! 9

720 அணிதிரு வரங்கமா லணிந்து பாதுனைப்
பணைமிக வொதுங்கவங் கப்பு ரத்தவன்
துணைவிய ருருக்கணின் கண்டு ளங்கலில்
இணையவ ருசலாட் டென்று தோன்றுமே. 10

721 தவநிதி பாதுகாய்! தாழ்ந்து நின்முனோர்
நவையறு பின்னவ னரசி யல்வகை
நுவல்வு னன்மணி யூடு ருசனக்
கவினொளிர் தனதுருக் கண்டு வெள்கினன். 11

722 நிலவடி யிடத்திட விராமன் மீண்டுனைக்
கலவுன மணிக்களிற் கவியி ராக்கதர்
வலவனொ டடிநிலாய்! வயங்க வாங்குளோர்
பொலிபுனை விளங்கவான் யான நோக்கினர். 12

723 உலகின ரிடுக்கணன் றொடுக்கு நீகிநீர்
மலிமணி பாது!நின் மணிக்க ணத்தொளிர்
நலமிகு சாமரை நீயு றிஞ்சுமாற்
றலரது கீர்த்தியாஞ் சீர்த்தி காறுமே. 13

724 உலகுக ணேக்கநீ யுவந்து லாவுகால்
உலகுக ணின்கணே ரெதிர்து ளங்கலில்
உலகுக ளன்றுதன் குக்கி வைத்தளித்
திலகவ னென்னதா ணிலே!வி ளங்குவாய். 14

725 உவணமு வந்தரி யூர வானவர்
அவர்படி யூர்வர்தாம் பாது னேடவன்

புவிசெல வும்பர்தம் பிம்ப முன்னிடை
அவிர்தலி லொத்தொரு வாக ராவரே. 15

726 ஒளியினளி யமைக்குமணி யிமைக்கும் பாதூ!
ஒருங்குசுரர் மகளிருனை வணங்க வாங்கே
தெளியுருவத் திருநிகழுந் தேவி! நின்கண்
தெரியுமவ ருருவமெனும் விரக தொன்றிற்
கிளரெழிலக் கரவரியன் றொடைய டைத்த
பேதைதமைக் காணவுட னுண வென்றே
களிமிகநின் னவைய துமா மேமணி நீமக்
கடலிலொரு குடியெனவந் தாடு வாரே. 16

727 அத்தனடை நத்துமணிச் சோதி மல்கும்
அடிநிலே!புன் னிடையமல வரங்க னத்தன்
ஒத்ததிருப் பதகமல மலர்த்தி நின்றே
டுய்யவிது வையமென நடந்து நாடு
மொத்தமுமே யத்தனது கோயின் மீண்டு
மொய்யதிரு மேவாடுபணிப் பள்ளி யேறித்
தொத்துமுனேக் கழற்றியுமம் மெத்தை யோடு
முனிலொளிர்தன் முகிலுருவத் திலகுவானே. 17

728 உகவைமிக வுனேயிறைவ னணிந்து பாவாய்!
உலகடைய நடந்தருளே சுரந்த ளிக்கும்
தகவிலிரு மருங்குதிரு நெருங்கு கோலந்
தருதிருபூ மடந்தையர்க ணடந்த வாறே
அகமகிழ வவருனேயே யிமையா துன்னும்
அருமையினின் மணியிலவர் நிலவு நேரிற்
றிகழழகன் திருவடியின் சேவை நீயே
தெளியவவர் தமக்குமருள் புரிநின் றாயே. 18

729 தொல்லிறைவன் முனந்துவரை வயங்கு மோரை
யொருபதினா றாயிரவர்க் கொவ்வோர் மேனி

ஒல்லையிலோவ் வொருவருட னுளங்கலந்த
உத்தமனவ் வொத்தனணி யேறு நின்சீர்
வல்லரியின் வரிகளென விளங்கு கல்லின்
வளரொளிமீ தெதிர்விளங்கு முறையில் வள்ளல்
பல்லுருவம் படைத்தரியா தொருத்தி நின்கண்
படிந்தொருதன் படிக்கேழில் பரிதெரிப்பான். 19

730 தானாக நின்கண் ணுகக மேனீ
நீணல மேடும் நீரெதிர் நீமம்
சேணுடம தந்நேர் விம்பெதிர் விம்பம
மாணரி பாதிம் மாதிரி சாலும். 20

---

22. பொற்பத்ததி

731 நன்னர் தங்கன கப்படி வத்தெழில்
மன்னு பூரிவ னர்திரு மாணிவர்
மன்னி லைத்தகு மங்கலை யூன்றுமால்
மின்னு பாதுகை மேவிவ ணங்குவன். 1

732 கண்ண னத்திரு மேனிவ ளங்கவர்
விண்ணணி னப்பிழை வியவ வன்கழல்
நண்ணி மன்னத னவ்வொளி யனனநீ
அண்ண லாடக பாதுகை! மின்னியே. 2

733 அண்ண லங்கிரி யவ்வுரை கல்லினின்
வண்ண நல்லரி தோற்றொரு மாற்றினில்
எண்ணு வர்நல ரெண்ணுறு பொன்பிற
மண்ணை யொதமெதன மாலணி பாதுகாய்! 3

734 மீதெ பூங்கன கத்தெழி லேறுசெங்
நாத கோகுல நாறிடு காமமா
மாத வத்தரு மன்னும சோகநீ
தாதர் கட்கினி தாயரி பாதுகாய! 4

735 நன்னி றத்தொளிர் பொன்னது நாறிடா
தென்னு மக்குறை யொன்றுத நீரமின்

துன்னு நாவிரி தாமரை யின்மணம்
மன்னு பொன்னினி னீகமழ் பாதுகாய் 5

736 மேவு பீலிமி டற்றொளி யேறுபா
தாவ ணீயணி செய்யணி யாடகம்
மாவு ரத்தணி மாலெனு மாமணிக்
காவ னல்லணி யாயணி மல்குமே. 6

737 உன்னு கிர்முதற் பொன்னுரு முற்றவு
மன்ன வற்கொளி நல்கிய ரற்குமே
துன்னு பொற்பிறை தோன்றணி கொன்றையாய்
மின்ன லுன்னரி மின்னரி பாதுகாய்! 7

738 சந்தி ராதவ முந்துப தாவனீ!
மூந்தை யெந்தையு லோகம ளந்தகால்
வந்த மேலவர் மங்கையர் வாழ்முகச்
சந்த மாமலர் சாரும லர்த்தியே! 8

739 தேறு நீர்தெரி வாலுக மென்றுதொட்
டேறு நின்னரி நேரொளி யார்ந்ததோ
கூற வன்றமு தற்பொலி காவிரி
நாறு பொன்னியெ னுயது பாதுகாய்! 9

740 மாத வன்திகழ் கோயில்க ளாகுமா
ரூத ரத்தரு ணல்கரி பாது! நின்
நீதி மந்திர சந்திர நீழலில்
மாத வர்மன மாமலர் விள்ளுமே. 10

741 நாத னின்னைய னிந்துபு துப்பெருக்
காத ரத்தளி காணவொ துங்குகாற்
பாது! பொன்னின தாதவ மேவபொற்
போத மாமலர் பொன்னிய விழ்க்குமே. 11

742 கண்ண னின்னொடு பொன்னிவ ளத்தடம்
எண்ணி நாடம ராடி!நி னுதரி
வண்ண மாடிளஞ் சோழம டந்தையர்
மண்ணு மஞ்சன மஞ்சணி றத்தவாம்; 12

743 நாற மாமறை நாற்றம ராடி!மா
ஊற லக்கர மூடலர் கோலமீ
தேறு மாவரி நீலவ ளத்தளி
தேற நீதெரி தேசிக மாயலர். 13

744 சிந்து நாயக னில்வளர் காவிரி
பந்த மேறுப யப்புறு பாது!சீர்
சந்த வோங்கல ணைந்திடு சால்பிறன்
பந்த னைத்திரு வென்றனை யாட்டுவள். 14

745 உம்ப ருய்யரி பாதுன தொண்கலை
சம்பு மத்தக நத்தணி வண்ணமேற்
பம்பு நங்கைவ ளர்ந்துயர் பூரண
விம்ப சந்திர விம்மொளி வீசுமே. 15

746 புல்லெ னப்பொனை யுன்னும வாவிலர்
ஒல்லை நின்னரி மின்னினிற் பொன்னெனப்
புல்லை நோக்கலி னிற்கிடு தூர்வைகால்
நல்ல பொன்னென நண்ணுவர் பாதுகாய்! 16

747 சோதி யில்வசு தூய்மையு றுந்தெளி
நீதி யீதுல கத்துநி ரந்தரம்
சோதி சுத்தியு னிற்பெற லெத்திறம்
ஆதி யேகரி சாலரி பாதுகாய்! 17

748 தார கைத்திற னுறரி வண்ணமே
லோரி யம்பிறை யுன்னிடை பாதுகாய்!
மேரு வாரமொ துங்கிப மென்னவோர்
மாரி வண்ணன்ம கிழ்நடை யாடுவான். 18

749 நந்தாவங் காரவணங் கவியி னேற்றம்
மந்தகதி யுந்துகுரு புந்தி மின்னல்
சிந்தாத செங்கதிரின் சுருவச் செம்மல்
சீரொழுகு பூங்கலையின் செறிவி வற்றிச்
செந்தாது செழும்பாத ரதநீ நாளும்
விண்டுபத மண்டுநலங் கொண்ட பண்பில்
அந்தாம நலமிகவிவ் வுலகுக் கெல்லாம்
அருடருகோண் மண்டிலமாய் நிகழ்கின் றாயே. 19

750 வழுப்பொன் னுருக்குங் கொழுந்தைந்து கூடும்
எழிற்கோ ளரிப்பே ரெழுத்தோது சோதி
விழுப்பொன் னுருப்பா துணைத்தா ளெமக்கே
முழுச்சீ ரெனத்தா னுவந்தே யருள்வான். 20

---

23. சேடபத்ததி

751 சேட னேயிவ னென்றிடு யிர்நிலை
நாட நன்கொர நந்தன்ப டைப்பினிற்
கூட வன்பத மூன்றுயிர்ப் பாதுகாய!
சேட னென்றடி யேனுன்னை யோர்வனே. 1

752 சும்மா போக மதியாதே சுடரடி நிலையே! தொழுசேடன்
அம்மா தானே பெறுமோராபே ருமரி பாத மலரணைவும்
செம்மா போகம் பெறவென்றே சேவடி நிலைதா ளுறுமென்
றெம்மா சிரியர் பெருமாளு ரெமுனைத் துறைவ ரறைவாரால்.

753 திருவளர் சேடத திருவதுதான் திகழ வளங்கொள் சேடனென
விரியடி நிலை!யுன னிறையுருவம் விரியவ னதனில் விரிவெனனில்
தெரியிரு விரிபத் திமையிலுனைச் சிரால மலியத் தரிநிலையோர்
பரியது விரியு முயர்வறுமப் பணிவிடை நலனுக் கவதியென. 3

754 படரிரு புவனம் பரித்தருளும் பழமறைப் பரனைப் பரித்துவளர்
சுடரிறை யவனைத் தாங்கவனிச் சுமையது சமையும் பரிவதிலே
உடனரு ணடியோ னடிநிலை!நீ யொழுகொரு சேடப் படிவமதில்
தடவலி பொலியவ் வடிமைவளத தலைமிசை யகிலந் தரிததனையே.

755 திடவலி யடிமைப் படிவநலத் திறனெடு சேடத் திருவடிவம்.
அடிநிலை! யுனதா மெனவுணரவ் வமல வுரைததிரு வனனவனே
கெடுவன நடையிற் புகவிலம் நிலைபெறு மிறையைப் பரமதனை
இடிதன தருளின வலிமலிய விதுபரி யெனநின் னிறுவினனே. 5

756 தெரியுன தரிபா தருபிறவென் றணையொளி மிளிருஞ் சேடநலத
திருவள ளளிகொஞ் சளிமஞ்சத தில றயவ னிறையுங் காலருகில்
ஒருகுல வதுவரு மையிலுரியோ னுயுமடி பேணும பாதுனையே
அருமறை யவைநின் மதலையெனு மருமையி லருகின் னிலைகொளுமே.

757 நல்லார் பரதன் முடியுறையுந் தன்னே ருருவப் பாதுனையே
சொல்லார் சேடத திருவிளவல் லுனைநெடு சேணிற் கைதொழுதான்

வல்லார் மறைகொள் சீராம வடிவத் தாங்க ளொருதனையே
எல்லார் பதியிற் பணிந்தவதி லென்னோ விந்தை விளம்புமினே. 7

758 மாறி மாறி விரிந்தொடுங்கு மகிலம் வனையும் முகிலுருவன்
மாறி லுன்னா லெனுமுந்நீர் தனிலெழு மொக்குள் மாபாகும்
ஈறி லும்பர் பம்பிமறைந் திலகவன் யோகுத் துயில்புரியு
மாறிலை யெனுமா பாரியுமாய்ப் பாதுக! நீதான் பரிப்பாய். 8

759 பணியிறை மணிமா வடிநிலே! நீ பரவடி நலநோம் பொருநோன்பில்
பிணையொளி மிளிரத் திருநோக்கும் பரியது புரியோர் பகனிலையிற்
றிணி மருந் திருளுக் கிரவியெனுந் திடமிக நிகழுந் திருவெழிலிற்
பணியவை தமக்கோ ரிலங்கெனவப் பணியுந் தானே யாவாயே. 9

760 திரமேறு வெகுமுகமாய்த் திணிபோக வளங்கிளர
உரிதோரவில் தெரியுமொளி விரியமொரு தூய்மைதனில்
வருசேடத் தொன்மரபோ ரொருசேட னீயெனவே
திருநெடியோன் பாதுகையே! தொழுங்கிழமை திகழ்வாயே. 10

24. இரட்டைப்பத்ததி

761 தருமுறை யோதொரோ தம்பி தம்மெனும்
பிரணவ மண்டுமக் கலையி ரண்டெனத்
திருநிறை யப்பனீ ரப்ப தந்நிறை
தெரியரி பாதுகந் தேறி நண்ணுவன். 1

762 நீண்டசரா சரத்துயரம் நீக்குமுன தரிமையினில்
ஆண்டவனங் கிரிநிலையே! யான்றவுன தருந்தோற்றத்
தீண்டருளு மிரும்பொறையுந் தேறியசீ ரீருருவில்
ஆண்டுநிறை மங்கலநீ யடியேற்குப் புரிவாயே. 2

763 வானவரால் மானவரால் வருமல்ல லவ்விரண்டும்
தானிலதாய மாதவனூர் தாளடைந்தார்க் கருள்புரியும்
மேனிலைமல் கத்திறநல் வீறுமலி சாந்தியெனத்
தானடியோ மிருருவத் தாணிலைகாள்! தேறுவமே. 3

764 வருசராசர மசரநமாங் கணங்காறு மீர்மையினிற்
றெரியிதுவெத் தெய்வமிதெந் தெய்வமென வெகிராடுஞ்
செருவெதுவுந் சேராது செவ்வியமால் பாதுகைகாள்!
இருமைகொளும் பகிர்தனல விருமையினீ ரிசைவீரே. 4

765 ஒளியாலு மொலியாலு மடியார்க்குப் பொல்லாரை
அளியேறத் தாங்களையுங் கதிராழி வெண்சங்கம்
தெளியண்ணல் கரமேந்து மவையன்னான் திண்கழலில்
ஒளியொலிமல் கொருநலவீ ரடிநிலைபாய்த் தோன்றியவே.

766 சீரியர்செந் நெறிகண்ணாப் பெருஞ்சோம்ப ரெம்போல்வார்க்
காரமுதத் தென்னரங்க மணவாளன் தாணிலைகாள்!
தேரியதோர் நல்வினையுஞ் சீரியதோ ராள்வினையுஞ்
சேரவரு நேரிருவர் நீவிரெனச் செறிவீரே. 6

767 நாதனிரு பரிசமன் மாமகளு மண்மகளும்
பாதயுக மன்னுமதிப் பாங்கிருநீ ரில்லீரேல்
ஓதுமணி பாதுகைகாள்! ஓங்குபிழை யேழையெமக்
கேதுகதி யீதுலகி லென்றிதுநன் றெண்ணுவமே. 7

768 அரவணைய னடியிணையி லமருமணி யடிநிலைகாள்!
விரிகொடிய பவபீதி விலக்குமிரு மேனியினீர்
அரிதுணர்பான் மையதெனமு தருமறையின் முடியோதும்
பரமவர மென்னுமிரு பழங்கல்வி யாவீரே. 8

769 சென்னிமிசை யண்ணல்பதஞ் செவ்வியசீர்ச் செல்வர்களே!
முன்னமுறு சாபவமு முற்றவுமே யற்றொழிய
மின்னினிய நேமியனார் திண்சரணே பற்றிமகிழ்
தொன்னலமல் கந்நேமிப் புள்ளிரட்டை நீரோதான். 9

770 மாவுறையு மார்வனடி மாநிலைகா ளேழ்வினையில்
மூவுலகு முற்றவுமே மூளுமடற் பேரிருடான்
மூவவறத் தென்வடநற் றொல்லயனஞ் செல்கதிரோன்
மேவியொளி யார்கதியா மீர்கதிநீ ராவீரே. 10

771 காரன்ன மேனியனார் காரவணைப் பாதுகைகாள்!
ஒருங்கள் திருவுள்ளத் தூற்றசமப் பண்புதனிற்
றிருந்து மச்சமநல் லச்சுதனா ரிருலகே
நீரிருவர் தாமன்ன நீதிநிலை நிகழ்வீரே. 11

772 மன்னுபத மானவணி மல்குநடை மாணிலக
மின்னுபதி யடிச்செல்வ மதிபொதியு மிதியடிகாள்!

சொன்னலவன் கேள்வியுட னுன்னுநல நினைவெனநீர்
துன்னுவணத் திவ்வணரா யோரிருவர் பொலிவீரே. 12

773 அப்பனணி யடிநிலைகா ளருணிகழும் விளையாட்டில்
எப்பொழுதும் பாரிதுசீர் வாழநடை யாடிவரும்
நற்பதனி ஞன்முனென நாடிவரு முமக்காதி
திப்பிரவத் தம்பதியா ரேனுவமை சாலுவரே. 13

774 திருநெடியோ னினிதருளி யிருதாளிற் றோற்றுங்கால்
இருமையினீ தானவனுக் கிணையுருவ மேற்பாயே
அரியவனே தோன்றத்தா னாயிரத்து நீயுமுடன்
விரிவுறுமா யிரவுருவத் தரிபாது! திகழ்வாயே. 14

775 முன்னிதுவாம் பின்னிதுவாம் படியெண்ண வொண்ணுது
மன்னிருமால் பதமதனில் மாறிவரு மொழுக்கத்து
முன்னரிதா னிலை!புலகந் தொழுதேத்து மிருசக்தி
யென்னவுனை யெண்ணுமறை மேலவர்களெண்ணுவரே.15

776 தன்னருளிற் புவனங்க டாஞேக்கத் தாணிலைகாள்!
மன்னனரங் கேசனெடு பாதநடை தாஞடப்
பொன்னலர்பூந் தாளவன தனுங்காது நோக்கிருநீர்
சொன்னபலை யபலையெனச் சொல்லத்தா ஞவீரே.. 16

777 இருளினுயிரொளிபுணராதிழுக்கினிலாழ்ந்துழலெளியோர்க்
கரியடியி லமர்நிலைகா ளம்முழுநன் மெய்யுணர்வில்
அரியதொரு பத்திபெழ வாங்குதவும் பாங்குதெரி
கருமமறி வென்னுமிரு நன்னிலைநீ ராவீரே. 17

778 பரிபரியின் பதமதனைப் பாதுகைகாள்! தாங்கிமறை
விரியுமும தேவனெறி வீறுலகிற் செங்கிறுவி
அருமைதனில் வருதமர்கட் கொருதமையே யறநல்கித்
தெரியுமும தோராசி வீரசின் சீர்புரிவீர். 18

779 நாரணனுர் நற்கழல்க ளல்குதவி ஞன்மறைதேர்
சிரியர்தாம் வேண்டுவன சீர்மிகவே சேர்த்துமவை
பூரணமா வெங்கான்றும் பூங்கழல்காள்! புரந்தளியிற்
சேரவினீர் யோகமுநற் கேமமுநே ரெமக்காவீர். 19

780 கட்டிவி ளங்கரி தாளிணி ரட்டை
நட்டவ சச்சுடர் பாதினி ரட்டை
நட்டவி னண்ணுவர் புண்ணிய பாபக்
கட்டிணி ரட்டைக ழற்றிடு மன்றே. 20

---

25. அமைப்புப்பத்ததி

781 குரிசி றேன்றுமக் குறினெ டிற்களுக்
குரிய தாயவன் குரைக ழற்சம
நிரைபி லக்குணக் குறினெ டிற்களில்
வருப தாவணிக் கிடுவன் வந்தனம். 1

782 வாமன னாளடி யாமள வொன்றுங்
கோமள நின்னிடை கோநிலை கொள்வான்
ஆமிறை யக்குறி யாவும ராடீ!
தாமுட னேர்குறி தாமென வாமே. 2

783 ஏந்தும ரங்கந ரேந்திரன் பாதூ!
பாந்தளு முன்வடி வார்ந்தவி ரேகை
நேர்ந்தொளிர் தன்முடி மீதெழு மன்பிற்
சார்ந்துனைத் தன்னுரு வாயினுந் தாங்கும். 3

784 அப்பன தஞ்சல றஞ்செயு மான்றோர்
உப்பவன் றாளுரு வாக்கொரு சாக்கிற்
கய்யென மன்னொரு பன்னிரு நாமத்
தெய்யுரு பாதுனை மெய்யிடு வாரே. 4

785 மாமறை மங்கல மங்கைப ருச்சிப்
பூமண நாறலிற் பூண்டுனைப் பாதூ!
தாமணந் தம்மகட காற்றுவர் துய்யர்
ஆரணி நின்னுரு மாமுடி சூட்டி. 5

786 எண்டிசை யண்டர்க ளீடிய வாயுள்
கொண்டிட நன்கவர் கோதையர் பாதூ!
ஒண்டிரு மங்கல நாளினுன் வண்ணம்
மண்டணி மங்கல கண்டர்க ளாவர். 6

787 தொத்தரி தாண்மலர்க் கொத்தெழி லாரக்
கொத்தொளி மண்டலின் மண்டல நோக்கும்
அத்தகு பாதுனை நோக்குவ னத்தன்
நத்தடி சக்கர சத்தியெ னத்தான். 7

788 மின்னிடை மன்னரி வண்ணர விந்தக்
கன்னிகை மன்னிறை யங்நிறை யொன்றில்
தன்னல ரங்கொளிர் தாமரை மங்கை
யின்னுரு தாமென மின்னரி பாதா! 8

789 என்றனை நாடுவர்க் கேதினி யெஞ்சல்
என்றது நின்னிடை யாப்பிடு காப்பில்
நின்றதி லெண்ணுவ னீயரி பாதா!
நன்றும ருங்கில நங்கையெ னத்தான். 9

790 மாலடி மன்னிட மல்கலி லெஞ்சுங்
காலிடை குன்றலி லாடக பாதா!
சாலுமு யிர்க்கரி தாணிறை யினத்
தாலழ காகுல மாகிலை தேறும். 10

791 பூத்திரு மாலடி பூடண வண்ணச்
சீர்த்தியி லம்மணி பாதுகை! சேரும்
பூர்த்தியி லண்ணல்பு கழ்ப்புனை காவற்
கீர்த்திய ருண்ணடு நின்னிலை காப்பாய். 11

792 மற்றவ ரங்கன தங்கம வற்றுக்
குற்றணி வேறவை மாறணி பூட்ட
முற்றவு மங்கிரி யொன்றினுக் கம்மா!
உற்றது மாறில வொத்தினை நீயே. 12

793 கண்ணிதி ரண்டுதி ரண்டுக னத்த
கண்ணய முன்னது காணரி தென்றோர்க்
கண்ணல டித்திதி! யன்புநி ரம்புங்
கண்ணது மாயிர மாயிடு நாளில். 13

794 அன்றுப தம்பிர மாண்மெ னுங்கோள்
ஒன்றனு காதரி யொண்பத மென்றே

நன் றிணை யுன்பிர மாணந யத்தே
நின்றிட மானம ராடி! நிலைப்பாய். 14

795 ஓங்கிட முப்புவி போதுத் லின்றி
ஓங்கல ளந்தவ ளர்ந்தப தத்தை
வாங்கரு முன்னிறை யொன்றினி ளுளுந்
தாங்கிய ளந்தரி தாண்ிலை! காப்பாய். 15

796 மாலெனு மூலம ணத்தொளிர் பாத்தி
யேலணி பாதுனை யேத்திவ ணங்கும்
சூலியி னுவ்விசு ரங்தெழு மோர்வாய்க்
காலென நின்னிடை வானதி பாயும். 16

797 ஈறில தின்பநி ரம்பளி யன்பர்
நாறுயர் முத்திம ரங்கமு மிழ்ந்தோர்
தேறரி யீரடி நீரல ரேம
வீறணி கன்னிகை மின்னரி பாதூ! 17

798 நான்கொடு நான்குற பூாயிர வாயம்
வாங்குரு வாயிர வப்பதி னுறில்
ஓங்கரி தாணிலை! யோங்கலை நீதான்
தாங்கினை யொத்திரு பாங்குருவத்தே. 18

799 குறுமையும் நெடுமை யுங்கொள் ளுருகறும் பணைவி ருத்தித்
துறையெழில் பொழிய மாயக் கூத்தனல் லரங்க மர்டும்
நிறையினீ துணைந டிக்கும் நீதிமீ தகில நோக்கும்
இறையருள் பரவு பாதுன் னினியபல் லுருத்த ரிப்பாய்.

800 காணக் கேட்கத் தாணு மானச்
சேணுத் தாளுந் தாளும் நீயும்
மாணுத் தாவீ ரேனுந் தாணீ
பேணத் தாணின் பேணின் மாணும். 20

26. குடைப்பத்ததி

801 யாதுற மன்னியெம் மாத வன்பதம்
மீதொரு மண்டனம் வேண்டி லாது செங்

தாதணி யந்தநல் லெந்தி ரந்தளிர்
நீதிவி ளங்குதா ணிலைவ ணங்குவன். 1

802 கீழினெடு மண்டுகடு கற்களையு னீரின்
மாழையது மேனிகழ மாதவன டிக்கேல்
நீழலுற வாதிபத நீடுநிலை! சாலச்
சூழணியு னக்குடையி னீகுடைக விப்பாய். 2

803 ஒன்றுமறை நின்றபர னென்றபொரு ளொன்றே
யென்றவனி காணவரி பாதநிலை! யெண்ணில்
ஒன்றறுதி யிட்டுறுதி சுட்டுவிர லென்ன
நன்றுனது கொடடைவிற னட்டுநிலை நாறும். 3

804 அப்பனடி யங்குலியி ரண்டிடை தெருண்ட
செப்பமிகு விந்தைதெரி யெந்திர மராடீ!
அப்பனிறை செப்புவண வப்பிரண வத்துக்
குப்பியென வங்கியரை மாத்திரை குறிக்கும். 4

805 உன்னவர்ம ஞோதந டத்துனது ளத்தில்
மன்னனளி யேறுவிளை யாடிரத மன்னத்
துன்னுமணி பாதுனது துய்யகுமிழ் மின்னு
முன்னுரிமை கூவுமொரு கூவிரவ ணத்தே. 5

806 அத்தனடி யங்குலியி னப்பிடிந லங்கொண்
டொத்தவுன தங்குலியின் முத்திரையெ னத்தான்
நித்தமரி பாதுலகு நிற்குநிலை யேவும்
அத்தலைய கல்லைநெறி யெல்லையென லாகும். 6

807 வட்டணிபொ குட்டுமுடி வண்ணமடி நாலம்
நட்டுநிகழ் பாதுனது நாறுகுமி ழேறும்
அட்டபுய னப்பதும லர்த்திருத ரிக்கும்
மட்டுமிழு மம்புயம லர்நலமி யம்பும். 7

808 கேசவன தங்கிரியின் மேனிலையிற் பாதுர்!
தேசுதெரி யெந்திரிகை தேறுனதி றைக்கண்

பூசைபுரி யீசர்முடி பேசுமுன தண்ணல்
ஆசுபெறு மெண்ணியது தண்ணியதெ னத்தான். 8

809 மாதுமலர் மங்கைகா மாழைவிரி மாயோன்
பாதமலர் சூடியணி சூடிகைவ யங்கும்
பாதுகை! யுனததகைய பாரரசு சாலச்
சோதிநடை யேறுகுடை யோர்குடையு னக்காம். 9

810 நிறை யரங்க வேந்தனோர் பிஃற நிரம்ப லேறுநின்
முறை விளங்கு கோடுபா திறை யரும்பியம்புமே. 10

---

27. வரிப்பத்ததி

811 எழுதா மொழிதான் தெரியவ் வரியின்
எழுதா வொருகட் டழகே நிகழும்
முழுமா நலமே மொழியப் பழமா
கொழுநன் பதமா நிலையே தொழுவன். 1

812 மீது மீகி றைஞ்சு தேவர் மின்னு மோலி கீறலிற்
சோதி பாது! வேறு வேறி ரேகை யுந்து விந்தையோ
டாதி யந்த வச்சு தன்ப தச்சு மஞ்சி ரத்தலிற்
பேதி யாத நீதி யாட்சி தேறி ரேகை யேறுவாய். 2

813 பாரி தாரு மீளி தேறு பாது ணுது நீதி கொண்
ணேரி லேறு மாறு கூறி ரேகை யாதி யாகவே
ஏர னந்த னுந்து தாள ழைக்க வேறு மவ்வரி
சீரி ணைந்த சாயை யன்ன வீற ணிந்து நாறுமே. 3

814 நாடு தேவர் நீடு சூடி கைத்தி ரித்த சித்திரத்
தாடு மச்சு ரூமு கத்து ராப்த விற்ப தாவணீ!
பீடு தோன்று மாறு தேடு மீடு சான்ற மாலடிக்
கூடு போக நாறு கோடு கூறு மாறு கூருமால். 4

815 உம்பர் மோலி யோம்ப ரக்க லுந்து முன்னி ரேகைமீ
தின்பு மன்னு பாது! நின்னை யேந்து மன்பர் சென்னியில்
முன்பு தீவி தித்த லைக்கு றிப்பொ றித்தன் மாறவே
மன்ப தத்தி ருத்து நல்லெ ழுத்து நீதி ருத்துவாய். 5

816 சோதி மால டித்த லத்தி லோதி றைக்கு றிக்களாங்
கேது வாத பத்தி ரார விந்த சங்கு சக்கரம்
மீது னவ்வி ரேகை யாவு மேவு பாது! கண்டவை
நாத னத்த லத்து முள்ள வாறு தேறு மாறதே. 6

817 ஆடி விஞ்சு மஞ்சு ணங்க ளண்ணல் பாத மண்ணலிற்
கூடி வீற்றி ருந்த மஞ்சு கோல் வண்ண மெண்ணு தாள்
ஈடு சுந்த நாறு சேறி லேறு போக வீறிலப்
பீடு தேறு பாது! வேறு வேறி ரேகை கூருவாய். 7

818 ஓது ஞாத னீடு பாத கோடு வக்க மிக்கதாய்
மோது லேகர் மினனு கோடி மோலி கீறு மாறுறுஞ்
சோதி ரேகை கோடி தேறு கோடி யேறு பாதுகாய!
மீது றுத்தி நீதி ரேகை வீதி மூரி யேறுமே. 8

819 நாளு மந்த ரங்க நாத னங்கி ரிக்கி னங்கிநன்
காளு மபப தசசு மஞ்சு மந்த வின்ப மாந்துமக்
கேளி யலவி யமபு பதகி நீளி ரேகை வலைவிகொண்
மீளி பாது! மேலு மேலு மேறு வீறு தேறுவாய. 9

820 சந்தங்க ளிங்கொரு காந்தத்து நந்தச்
சிந்தக்கு மையங்கள சேர்த்து நபடா
துந்துனனி ரேகைகக ளொன்றொன்று நோக்கித்
தந்தந்த வேதங்கள் தாயோலை நீயே. 10

---

28. நன்மொழிப்பத்ததி

821 கலைக்கோடி யொன்றிக் கிளைப்பீடு காக்கும்
நலத்தோங்கு கேளிர் நயதமதோம்பு வாரால
நலத்தாவ ரஙகன் வளபபாவ லோஙகத்
தலைப்பார தர்தாங் தகத்தாழ்த்து வாரே. 1

822 தன்னு டனினும் பிறநா டனினுந் தகநிற்கும்
சென்று டகிலுஞ் செய்தொழி லறவோா துறவாரால்
அன்னு வடிமா ணிலைதா னமரும் நகர்கானில்
புனனூர் கடுவைக் கலைதன் தொழினின் முழியாதே. 2

823 மெல்லிய புல்லும் வலித்தது பிரமாத் திரமாயே
வல்லற மலையோ டிழிந்தது பகழிக் குறியாயே.
ஒல்லையி னீத்த மிதியடி புரியும் பொறையாட்சி
வல்லவ ராடற் கெதுவெது வெனவே யமையாதோ? 3

824 கோள்வழி நீள்கோன் முளைபல ரவர்தா முளவாக
மூள்வினை யொன்றில் வழுநிலை யுறினும் பதநின்றே
ஆள்வினை யான்றோர் பதமுட னுடைவா ரமைவொன்றில்
தாள்வலி காகுத் தனுமடி நிலையுஞ் சாலுவமம். 4

825 மன்னடை யேறும் மாதவ ரடிசேர்ந் தொழுகுஞ்சீர்
நன்னெறி நாடி நாடிய வறநன் னிலைநிற்கும
அன்னவர் பாவற் போலரா சுபசா ரங்களுடன்
துன்னுவர் தேசு கோசலர் தொழுநேர் சூரியராய். 5

826 அரசிய னெறியிற் பிரசையி னசையோ டரசிய
வரமிசை யிளவற் கவளெதிர் வேண்டத் தரவுமுடன்
குரிசின னிலைதா ணிலைபெறு முடிநல் லபிடேகம
அரிதுணர் தனதுள் கருதொரு தெய்வங் கரிசாலும். 6

827 ஒக்கத் தாங்கு மொருபத நிலையுந் தவிசுந்தாள்
பக்கத் தேறு சனமரு கமருந் தகையொன்று
மிக்கத் தோன்றுந் தவிசினு நிலைக்கே பதமீந்தான்
விக்கிர முடனு டுவரிட மதிபர் வெருமதியர். 7

828 அடியடி தோறு மடிநிலை யதுவே சஞ்சலமாம்
இடவது தானு மிறையவ னிலைதன் பதமிடையே
உடனிலை பேறு நலனுறு மொருநன் னிறைநிலையில்
படிதக வுறுமத் திருவுறு படியிற் றன்படியே. 8

829 கதிக்கேது வாயோர் பதத்தே நடக்கும்
திதிக்கேது வாயோர் பதத்தே நிலைகரும்
பதிப்பாது நோக்கப் பொருட்பான்மை யாரே
மதிப்பார் நிறுத்தொன்று தோன்றற்க ருத்தே. 9

830 தாழ்த்திலுந் தாள்கொளத் தக்கமேன் மக்கணோர்
வாழ்க்கைகொள் வார்களத் தாளிலாழ் வார்களே

தாழ்த்துகா குத்தனத் தாளிலாழ் வார்க்கவன்
வாழ்த்துபூ வாட்சிமா வாழ்ச்சிதான் வாய்த்ததால். 10

29. கலம்பகப்பத்ததி

831 எப்பொரு ளவ்விதி டப்பட வேறு
செப்பந லப்பெயர் சீர்நிலை மேவி
நற்பத நல்குமெ னோதிடு மவ்வா
றப்பத நன்னிலை யாகவெ னக்கே. 1

832 மின்னிடை மன்னடி யின்னிலை நங்காய்!
முன்னகை முத்தொளிர் புன்னகை பூத்தோ
ரின்னளி மஞ்சுளை விஞ்சவ ரங்கன்
தன்னொடு வன்மனை தானுழை வாயே. 2

833 நன்மொழி நீயரி பாவலொ லிக்கும்
நன்மையு னைத்தொழு மன்பர்கள் பீழைக்
கன்மமொ ழித்திடு வன்மைபு துக்கும்
மன்மறை முந்தொரு மந்திர மாமே. 3

834 பீடிரு மாலடி நீடு பரப்பு
மோடலி னீமணி யோடுவ ளர்ந்தே
நீடிய வவ்வெயில் செவ்விய பாவால்!
கூடிய ஆழொளி கோடி கொழிப்பாய். 4

835 ஆதவ புட்கொடி யாதி மராடீ!
நாத நிலாவுக லாபந லச்சீர்
மோதுமு னைத்தொழ முன்னுறு மீசன்
பீதணி பொங்கர வங்கள் பதுங்கும். 5

836 சந்திர தாரையி னுப்பண் மராடீ!
உந்திரு பக்கமு மொக்கம ணிக்கல்
சிந்தொளி யத்திரு சித்திர வண்ணத்
தெந்திரு கண்கவ ரெந்திர வண்ணம். 6

837 மன்னரி யங்கிரி மாணல னைக்க
மின்வியர் முத்துக ளங்க மிலங்க

நன்மைய மெய்ம்மயிர் பாது! சிலிர்ப்ப
இன்னயர் வுன்னணி யம்மணி யெங்கும். 7

838 மாட்டிட வுங்களை மாயவன் வந்தான்
வாட்டுமு னேகவி ராக்கத ரென்றே
நீட்டரு ணின்கர மீதரி பாதூ!
ஓடுமொலி யோடொளி யோச்சுதி போலும். 8

839 மாமணி யாவய மாவரி பாதூ!
ஆமொளி வாய்வட மாயிடு கல்லைத்
தோமறு கூவிர நோக்கரி பாதத்
தாமரை மாவரி யந்திர மாவாய். 9

840 பத்திர வுத்திவ ணத்தரி பச்சை
ஒத்துமு கத்தணி செம்மணி பொன்னம
நத்தரி பாதுனை நோக்குவ னுதன்
அத்திரு கொஞ்சொரு கிஞ்சுக மென்றே. 10

841 மேலரி மாமணி சேரணி யோரத்
தேலொளி பாதுனி லேலுமு ரங்க
மாசிரு பக்கவ ரிக்கனி மன்னப்
பாலலை யார்தன தாலிலை மேனி. 11

842 நீமுடி யாடிம ராடி!நி தானப்
பாமலி சாலம ளக்கர ளாவி
ஆமறி சூழலி லாயா ரக்கர்
தாமெயி ராமனு டுக்குறி தாரை. 12

843 நாடர சாண்டிடு நான்றும ராடீ!
நீடணி மாமணி நீமநி ரப்ப
நாடணி பாதப மாதவ நாடும்
ஓடதி யென்றறு சோதுழி தோயும். 13

844 நாயக னத்தமு மத்தனு நாகம்
போயிட வையக மூளிரு ளோவ
வாயுறு செம்மணி யம்மணி வாளில்
ஆயொளி யினிறை சுந்திதி கழ்ந்தாய். 14

845 இன்னரு ளுந்திறை யேறிவ ழுங்கும்
சொன்னிலை செல்லடி தோறுமி யம்பும்
மன்னவ னோக்கும றைக்கலை யென்றே
உன்னுவர் பாதனை மும்மறை யான்றோர். 15

846 முத்தொளி கேசர வச்சிரெ யிற்றப்
பத்தக லாதந லத்தரி மாற்றில்
அத்திற லாளரி யாளுதற் கொத்த
புத்துரு நீதிரு பூத்தனை பாதா! 16

847 காலடி செவ்விய சீரொலி மாதர்
நாவிவெ யிற்புவ னம்பரி யன்பே
சானுனை மூதுவர் சாற்றுவர் பாதா!
மாலடி யாலம ராளமெ னத்தான். 17

848 சாரொலி கல்லணி வண்ணவ குப்பில்
ஆரம ணிக்கதி ரார்தலிற் பாதா!
சேரரி பொற்பத பற்பளி வேத
நேரதி தேவதை நீயென வோர்வன். 18

849 மாதவ னவ்வர மாகம றைந்த
போதிட மூள்பிர தோடமு நாட
மாதரு ணுதமு ருதற மோனப்
பாதநி லைத்தவம் பாது!பு ரிந்தாய். 19

850 ஓடுணர் நீரவை டூரிய வோடை
ஆடம ருத்துட னாடரி நீழல்
கூடரி பாது!கு ளிர்நில மென்ன
நாடவர் நீகெடு வாடற ணிப்பாய். 20

851 தேசபி டேசன நீகொள நீமம்
கோசல ராதியன் கூசற வோச்சி
வாசமந் தோதரி வானுத லிந்து
காசமு ழுங்கம ராடி!க லித்தான். 21

852 மாயவன் தேவியர் மாடந டக்கச்
சேயரி நீலந லத்துமி லத்துத்
தோயரி தாணிலை! தோன்றுதி நேயச்
சாயையெ னத்தகு சாயைய வற்கே. 22

853 ஒன்றிய சந்திர நீலவொ ளிச்சீர்
நன்றுப தாவணி! நாதன டிப்பூ
மன்றிரு பூமிம டந்தையர் வண்ண
மொன்றுபொ துத்திரு மூர்த்தமொ ளிர்வாய். 23

854 அத்தளிர் மாமணி யங்குலி மாமை
ஒத்தொளி முத்தந கத்தொளிர் பாது!
பத்தமு தத்துணர் பத்திப டிந்த
அத்தன டிக்கிள ரக்கிள ரொத்தி. 24

855 மஞ்சன மாடரி பாதரி சந்தம்
விஞ்சும ணத்திரு மேனிக மழ்ந்தே
மஞ்சணி மாலையொ டஞ்சல வண்ணன்
கொஞ்சடி கூடொரு கூடலு கர்வாய. 25

856 மன்னிலை! நின்னெழில் மின்னுரு மாந்தப்
பின்னமு றைப்புல னீதிபொ ருதே
உன்னல வாயிர லோசன மன்னுங்
கன்னமு மாவுரு பன்னக மாகும். 26

857 வாற்கர மாயிர மார்த்தந டைக்கண்
ணேற்கரி மாபத மேவரி பாதுன்
பாற்கிளர் பத்தரு ளெட்டுரு வாதி
பாற்கர மூர்த்திய னப்பொலி வாயே. 27

858 காட்டிலு மன்பத நாட்டிலு மொக்கப்
பூட்டிய பாதருள் பூண்டொரு கற்குக்
கூட்டற விற்கெழி லூட்டிய வுன்னை
ஆட்டிவ ரய்யர்ம ணட்டிகள் சீரே. 28

859 நற்கதி நாரண னாரண நாறப்
புற்கல மித்திர மண்டில மொத்த
நற்கதி ராயிர நாமணி பாதூ!
சொற்கதி நாதனி னொத்தலு திப்பன். 29

860 மின்மணி மீதொளி மீளிவி ளங்கச்
சின்மய நாதமி டித்தும ராடீ!
புன்மையர் செய்மறை மிச்சையு ணைக்கொய்
தன்மெயி னாரணன் தாண்மெயு ணர்த்தி. 30

861 பேரளி வள்ளனீ பெய்திரு வுள்ள
நீரணி பாதுக! நின்பர மேந்தும்
தாரணி யப்பொறை கண்டளி தானைச்
சாரணி நின்னகை சாத்தினை போலும். 31

862 சீர்மலி வின்மணி சித்திர பானு
பாமலி நின்மல பாவக மின்னீ
கோமளி சந்திர கோமள மெங்கள்
தோமறு முச்சுடர் தூமணி பாதூ! 32

863 வித்துரு மத்திரு வொத்தொரு முத்திற்
பத்துடை யார்பர வத்தகு தாரை
நத்தளி சந்திர சுந்தர பாதூ!
தொத்தழ னீக்கொரு சந்தியை யொப்பாய். 33

864 பாவனி லங்கள ரங்கனொ துங்கப்
பூவிள வப்பன தப்பத நோவா
மேவலி னீவிரி மும்மணி நீமம்
தூவலி யுற்பல மாமலர் தூவும். 34

865 மாணில மண்ணலொ டாடம ராடீ!
பூணொளி யோடுநீ பூவொலி பூக்கக்
காணரி தேவியர் கட்சொரு காமன்
தோணிது லக்கிய வாகுது லங்கும். 35

873 அகல வாயி ரங்கர மரங்க நாத னடிநிலாய்!
தகவி னீட்டி யோங்குபூங் கனகை நீர்த்த டத்துநின்
னகைத னிற்கொ டுங்கலி நடுந டுங்கி நாடிடா
வகையொ ளித்த வாகினீ வழங்கு வண்ண மென்னுவன். 43

874 தரள மோடு செம்மணி தவிர மங்க லாதனத்
துரிமை யேற்ற வீற்றிருங் கொளிர்ப தாவ னீயுனைப்
பரத னுட வந்தனை பரவு னுத வம்மகிக்
காம வன்கொ டப்பொரி யரிவி ரிந்த சிகையதாம். 44

875 வளைய ரங்க னடைகளே வணைய மீளி மண்டபத்
தளியி லங்கு மாவடீ! மணியி னீடு சிறகினீ
கிளரு மிகை வணமிகக் கிறிசெ றிந்த சுதிநயத்
தொளிரு மண்ண லுவணனே றுருவ மென்ன நிலவுவாய்.

876 அமல னோங்கி யுலகளந் தருணி வந்த திருவடிக்
கமல மண்ண லடிநிலாய்! பணையி னீயு மிணையவே
நிமல வான முனதுநித் திலசு மத்தி னணவிலே
அமைய வொன்று மறுபத வருமை யொன்றி லமருமே. 46

877 அகம லர்ந்து சகமெலா மமல நன்றி புரிநடைப்
பகவ னுந்து பதமலர்ப் பணிம லர்ந்த பதநிலாய்!
தகவ ணங்கு னிளவிரல் தளிர ணங்கு விரிகுடை
நெகிழு முத்து முகநல னிரையு மிழ்ந்து நிறைதியே. 47

878 கமலை யுரிய னிருபதங் கதியி னிங்க ணிலையுற
நிமல னகில நடையிலே நிகழ வேகி மறிதர
அமையு மகில திதிபர மதனை நின்க ணிறுவியே
அமர வினிய வறிதுயி லயர்வ னுத னடிநிலாய்! 48

879 உறவு துன்னு முனதளித் துயமு யற்சி யறுசுயக்
கறைமு யற்சி யவையறக் கனக மன்னு பதநிலாய்!
அறுதி யென்று மறையிடித் தறையு மந்த வுறுதியே
செறிமு யற்சி புரிவர்நின் னிழல மர்ந்து நிலைநலார். 49

880 கமலை யிரத நறுமலர்க் காம லர்ந்த வருடலிற்
சமையு மிருது பதமலர்ச் சுவிய னந்தன் மதலைதான்
அமையு முனது வலிமையி லடிநி லாயி டரிபடத்
தமர வரிய நெடியகற் க்சந ட்ங்க ளிசைவனே. 50

881 தேறுகல் வீறு நீம மேற்பல் வருண மான்ற
வாறுநீ சிலம்பு நாத வாகுமா மறையின் மூலம்
நாறுமா மகிழ்நன் பாவாய்! நாடுமால் மேவு மார்வங்
கூறுநான் காய நாதக் கூறுமாத் திரையு ணர்த்தும். 51

882 ஒலிநிலைக் குணமு யர்த்தோ ருயர்சதா கதிந யத்தே
நிலவலிற் றனதொ ளிக்கண் ணிறைதலிற் புவன முற்றும்
நிலைகொளின் னிலையி னூன்றி நிகழ்தலி லழகன் பாதூ!
குலவுமைம் பூத மன்னுங் குணவன மாலை யொப்பாய். 52

883 மீளமன் னகரி ராமன் மிளிரவன் சரணங் கூடி
ஆளுமப் பரந்து டைத்துன் னளிநடைப் புதுமை பூக்குங்
கேளியிற் பாது! விஞ்சுன் சிஞ்சிதத் துலகு வாழ்த்துங்
காளநல் லொலியின் கோலா கலமெழுஞ் சுவிப யந்தாய். 53

884 வளர்ந்துல களந்த வள்ளல் வரியிரு சரணம் பற்றிக்
கிளர்ந்தொளி பரந்த சாமக் கிளைகளா யிரங்கண் மீதே
மிளிர்ந்தெழு பாது! நின்கண் பிரமனல் வினையி னன்னீர்
குளிர்ந்தது புரிந்த மொக்குள் குலவுமுன் தாள மொத்தே.

885 சோதிசேர் சாதி யேமஞ் சுடரெழி லசோக மாழை
போதமா தவன காடற் கூடலர் திரும லர்த்தாள்
மாதிரங் தோறு நாறு மலர்வர ராக நாதன்
பாதுகாய்! பூக்கு முன்கண் பரிமள வசந்த நோக்கே. 55

886 பரனடிப் பதும நாறல் பரகதிக் குறுதி தேறல்
எரிதுவர் முத்தி லங்க லெழுநிறை யிராக மன்னல்
உரனலர் மனன மூற லுறுநிலை யரங்கன் பாதூ!
விரிதலிற் புனிதர் சித்த விருத்திநீ நிறுத்தி பொத்தி. 56

887 உறைநவ மணியி னெல்லிற் கூறுதொல் வேறு பாட்டில்
நிறைநவ வரிக்க ணொல்லை நிறுவிநீ யிறைவன் பாதூ!
துறைநவ நயத்த மாயன் தொடுகழல் தொழுதற் கொத்த
அறைநவ நாபர் கண்ட மண்டலங் கொண்ட பண்பே. 57

888 தேறுசொல் லார வில்லோர் வீறணி குணத்துப் பாதூ!
கூறுபன் மணியி னீமக் கோவையின் சோதி மல்க
ஏறியத் தறுக ணானைச் சிகாமீ தமர நின்சீர்
ஏறுமக் கும்ப மின்னீ டிடுமுடி மாலை வண்ணம். 58

889 புரியுமுன் தருமம் பாதூ! முன்னுபூந் தவிச மார்ந்தாங்
கரியமுக் குணிகு ணங்கொள் ளக்கரத் தக்க மாலை
விரவதீ யருகி னுதன் விரிபத மலரின் விம்பம்
தெரியநின் மனத்து முன்னாற் றிகிநல நிலத்தி போலும்.

890 பெற்றதன் னொற்றை யெச்சப் பற்றினிற் பேணி வையம்
முற்றுமன் னொக்க நோக்கி முகந்தரு முகுந்த னொக்க
நிற்றலிற் கதியி னின்கண் ணிறுத்தவ னிலைபெ றுத்தல்
நற்றுயில் புரிய நின்கை யடைத்தல்கை முதியம் பாதூ! 60

891 இடியரு ளரங்க நாத னிணையடி வழங்க நின்றோ
டடிநிலை! கடிதி னின்னை யணுகுபுத் தேளி ரீட்டங்
கடிமலர் பொழிந்து நின்சீர்க் கதிநலம் பாவி யாங்கே
குடியிறை யிடுமு ழக்கி னுலகுக ளொதிரொ லிக்கும். 61

892 முனிவரர் நியமமேறு முறையகம் நிறைய மேவி
இனிதடி தோறு மேலு மென்னுபன் னடையின் வண்ணப்
புனிதநின் னொலியி லத்தன் புனைபதத் திரண! நீயே
தொனிமறை யனைய நாதன் றுணையடி துலக்கு வாயே. 62

893 திதிநிறைக் கலைக டோறு மினிநயத் தமுத ரோம்பச்
சந்திரணி யமல நீழற் சந்திர முழுமை சால
முதுநல நிலவிற் பாதூ! முழுமதி யுதய மேறிப்
பொதுவாக விருவா கற்றும் பூரணை யொருத்தி நீயே. 63

894 மென்னடைப் பந்தி நாடும் பீடுசொன் னடைதொடுக்கும்
உன்னதத் திழுக்கு நீக்கும் முடலையிற் சுடலை யாடி
சென்னியின் மிளிருஞ் சேறும் பிறையொடு கருத்த ருய்யும்
நன்னரிற் கங்கை யொத்தோர் பாது! நீ தோன்ற லுற்றாய்.

895 துய்யதிருப் பளிங்குருவ மிளிரப் பாதூ!
சுருதிவளப் பரிமளமேன் மேலு நாறச்
செய்யபொருண் மெய்யுறுதி தெரிக்க நீதி
செறியதிருச் செல்லுமடி தோறுஞ் செவ்வி
பெய்யருணீர்த் துறைபெருக வுருப்ப நீக்குஞ்
சீதநயத் தளித்துலகு நடத்து முன்னைக்
கையிலகு திருக்கொடுக்கு மிடுக்கில் வையம்
பையவினை யாடுநடைக் காளை நாடும். 65

896 பிறங்குதிரு வடிநிலைகா ளரங்க நாதன்
திருவளர்தன் னடையினிலம் வளையு லாவுந்
திறங்கொளநும் மணியொலியி லிருப தங்க
ளிடுமியலி னிணையினடைத் தொடர்புக் கொத்த
நிறங்கொளநா வருங்கிளவி நடக்க வோதும்
நீதியிலோர் துளக்கமற நிலங்க டோறுங்
கறங்கலியின் மறையினிசை முறையொ லிக்க
வமையுமிடங் கணியிணையிற் செறிவீர் நீரே. 66

897 துன்னுதனை யேத்திமனத் துன்னு நல்லோர்க்
குற்றபசு லெல்லியற வுதித்துப் பாதூ!
மன்னுயிர்க ளுய்யமணிக் கதிரு ணர்த்தி
யத்தமுறு தோடவிடர்த் தொத்த றுத்துப்
பன்னுகலைப் புலவர்நிரை பரவும் பண்பிற்
பரமனலப் பதமலர்தான் விரியும் வண்ணச்
சொன்னமயக் கரத்தினிறம் பரப்பித் தோன்றுங்
கோதறுமுற் சந்தியென வோங்கு வாயே. 67

898 தெருளுமணி நோக்குறமென் னடைந யத்துச்
செம்மணியின் செழுமையுமி ழிதழ்க னிந்து
தெரிவரிய நுழையிடையின் மின்னல் மன்னித்
திகழுமணி வலயங்கலஞ் சிலம்ப நேர்மை
விரியொளிமுத் தருமைநறு முறுவல் பூத்துச்
சேசரியின் மாமைமயிலோர் சாமை பூக்கத்
தெரிவனுனை யடிநிலையா னயன்ப டைக்கு
மிளம்பிடியர் படிச்சந்தப் பாவை யென்றே. 68

899 கண்படமன் னவன்குடிக ளரசொன் றின்றிக்
கலங்கிநிற மழுங்கிநிலை குலைந்து வாடும்
பண்டொருநான் றணிமணியா சனத்த மர்ந்து
பரமன்னி பாதுனிறை பாடி லங்கும்
பண்பினிற நெறிநுதலுன் பாரிப் பொன்றிற்
படரொளியுன் னலமணிக ணிறங்க ளூட்டும்
நண்பினிலைக் குணமறையவ் வரைய றுக்கும்
நலமிசைநன் னூலின்விழுக் காடு சாலும். 69

900 மேவருணற் குருக்களுனைத் திருமாற் கிட்டோ
ரேற்றலுரை சாற்றியடி யேற்க வென்றே
கூவலுனைப் பூவடியி லேந்தி யண்ணல்
கூடிநடை யாடுதிருக் கண்டு தொண்டர்
பாவனிலை யுய்வணமுன் பால தென்றே
பாவனநீ புரிந்தசரண் தமக்கு மாகத்
தூவுளமன் னுனதுரிமை யுறுதிப் பாட்டிற்
புரிந்தபெருந் தவத்தரவர் தாமே யாவார். 70

901 ஆற்றுகறைக் கருமவயச் சரும யாக்கை
கழன்றகலுங் காலமுற வடியோங் கட்குப்
போற்றுமறை முடியரங்க னடிப்பூ மன்னும்
புனிதமணி பாதுனதுண் மணியி னுதங்

காற்றுவிரி தேனலருந் துளவ நாற்றங்
 கலந்துகுளிர் முதிரிரத முமிழ்ந்து வாட்டம்
மாற்றுதெரு ளாரமுதஞ் சுருதி யார
 வார்த்தருளு நயத்திலெம தார்த்தி நீக்கும். 71

902 கண்ணுதலின் பணியின்முடி நண்ணித் தாழ்க்கச்
 சண்ணிதவ ழிந்துமணிக் கதிர்கள் மேவத்
தண்ணிலவுஞ் சந்திரமா மணிகள் விந்து
 தளிர்ந்தவலர் மலிந்தநளிர் வளத்துப் பாதூ!
எண்ணரிய பவபெரும மருகாந் தாரங்
 இடந்துழலு மெளியருனை யடைய நின்னோர்
தண்ணளியின் துளிகளவை தெளித்து நீயே
 தணித்தருள்வா யவர்கணொடு வாட்ட மன்றே. 72

903 கொண்டருவச் சிரத்தரிமின் னீலக்காரி
 குலவுகுளிர் முத்தொளிநீர்த் தாரை நல்கக்
கொண்டநடைச் சபலையெழில் பொழிய வண்ணக்
 கொண்டலென விண்டுபதத் தொலிக்கு முன்னைக்
கண்டுகளி கொண்டவளி நீல கண்டன்
 களத்தொருசந் திரகநுதி யுயர்த்த வாறே
டண்டருதன் கனருசியே பரவப் பாதூ!
 பரிந்துநெடுந் தாண்டவநன் றாடு வானே. 73

904 உலகநல மனவாதங் கருதா முள்ளத்
 துலகளந்த பரமனடி புரந்த பாதூ!
மலியுனளி மலர்த்தரிபி னிருதா ளேந்தி
 மலர்மகளோ டரங்கநகர் முற்றுஞ் சுற்றித்
தலமெழுமங்கலநிகழும் விழவு தோறுந்
 தடையறவொவ் வொருவரக வாயி னூடி
நலமவர்பால் வினவுநயம் விளங்கு நின்சீர்
 நவமணியி னிறையொலிநீ புரிகின் றாயே. 74

905 உளங்குளிரக் குடைந்துவிளை யாடல் பூக்கு
முவகைவிரி பக்கவணி யொக்க மன்னக்
கிளர்மதன வளத்தனுநாண் குணத்துக் கொத்த
கிழமையொலி நயநிகழ வரியி னீலம்
ஒளிர்புகலி லொருபுகலென் றரியின் செங்கான்
உமிழ்மதுவொன் றயர்மதனி னுகரு நீயே
அளிநலமன் னருளினிலை வண்ணத் தண்ண
லடிநிலை!யொன் றற்றவெமக் கபய மாவாய். 75

906 கனகமுதிர் கதிரடையச் சடையின் செவ்வி
கனத்தொளிர்மா மணிக்கிளர்தன் பொற்பின் கற்கள்
கனலுமுடி மின்னிலைபீ தவனி பாயுங்
ககனநதி தரளவொளி புரளக் கோணிற்
பணியலையுங் கலைப்பிறைநீர் தலைப்பெ யத்தான்
பவனெனுமுப் புரமெரித்த பகவ னத்தன்
குனிமுடியிற் கொள்ளவுனை வள்ள லன்னுன்
குணநெடியன் பாவலவை யாவி லோங்கும். 76

907 ஊங்கமுத ரொழுங்கிலிரு மருங்கு மொக்க
வுணர்களுடன் பணியவவர் முடியிற் பாது
காங்கவவர்க் கிட்டபரி வட்டப் பாங்கிற்
றனுகழலத் தாளவெயிற் சட்டை நாற
வாங்கொருதன் சேடநிலைக் கெல்லை சால்ப்
பாலலையன் துயில்பள்ளி பயின்ற சேடன்
ஓங்கியிரு பதத்திரண விசித்தி ரங்கொள்
ளோருருவ மெனவடியே னோர்வ னம்மா. 77

908 சென்னியுறை பிறையணியி னெழுகு சீதஞ்
செறியமரர் சிரமலரின் மதுக்க லந்து
துன்னுபதத் திரணவனைத் தயன்தொ டங்கிப்
புல்லிறுதி யாகுலகு வகைவ ரம்பில்

மன்னியத னுதயநிலை பெறுத்த லீக்கல்
மதிபுகுதல் முனிதலரு ளேக்க லாக்கும்
முன்னலரி புரியுநிறை முன்ன லண்ண
லோதுமணி பாதநிலை போற்று வாமே. 78

909 விஞ்சருளத் திருமகளார் சிஞ்சி தச்சீர்
விரவியெழு விரைவினயம் பயந்து வீசன்
மஞ்சொலியுஞ் சந்தவிரைத் திருத்து ழாயின்
மணமுமுட னுகரவொரு நான்று நின்றோ
டஞ்சலெனக் கஞ்சமலர்க் காடு பூத்த
கண்ணொடிய தண்ணளியின வண்ணத் தண்ணல்
கொஞ்சவிரிற் றொல்லடியேன் முன்னந் தோன்றச்
சோதிமணி பாதுக! நீ யுதவு வாயே. 79

910 தாங்கம ராடி!நீ யாடரி நின்னைத்
தாங்குவன் பூவிடை நீநடை யாட
ஓங்கரி தக்கய கூர்மவி யாள
ஓங்கலு யர்ந்தெழு போதியு ருக்கண். 80

---

30. சித்திரபத்ததி

வழியேதுகை

911 நல்ப்பல நிலைப்பரி தனிப்பரி யரிப்பேர்
நிலைத்தெதி னலத்திரு நிலத்தலை நிலைத்தான்
கலைத்திரு விசித்திர கவித்திற னனைத்தின்
னிலைப்புகழ் மணிப்பத நிலைப்புக லடைந்தேன். 1

வழியேதுகை, வழுப்போலி, பொருட்சித்திரம்

912 கேட்டிகிவி சித்திரமு னீட்டியுக நீதிப்
பாட்டிலரி காட்டுபகு பாட்டிலரி பாதூ!
கூட்டுமணி சித்திரகு ருத்திருபொ றித்துன்
பாட்டடிக லப்பலப யப்புறுன யப்பாம். 2

கோமூத்திரி

913 சுரா சுரா திகை தொழு
மிரா மசே மபா விகை
சரா சரா ருகை செழு
முரா ரிசே டபா துகை. 3

கூடசதுர்த்தம்

914 போதம லர்த்திரு மாமகள் போல
மாதகை மங்கல நாழிநி ர்ப்பிப்
பாதக கோடிது டைத்தெழு வாரிப்
போதரி மாதிரு பாதுகை வாழி. 4

நிரோட்டியம்

915 கரைந் தகங் கடந் தரத்
திரைக் கடற் கணோ ழையே
ணிரங் கரங் கன்தா ணிலைச்
சரண் செறிந் தடைந் தனன். 5

வினைக்கூடம்

916 பித்தம யர்த்தடி யேனுட னீங்கு
மத்தறு வாய்நிகழ் வாயில ரங்கன்
முத்தொளி பாதுகை யோதும லர்க்கண்
ணத்தனொ டொத்தப யத்திரு நீயே. 6

வேற்றுமைக்கூடம்

917 யவனையன் னடைவனே வனையவள் ளணிவளோ
யவளு னடைநலாள் யவளவற் கனிலுளாள்
யவளு துறுபணிக் கெவளனில் யவணிலை
யவளிறைப் பதநிலை யபயமெற் கருள்வளே. 7

அடிமடக்கு

918 எரியிடு கடுவினை யவிய நலம்
புரிதவர் கழுவா யிறையவளே.
தெரிதலி னரிமா வடிநிலைநீ
புரிதவர் கழுவா யிறையவளே. 8

அடிமாலைமாற்று

919 மாரபாதமாரரீ
ரீரமாதபாரமா
பூரிபாதுதாரணு
ணுரதாதுபாரிபூ. 9

திரும்பாமெய்யெழுத்து

920 அவநீறுஞ்
சடகோபர்
தலைமாணே
முனளாயே. 10

முரசபெந்தம்

921 நாதபர்தரபாதமா
வேதபாரமபாதநா
நாதபாமதுபாதைவா
பூதபாதரபாதைகா. 11

சொற்பொருண்மாறுமாலைமாற்று

922 பாதுபா திதி யேதயே
யீதுயீ திதி பானுபா
நாதநா வவ கீதிகீ
பூதபூ திதி தேனிதே. 12

சரபேந்தம்

923 இராமனோடுருகமத்
திராசனப்பதாவனீ
இராமனோடுருநமக்
கராதனத்திதாவனீ. 13

கருடகதிசக்கரபேந்தம்

924 பாதாவாயேமாதாவாநா
நாதாவாமாதாதாநாபா
பாதாநீதான்காலாயேகப்
பாதாயீரம்வாயோதும்பா. 14

இருசிருங்காடகசக்கரபேந்தம்

925 வாணுர்காரியமாகுமா
ணுவுருவாபாதுகா
காணுடியவேயாகுநேர்
தாணுவேதவுகாதிவா. 15

இருசதுக்கசக்கரபேந்தம்

926 பாதன்பணிதிருவா
தரவிற்பகரவணி
பாதன்னணியுருபா
தரவிந்தகலவளே. 16

நாலாரச்சக்கரவெண்டளப்பதுமபேந்தம்

927 பூதநாவலரோதபூ
பூதரோதளிமோதபூ
பூதமோகறுவேதபூ
பூதவேங்கடநாதபூ. 17

பதினாறுதளப்பதுமபெந்தம்

928 வாவாகோவாநாவாழுவா
தேவாராவாரோவாரீவா
ரேவாதாவாபூவாகாவா
ஞுவாயாவாநாவாயாவா. 18

சதுரங்கதுரங்கபெந்தம்

1

929 மாதாபாதாபூமாநாதா
மோதாதாராதாமாவாமா
நீதாதோமாகாநாவாகா
தாதாகாயாவேதாகாமா. 19

2

930 மாதாபூவாமாநாயாதா
பர்தாநாகாதாமாதாமோ
தோதாதாதாகாகாமாமா
வாதாமாவேராதாநீகா. 20

அருத்தப்பிரமகம்

931 பூதாவாசீநீபூமேவி
தாதூதேதாகாராநாமே
வாதேயோராதூநீசாபூ
சீதாராமபாதூகாநீ. 21

சருப்பதோபத்திரம்

1

932 மாபாபாதூதூபாபாமா
பாபூபூபாபாபூபூபா
பாபூரீகாகாரீபூபா
தூபாகாவாவாகாபாதூ. 22

2

933 பாதாபாபாபாபாதாபா
தாதாதாதாதாதாதாதா
பாதாபாதாதாபாதாபா
பாதாதாதாதாதாதாபா. 23

மும்மெய்

934 கோபிக்குமாகோ
பாபிக்குமாகும்
மாபக்கமாகக்
கோபக்கமாகா. 24

ஓர்மெய்

935 தத்தாததத்தா
தித்தாதிதித்தா
துத்தாதுதுத்தா
தொத்தாததொத்தா. 25

ஒருயிரோர்மெய்ப்பல்வகைப்பெருஞ்சித்திரம்

936 யாயாயாயாயாயாயாயா
யாயாயாயாயாயாயாயா
யாயாயாயாயாயாயாயா
யாயாயாயாயாயாயாயா. 26

பின்னடிமடக்கு

937 ரகுபூபதிபாதுகைமா
தகுபூகதிபாதுகைமா
நகுஞானடபாதுகைமா
மகமோதணிபாதுகைமா. 27

இரண்டாமடியுமீற்றடியுமுற்றுமடக்கு

938 ஆதரப் பண்ணைபூத் தாடாங் காதிமா
நாதஞு நாதஞு நாதஞு நாதஞு

காதிசே யம்மகங் காத்ததார் நீயலாற்
பாதுகாய் பாதுகாய் பாதுகாய் பாதுகாய். 28

ஈருயிரிருமெய்முற்றுமடக்குமாலைமாற்றுயமகநாலெண்
பதிஞறிதழ்ப்பதுமப்பல்வகைப்பெருஞ்சித்திரம்

939 பாதபா பாதபா பாதபா பாதபா
பாதபா பாதபா பாதபா பாதபா
பாதபா பாதபா பாதபா பாதபா
பாதபா பாதபா பாதபா பாதபா. 29

கவிநாமாங்கிதவெண்டளப்பதுமபெந்தம்

940 பூவருள் பொலிவே ருருவன னனவரு பங்கய நயவம்பூ
பூவய நனடம் புரியர ஈரயரி ணை பணிங் திடவின்பூ
பூவிட தினிதின் புயவலி விலிவய மகமண மேவம்பூ [பூ.
பூவமெ ணணிமணி யரங்கசு கரப நலம்கொள் பொருள்வண்

கவிகாவியநாமாங்கிதவாருரச்சக்கரபெந்தம்

941 கதிவேங்கை போற்பாயு முகிர்பொங்கு மடியாடு வாய்நா சுடு
பதகர்ச்சி தைத்தும்பர் துயர்பொன்று கதியின்ப மாயன் சழல்
பொதுடங்கு மோகைக்கண் புகழ்பொங்கு மனிரம்பு மோகன் சுப
பதமாக வாதொப்ப வளர்பொன்னி நடுவிற்கு மூல்பா டுப. 31

சதுரங்கவட்டாரச்சக்கரபெந்தம்

942 சுகிர்த நற்றவர்கள் வலம்புரி வழங்க வரங் கத்துகு
ருகருது முரு வரிய புன னிரங்தரங் தடவிடத்
திகவன் செல்சுக நற்பணி புரிதுரிகர்க ளோர்பதுப
மகிழ்வே யவிழ் விபுதாவிபு மதிரின் மாணிலை திகழ்தி. 32

செய்யுட்கோமூத்திரி—(நேர்)

1

943 பூபால கோலந்த ரோசாச னத்தே
யாபால ருந்தேவி காவென்று நாட

மீபாவ மிங்கேது மில்லாத மர்ங்கே
நீபார ளித்தாள றச்சீர்செ ழிக்க. 33

2

944 ஆய்பாடி கோவிந்த வாராத னத்தே
யாபால ருங்கேசி காவென்று பாட
மாபாலர் மிக்கோது பல்லாணடு மன்னு.
நீபார வத்தாங் றப்பேர்செ யிகக. 34

செய்யுட்கோமூத்திரி—(மாறுட்டு)

1

945 தாமமவாலழி தாமதமா
வாமமரோ தரிமாபதமா
நாமமிராமப தாங்கி தா
பாமணமீ துவிளங்கி துமா. 35

2

946 பாதுவளர்வி துகாணரிபா
நாதிப தாதிமறைமிகுநா
பாதகமாசதணுமகிழ்வா
மோதரி தாளிலவாமன தா. 36

செய்யுண்மாலைமாற்று

1

947 தூபாமாலமூவாநா
கோபாலாதபாவாலே
மாபாகாரதாவாதா
தோபாணூரபூவாயா. 37

2

948 யாவாபூரணூபாதோ
தாவாதாரகாபாமா

லேவாபாதலாபாகோ
நாவாமூலமாபாதூ. 38

எண்டளப்பதுமபாதுகசித்திரம்

949 *தாரவாரவரத்தர*
ரயவிரதன்பார்பதாவனீயார்தன்
தீரவாரசாத்திர
ரகுபுரதுபடரிராமபதா. 39

யமகாநுப்பிராசவிரவல்

950 *தரமா தரயா தருமா பரமா*
திருமா தவனே திருமா பதமா
சரணு பரணு சரணு தரணு
திருவே தரனீ தெருவே திரிவாய். 40

---

31. உருக்கப்பத்ததி

951 *ஆதுலர் பாலரு ளாதரவில்*
ஏதம றப்பர வித்தையென
மூதிறை யேதரு மோருறுதிப்
பாதுகை யில்லடை யானடைவேன். 1

952 *அளிநயத் தமுத ரங்க னருளுமென் வருபி றப்பிற்*
களிநயத் தமல மேனிக் கதிர்வளத் தமர்க ளண்ணல்
தளிரிறைப் பதத்தி லுன்னைத் தகநிலை பொருத்து மிந்த
அளிநிலைப் பரமன் றொண்டி லமர்வணு ளடிநி லாயே! 2

953 *தாலமீ தூழி கோடி யுருட்டுநீள் கால வட்டஞ்*
சாலவே புரட்டு கோடி தாதையர் மறைய னந்த
மாலெழுங் கோல வண்ணப் பாதுகா யின்று மங்தோ
கோவெனக் குலவு நின்னைக் கொழுந்தெனத் தேடி யோடேன். 3

954 *புகழ்வளர் திருவி ளங்கும் பூரணத் திருவ ரங்கம்*
திகழ்மறை முடியி னீழ னிறைநவ நிதியைப் பாதூ!

மகிழ்வுற வெளியர் கட்கென் றிரங்கிநீ வழங்கிக் காக்கும்
புகல்வணம் புறக்க ணித்தென் புகர்மனம் புறம்பு மேயும்.

955 விஞ்சுசஞ் சலம னத்தென் வினையினுன் விலகி யுன்னைக்
கிஞ்சமுந் தஞ்ச மென்னுக் கிறிதனின் மறித லாடக்
கொஞ்சுவற் சலையு னீரத் துருகிநீ யுருகி யென்னைக்
குஞ்செனப் பரிந்து பாதா! கொள்ளவே கடவை யன்றோ?

956 செம்மைமா லடிபிடித்திங் கெனதுபாற் செலுத்து மார்வத்
தம்மைநீ தகைமையாடுந் தலைமையோன் றில்லை யாயில்
அம்மவோ திருமு குந்த னாரு டனையு மீறிப்
பம்மலா டெனது பாபம் பரந்திறை நிலைகொ ளாதோ? 6

957 மீறியா னென்னை யானே பிடிக்குநல் குரவி னோலைக்
கூறலி துணருன் கேள்வி கொண்டிலா விதியென் பாதா!
ஊறுதே னரிய டிப்பூ வுமிழ்மணப் பிரச மாந்தி
மாறுபித் தேறி நீயும் மறந்தெனை மயங்கி போலும். 7

958 அண்ணலின் பரமி தென்றே யளித்தரி யடிக்க ணென்னைப்
பண்ணநீ பின்னு மென்னைப் பற்றுவோர் கேடு நாடில்
தண்ணறப் பரந்து டைத்த தமியரைப் பரிந்து நோக்கும்
புண்ணியப் பதமி லாயுன் புகழ்த்திரு குனிந்து நாணும். 8

959 நாக்குபல் காவ லுக நுழைவரும் புழைபிற் சீறிக்
காக்குமவ் வச்சை மாக்கட் கடைத்தலை நடத்த லஞ்சி
ஆக்குபொன் னரங்கச் செல்வம் வழங்கவே காக்கு முன்கண்
பூக்குமென் மனச தங்கள் புரந்துநீ பொருந்து பாதா! 9

960 வெய்யமுக் கோர மேற வேண்டிநீண் மறலிற் கானல்
நய்யுமன் பதைககி ரங்கி நன்கடி நிலையி ரங்கன்
மெய்யடி பிடித்துக் கையின் மெய்யெனப் பெறும்ப தத்தை
அய்யுற லறுத்துக் காட்டு மாதரம் பொலிய நின்றாய். 10

961 சலப்பல நிலப்ப கட்டிற் சமையுமைம் புலன்வி ரித்த
வலைப்பட விழுந்து ழன்று வலிவினை யழுந்து மெம்மைத்

தலைப்பிடி தகப்பி டித்துன் தகைப்பிடி நயத்துப் பாதூ!
நலப்பத நிலைத்த நீதா னுடியே விடுவிக் கின்றாய். 11

962 நகுதிரு வுரத்த ரங்க நம்பியைக் கால்பிடிக்கத்
தகுதிரு வுரத்த நீயே தமியனேன் தவறு முற்றும்
தொகுமவ னிவப்பு மாணக் குணக்கட லிடைக்க லக்கும்
வகைதரு முனைத்த டுக்க வல்லாரர் பாது காயே! 12

963 மறப்பதே தொழிலாய்த் தோன்றி மறவினை வினையும் போகம்
கறப்பதே நுகரெ னக்குக் கைதொடற் புதிது யாதோ?
துறப்பதே தொழிலாய்த் தோன்றுன் துணையிலக் கால்தொ
சிறப்பதே புதிதாம் பாதுன் திருவுளம் புரிய தேகாண். [டற்கண்

964 கறைபல நிறைய நாளுங் கரையறப் புலன்க ளோம்பி
முறையற வளர்ந்த வென்றீ முதுவினை வெறிவி லக்கச்
செறிமறை யறத்தின் வண்ணச் செவ்வடி நிலை!ய ரங்கன்
நறுமணங் கமழ்ப தப்பூ நாற்றநீ யூட்டு வாயே. 14

965 உரியநின் பணிதி ருத்துன் னுரிமைநீ யெனது பாணி
அருமையின் பிடியிற் கொண்ட வடியனே னினியுஞ்சென்று
பொருளிடைப் புரளு மாக்கட் புடையொரு பொழுது நீட்டல்
அரியடிச் சுடர்நி லாயுன் னழகினுக் கழிவு கண்டாய். 15

966 கரிலறக் கழிக்க வோதுங் கருமநான் புரிய வேண்டிற்
புரியதன் புரையொ ழிக்கப் புரிகழு வாய்க டோறும்
வருமிழுக் கனைக்குஞ் சாந்தி வரையென விளங்கு பாவாய்!
ஒருமுதற் கதியெ னக்கா மொண்மைநிற் கொண்ணு வோதானா? 16

967 குடியுளத் தடைய ரிற்கண் குமைக்குமென் றீம னப்போக்
கிடரொலிப் படர்பு லன்க ளிழுக்குமென் வாயி லங்கோ!
கடியவிவ் வுறுக ளுழிக் கரையெனைக் கடத்தற் காகும்
அடிநிலாய்! சுடர நீளும் பத்தியோ வன்றி நீயோ? 17

968 ஓரிகள் வெறுக்குந் தென்ற லொளிர்பசுங் கதிரைத் தேனர்
பூரியர் புரந்த நின்சொற் புனிதநற் பதத்தை யம்மா

பேரிறைப் போத மொன்றைப் பேதுறு மனத்த ரெம்மா
னேரடி நிலையி தந்த நியதியின் திருத்த லொன்றோ? 18

969 விடவுடற் கடுவெ டிக்கு மெமபட ரிடிகள் கேட்க
அடிநிலா புனைய டைந்த வடியனேன் கடவெ னோதான்
நடையரங் கனத டிக்கந் தரங்கர்நா வழங்குஞ் சேவைக்
கிடுசட கோபன் தொண்டா! வெனும்பணி விளிம டுப்பன்.

970 மாலையி டும்மண மாளிகை மேலக்
காலொரு கல்லிழை காதன யத்தென்
பாலிணை மாபதி பாதம லர்த்துஞ்
சீலமெ னக்கருள் சீரரி பாதா! 20

---

32. பேற்றுப்பத்ததி

971 ஈன்றுய ராரிட மாமறை சால
ஊன்றய னந்தன னாகிய ரோதத்
தோன்றய னப்பய னொன்றவ திச்சீர்
சான்றவி ராகவன் பாதுகை சார்வன். 1

972 கோமெதனக் கண்ணுறு தும்பர்சீர் மாதவன்
தாதுகக் கேளியம் போருகத் தாளதே
ஆதரத் தேந்துபூம் பாதுகா தேவி!யெப்
போதுநின் பக்கமே போற்றினா னிற்பனே. 2

973 ஆமெனக் கன்னனீ தானரங் கத்துறை
மாமணிச் செல்வமா மாநிதிச் செம்மலோ
யாமலீத் தின்புறப் புல்லரில் வாயில்செல்
தோமெனக் கேதுசொல் தூமணப் பாதுகாய்! 3

974 பூவளப் பாது!நீ புல்லுமா லங்கிரிக்
கூவளத் துய்பவர் கூறுமெய்த் தொய்யலில்

தேவுமா வீடுதான் பேணுமவ் வேணவா
மேவிடா மாமனச் செல்வர்சீர் மல்குவார். 4

975 தாயெனக் காயநின் தண்ணளிக் கண்ணலந்
தாயபின் தோன்றலுக் காயபுன் கண்மிகுந்
தாயொரு வன்னொடுன் ஞெயெலாம் மாயவே
பாயருள் மாலையென் பாலருள் பெய்தியால். 5

976 ஆயுநின் மூரியெண் ஞூரியர் வாழறத்
தூயகை கேபிசே யோம்புதொன் ஞேண்புகன்
றேயவை யாமிகிச் செந்தவச் சிந்தையில்
தாயுனைப் பாது!கண் டார்பவந் தாண்டுவார். 6

977 துன்றவிற் றேன்றுநீ தாங்குமால் பூங்கழல்
ஒன்றியே யொன்றினுக் கொன்றுகை செய்யுமா
நன்றிதொன் றென்றுசெய் நன்றியின் வென்றிகள்
கின்றநின் சிந்தையைச் சீதரன் பாதுகாய்! 7

978 ஆக்குமவ் வேறுபூ ணங்கமா ரங்கமாற்
கார்க்குமா காவணத் தாவணங் காக்குமே
பூக்குநீ பூணெனக் காக்குமப் பூவடி
யார்க்குமே யாம்பொதுப் பான்மையாம் பாதுகாய்! 8

979 செந்தவப் பாதுனிற் சிந்தைவை குந்தமர்
உந்துமுன் முந்தன்மை குந்தமுஞ் சிந்தியார்
நந்துமவ் விந்திரத் தந்திரர்க் காயுடன்
சிந்துமவ் வப்பதஞ் செப்பவும் வேண்டுமே. 9

980 நாதனின் தாதர்தன் ஞச்சிமார்க் கோச்சுநாள்
நீதமாய்ப் பாகிடும் வீதமாற் ஞதுமண்
மாதுகற் றாலவிம் மேனியிற் ஞங்கியெப்
போதுமே தீண்டுபொற் பாதுனைப் போற்றுவள். 10

981 பாவனீ நாளுமூ வாகிதிச் சீரொனத்
தாவியே பூவளந் தானிருந் தாளிணை

மேவியே நோக்குனை நோக்கியச் சேவடிப்
பூவவாம் பூதர்தம் பூமுடிப் பூட்டுவார். 11

982 அண்டர்கோன் பாதமா போலமா மண்டலக்
கண்டகச் சோதனச் சோதி!நேர் காண்டலில்
ஒண்டிருப் பாது!நின் தொண்டர்கண் காணவர்
கண்டகம் பூக்குமெய் கண்டதோ ரற்புதம். 12

983 அங்கமன் கன்மமுங் காட்சியுங் காதலுஞ்
சிங்குமிவ் வேழையேன் சென்னிநீ மன்னலே
பங்குவின் னுவ்வியில் மங்கலம் பொங்கலைக்
கங்கைதான் பாயுமா காதையாம் பாதுகாய்! 13

984 காக்குநன் னேன்பினிற் காணவே மாணொடு
நோக்குபல் லாண்டுகண் பூக்குமா யோகியர்
நோக்குமா றுநிறா றுன்னுடன் பாதுகாய்!
வார்க்குமக் காரமார் கீரமாய் மாந்துமே. 14

985 நற்பதம் பாது!நீ நல்குநற் பாளரே
கற்புநின் கண்ணிலைத் தாடிநின் சேடராய்
நற்பதின் மூவகைக் கன்மநின் னன்மைசேர்
தற்பரன் தாளிணைக் கற்பணஞ் செய்வரே. 15

986 முந்தைநால் வேதமா மூர்த்தமும் புங்கவர்
பந்திதாங் குவ்வியும் பாவுநின் பாணியிற்
சுந்தரன் பாவலைம் போலியர் சென்னிமீ
துந்தருள் முந்துசீ ரொன்றுசீர் முந்துமே. 16

987 சொன்னபா துன்னையே துஞ்சிலும் விஞ்சியென்
சென்னிதாங் குன்வணச் சிர்க்கனுக் காணலென்
அன்னையே! சாலுமீ தவ்வணாங் தாபதர்
மன்னுநல் யோகிலென் னப்பனைக் காண்பரால். 17

988 மெய்தருஞ் சீரினுன் சீதரச் சோதியா
மெய்தரும் மாநிதிச் செல்வமே நல்குனக்

கெய்துகை கூப்புமெய் யென்னிதே பாதுகாய்!
பொய்தரும் புல்லர்பாற் போயவிழ் வெய்துமோ? 18

989 நன்னெறிக் கண்ணடக் கையடைத் துன்னிடைத்
துன்னலத் தண்ணலார் சொன்னலத் தாணிலாய்!
நன்னருன் பொன்னரங் காட்டுமெய்ப் பாட்டினில்
மன்னனொத் தாடுமன் மாடுகூத் தாடுவார். 19

990 பாதெனு துவ்விமீ திவ்வணத் தந்தநா
ளோதுசீ தேவிதாட் கொஞ்சுசெம் பஞ்செழிற்
சோதியென் னப்பனென் கண்முனே தோன்றுமா
றுதரித் தென்னைநீ யன்னையாட் கொண்டருள். 20

991 என்னுளந் தானே யென்னை யெள்குமா றேழை யென்மா
மன்னனல் லன்பர் போல நானுமே நடிக்கு மீதுன்
மன்னுளங் கொண்ட வள்ளன் மையிலீது சாலு மென்றுன்
னன்னரிற் பரதன் கோட்டி நல்லர்நோக் கருள்செய் பாதூ!

992 எளிமையின் வரைப்பி னின்ற விவ்வுயிர்க் கௌவி ரங்கித்
தளிமமன் னமலன் பாதூ! தவறெண தறக்க ழித்துக்
கொளவருள் புரிந்து நீதான் குழையெனப் பொழுத ரங்கன்
அளிசுரந் தனுகு மங்கல் லழகெனக் குதவு வாயே. 22

993 எடுத்தவஞ் சலியின் வெற்றி யியம்பிறை யரங்க வள்ளல்
தொடுத்ததன் மறையின் வேள்வி தொடரவபிர தங் காணும்
நடத்தரித் தவத்த ரேற்றும் நயத்தெனை நடத்த வீடே
வடித்துமுன் னடித்தி ரங்கா னும்மிடத் தாட்டு வானே. 23

994 யாங்குமா லடிய ரிந்த யாக்கையைக் கழற்று மக்காற்
பாங்குதா ழவர்மு டிக்குப் பாது!நீ மகுட மாவாய்
வீங்குதீக் கருப்பை வீழும் வினையின்வே ரறுக்கு மச்சொல்
ஓங்குகா விரிம ணற்கண் ணொளிபெறு மளவும் வாழ்வன்.

995 பெறலரும் பேற்றி னெல்லை தேறரு ளரங்கன் செந்தாள்
செறிவினின் னிடைநி லைத்த பெருந்திரு விரிந்த பாதுன்

நறுமைகள் கின்ற வுள்ளம் நாறநற் பாத னேதுன்
நிறைவுசொல் லாண்டு நூறும் நிறைவனின் னடிய னேனே.

996 மேவுமென் தாழ்மு டிக்கு மேலுநன் மோலி பூத்தாய்
பாவுமென் சிந்த னைக்குப் பாவனைப் பண்பு கொண்டாய்
கூவுமென் னாவி னுக்குக் கூடுமிக் கவிவி ரிந்தாய்
யாவுமுன் னருள்ப யந்த பாக்கியம் பாது! கண்டாய். 26

997 என்னையான் முன்னை யிந்தப் பிண்டமாம் பண்ட மென்றும்
பின்னையா னதிப னென்றும் பிணங்கினேன் பரமன் பாது!
என்னையா ளுடைய வள்ள லெம்பிராற் காக்க வன்னு
னென்னைநிற் காக்க நீகாத் தின்றநின் மெய்ய னானேன். 27

998 மெல்லியர் பால ரோடு மேதினி மகிழ்ந்து போற்றக்
கல்வினை யனைக்கு மந்தக் கரியினை முளையும் வாழ
ஒல்லையி லுமிழ்ந்த நற்றா ளுடைமைகொண் ணறுமை யெம்மோய!
நல்லொரு சுகிர்த மன்னென் னவிரநீ நிலைகொண் டாயே.

999 தொடவுமத் திரும லர்க்கை துவளுமால் திருவ டிப்பூ
கடுவலென் னுளத்து மன்னக் கருதிநீ யிடையி லேந்தித்
தொடுமதன் பகழிக் கூர்மை பொடிபடுத் தனைத ருட்சோ
னடையினின் படியி லம்மா! நலமிகக் கொண்டு புக்காய். 29

1000 கலைமக ளரங்க மென்று களிநடம் புரிய ரங்கத்
தலமிதிற் கணமு ளுடல் தவிர்ந்தகா லந்த ரங்க
மலர்மகி மங்கை மார்க்கெம் மான்மலர்ப் பதம்பி டிக்கும்
நலமரு ளையத்தெ னக்கும் நல்குவாய் பதநி லாயே! 30

1001 இவ்வணத் திசைய நீயே யிசைபுனை யிரமி தாக
அவ்வணம் பரவு நின்னை யடியனே னெடிது ளூர்வச்
செவ்வையிற் பாடிப் பாதுன் சேவகச் செல்வம் பெற்றேன்
செல்விதுன் சிறப்ப விவ்வா றென்னினிப் பெறுவ தம்மா!

1002 அருணிதி யரங்க நாத னணிதிருக் குணங்க ளொக்க
அருமறை முடியுந் தேறா வளப்பரு நிறைமை சாலுன்

பெருமையை யளியி லென்புன் மேதையி லளந்த சோர்வொன்
றருமையி லரங்க வள்ள லடிநிலாய்! பொறுத்த ருள்வாய்.

1003 உணர்வினின் தலைமை பாடும் புலவரார் பிறரு மப்பன்
பணைவணப் பாது காயிப் பனுவனின் பால தென்றே
குணமிதிற் சிறிது காணக் குணித்தது சுவைக்கும் வள்ளற்
குணமனத தென்னை யன்னார் வெகுமதிக் குரிமை கொள்வார். 33

1004 கோதெனக் குறைம னததர் குணத்தையு மறுத்துக் காண்பார்
கோதையும் நிறைம னத்தர் குறையெனக் கூற கில்லார்
ஆதலி லரங்க மன்ன னணிதிரு வடிநி லாயுன்
காதையின் குறைநி றைக்கோ ரான்றநற் சான்று நீயே. 34

1005 இறைநிலைச் சிலையி ராம னிருபதத் தகல கில்லே
னிறைபுமென றுறைய வன்தா ணிலை!யுனை யையிலி தென்றால்
நிறைநலப் பெரிய நின்மாண் சரிதநல் னுடன்பி றந்த
செறிகவித் தலைவ னாலோர் சீதைபோற் புரிந்து கந்தாய்.

1006 மதலையின் வதன மாயன் வளையுரன் தடவு மாமிருன்
றிதுவுமென் முடியிற் பாவா லிணையுமுன் பணிநி மிர்ந்த
கதியிலென் வதன வாயிற் கதவநீக் குனது பண்பின்
உதயமுன் னூலி தென்றே கோதிலா ரோது வாரே. 36

1007 கொண்டனல் வண்ணன் பாதங் கொண்டெழுங் காத லுண்டேல்
அண்டமுற் றுய்ய வேதங் கண்டநுண் பொருள்வ ழங்கிப்
பண்டொடைச் சுவையி னீத்தம் பருகுமின் பகவர் கட்கு
விண்டுதா ணிலைகொ ளிநநூல் விளங்குரை றினிய வாறே. 37

1008 பொலிக மாணைதிப் பொருநர் வாசகம்
பொலிக மாதவன் புனித பாதுகம்
மலிய வவ்விரு திருவளர் மறைத்
தலைபு ரந்தமா தவர்கள் பொலிகவே. 38

திருப்பாதுகையாயிரம் முற்றுப்பெற்றது.

இறைமையே தொண்ட வாவித் தொண்டினல் லிறைமை சால
நிறையுமா ணடிநி லைப்பா நிகழுமா யிரந லப்பண்
ணிறைவனு ரிதய மன்னு மிரதமேந் தினிய சந்தஞ்
செறியவோர் தொண்டி தென்றே கேசவன் தமிழ்செய் தானே.

சோதித்திரு வேதத்தலை யோதித்தரு நாதன்
பாதத்திரு விதென் றடி பாடித்தரு மாதி
போதக்கவி கொள்ளுந்திரு வுள்ளந்தெரி வள்ளல்
கீதத்திரு பாதாவணி நாதாமுத மீதாம்.

சொற்கற் பகமுற் கவிபோற் றுமறை
விற்கற் பகதற் பரனங் கிரிமாண்
பொற்கற் பகவற் புதபா துகையெம்
நற்கற் பகமிக் கவிநல் கியதே.

வடவாரிய மறைமங்கல நடைநாடிறை நிறைதென்
னிடவாரிய மறைதேறிய திடநாவிறை யறைதென்
வ்டவாரிய னடிமாபண வணமாயிரு மறைமா
முடியாரிய னடியாயிர மொழியாயிர மிதுவாம்.

நகர்காட்டு துறையெந்தை மறைகாட்டு மதியம்
பகர்காட்டு மலர்மாது பதிகாட்டு மணிபா
துகைகாட்டு கவியேறு துறைகாட்டு நலமா
தகைகாட்டு மெழிலூட்டு தமிழ்காட்டு மிதுநூல்.

உம்பர் நிரம்பிய கோட்டி யரங்க
மிம்ப ரிதண்ண னிரம்பிய நூலென்
றன்ப ருளக்களி கூர்ந்தரு ளாடு
மன்புக ழொட்டொளி வட்டிது வென்றே.

கண்டிது நாதன ரங்கனு வக்க
மண்டில ரேகையு மத்தியு மொத்தே
பண்டரு சித்திர வண்புகழ் மாறன்
தொண்டிது கேசவ னெண்டமிழ் நூற்றான்.

விண்ணப்பம்

இறைச்சீர் பிறங்கெண் ணிறைச்சீ ரரங்கா!
மறைச்சீர் வழங்குன் மனச்சீரி னிந்நால்
முறைச்சீரி னின்னோர் முகச்சீர் விரிப்பா
னறச்சீரி விட்டுன் னடிச்சீர் பிடித்தேன்.

எனக்காக வென்றொன் றிரக்காத நின்கண்
மனக்காத லொன்றுன் மதிக்கா லருள்வாய்
உனக்காக வென்றா லுனக்கென்று தானுன்
கனக்காத லொன்றுன் கழற்காவல் கொள்வன்,

முற்பெருங் கவிஞர் சுத்த முத்தமிழ்த் துறைக டாங்கி
நற்பெருங் கதிகண் மேவு நடைநலம் பொலியக் கண்டு
கற்பவர் திறத்துக் காத்துச் சொற்றிறம் பாது கற்ற
நற்பினன் னடையி லாய வாயிர மூனது நன்றே.

கோனடத் தென்றி எங்கோ வேண்டவன் றண்டர் கோனைக்
கானடத் தென்று நாதன் காவலா யுலகுக் கெல்லாந்
தானடக் காசின் வண்ணந் தானிதென் றருண்மி குத்தே
காணிடைத் தந்த வள்ளற் பாது!நின் தலைமை காண்பாம்.

குலமென நலந்து றந்து குடிகெடுங் குரிசி லீட்டத்
தலைமுளை களைந்து முன்னந் தலையுன துலகி லோங்க
நிலையென வவண டிக்கீழ் நிறுத்தியே நிலைத்த நின்னை
அலைதுயி லகில நாத னடிமுடி சூட்டி னானே.

முனிவர னிவந்தி ளங்கோ முடியிறைக் குவந்து சூட்ட
வனைமறை மணங்க மழ்ந்த நன்னிறை கலசந் தன்னைத்
தனிமுடி யுனக்குச் சூட்டுந் தருதன துளத்து நாதத்
தினிதுரை துலங்கு தாளன் திருவலஞ் செய்து வந்தான்.

என்றுதொட் டிறைமை சான்ற மெய்யணிவ் வைய முய்ய
நன்றுதொட் டன்பி னற்பா லகிலநல் லரசு பூக்க
ஒன்றுதொட் டுலகி னாட்சிக் குறுதியென் றருளி யாண்ட
வன்றுதொட டென்று மாட்சி யடிநிலாய்! நின்ற துன்கண்.

தாதையோர் முன்னு மாகத் தானுமுன் பின்னு மாக
நாதனே யாதி நீதி நானிலத் தரசு நாறப்
பாதுகா! முடிநி னக்குப் பருணிதர் பாவச் சூட்டி
ஓதுமா மனுகு லத்தோர்க் குனதிறை பூரித் தானே.

சிறுமனஞ் சிதற வில்லித் தீமனங் குமைக்க மூட்டிப்
பொறைமிசைப் பிரசை வாட்டி யுண்ணவே குழுமியெண்
கறைமிசைத் தரைப றிக்குங் கரவரிங் கிறைவ ராகும் [ணிக்
மறலறச் சகத லத்துப் பாதுகாய்! நடைகொள் வாயே.

ஆதியா யருளா யாளு மாழியான் பாத மல்லா
லாதுமோர் பற்றிலாத பாவனைப் புனித வண்ணப்
பாதுகாய்! வாழ்தி யாளா யாள்திநீ யரசாய்ப் பாரிற்
பேதியா நீதி நின்ற நின்னிறை மாட்சி வாழ்க.

ஆண்டவன் தொண்டி தென்றே யருமையிற் புரியா யாவும்
மாண்டவர் முடிமீ திட்ட மகுடமா மாளு மாந்தர்க்
காண்டவ னென்று மாந்தர் கடைப்படப் புரியும் பூசை
தீண்டவர் பொருளுக் கெல்லாந் தீங்கினை விளக்கு மாதோ.

அளவிலிவ் வுலக மாக்கி யளவுதான் கடந்து தன்ன
லுளநலத் தோங்கி நின்ற வுத்தமன் பதந யத்தே
அளிநலத் துயிர ளித்தோன் வயின்வரை யறுத்த நீதித்
தெளிவினிற் றரும வண்ணம் பாதுகாய்! தெரிக்கின் றூயே.

உலகினிற் பகைவர் பல்லா றுயிர்களுக் குள்ளா ரேனுந்
தலைவராப் பகைவர் கட்குத் தகைமுனி யழுக்கா றென்பார்
மலியவர் வலியை மாந்தர் மனமல மறுக்கும் பாவால்!
நலியநின் பொலிவு பூக்கும் நன்றிநீ யொன்று செய்வாய்.

பொல்லரை நல்ல ராக்கும் புனிதநின் னிறைம னத்துச்
செல்லொரு செங்கோற் செவ்வி செறியநற் றுறவி லோச்சும்
நல்லற வள்ள னீதா னல்லர சாட்சி கொள்ளச்
சொல்லொரு வேலை தானுங் காத்ததுன் சொல்லின் வேலை.

நன்றுடன் கெடுமி டத்துக் கலியுமே கண்டு கொண்மி
னென்றுட னுலகி லாட்சி நிதநலந் திகழச் செய்யும்
நன்றது புரிய நின்று நல்லறம் நிறுவு நின்கண்
நின்றது கால வட்டம் நிகழுமா றுணர்வர் நல்லார்.

காலமே லோடு மோடுங் காலத்தோ டோடக் கற்குங்
கோலமே நாடி யோடிக் கோமிசைக் கோக்களாவீர்!
காலமோ டோடாக் காலக் காலமே யோட மாள்வீர்
வாலர்பா லீத றைந்தே வாடுவா ரரசு கொள்ள.

காலமோ டாது போகுங் காலமே தொன்று முண்டோ
காலமோ டோடா ராரோ காட்டவோர் காலு மாட்டார்
வாலினோர் நீட்ட மேதாங் காட்டியே வைய மாடுங்
காலமீ தொன்று தானோ டாதுபோ னின்ற தின்றே.

அரசுதான் கால மாக்கு மரசினைக் கால மாக்கா
வரசினைக் கால மாக்கி லரசொழி கால மஃதே
பரசுமிவ் வரசி னுண்மை பாதுகாய்! காணு மெய்யர்
துரிசரைத் துதித்து வையத் துயரர சுயர வெண்ணார்.

பூதியர் கோலி லாடிப் புலைவளக் காணி லோடி
யூதிய மலைக ளேறி யுயர்பதக் கிளைக டாவிப்
பேதுறு சலம னத்தர் பெறுமிறைப் பொறையி னுட்சி
மாதிர மந்தி கையின் மாலையாய் முடியு மந்தோ!

ஊதியஞ் சுருங்க நீதி யுலகினிற் சுருங்கு மென்று
பூதியர் பறையு மேதம் புவியினிற் சிதைத்து நீதா
னேதுமொன் றின்றி நாதன் சேவடிக் கடிமை செய்தே
பாதகக் கடுக ளைந்து பாதுகாய்! பார்ப ரித்தாய்.

பதமதிற் பிறந்த வாற்றாற் பாதுகப் பேர்ப டைத்துக்
கதியதென் றுணர்ந்த தன்கண் தனையறத் துறந்து தொண்டின்
வதியெனச் சதிக டந்தே வழுவிலா வாழ்வு மன்னும்
பதியதன் வலியு றுத்தும் பாதுகா! பொலிக நின்சீர்.

நாயகன் பாது காயுன் னுயிர நாம மோதுந்
தூயவர் விரித்த முனைனூற றுணிபொருள தொடுத்து மெய்ய
வாயவர் வழங்கி வையம் வாழவே வாழு நன்மைக்
காயவர் கனவு நானுங் கண்டுளங் களிக்கிட் டேனே.

இருமையும் வழுவா திங்கே யிருந்துவாழ் நாள்க ளெல்லாந்
தருமமுந் துறவு மன்புந் தழையுமா றிறைவ னற்றாள்
விரிநெறிப் பலவாய் மல்கு மிருநிலத் தொழுகி யொன்றும்
பெருநலத் தினிது வாழ்வாம் பெருமனச் செல்வ ராயே.

परब्रह्मपदत्राणपदब्रह्मपयोनिधेः ।
केशवोक्तिकलोत्तुङ्गराकाचन्द्रमहोदयः ॥

उच्चैर्नीचैर्विनमदनमद्विश्वमाकारयन्ती
विश्वाकारस्थिरचरवपुर्ब्रह्मसञ्चारयन्ती ।
कर्मब्रह्मात्मकहितपथे कण्टकं शोधयन्ती
योगक्षेमं दिशतु जगतां रङ्गनाथाङ्घ्रिरक्षा ॥

संविज्ञानघनानघश्रुतिशिरश्श्रीरङ्गभूमङ्गला-
कारस्फारघृणागुणाकरपरब्रह्माङ्घ्रिरक्षागतिः ।
जीयादव्ययदिव्यवाङ्मयशश्छन्दश्शिरोदेशिकः
पद्माकान्तपदान्तरङ्गशठजित्सेवावधिश्शेवधिः ॥

जीयादव्याजदिव्यश्रुतिनिकरशिरोभारतीनृत्तरङ्ग-
श्रेयश्श्रीदेशिकेन्द्रोदितदशशतवाग्ब्रह्मसिंहासनश्रीः ।
उद्यन्मानान्तरङ्गावधिविबुधनिधिश्श्रीनिधीरङ्गनाथः
स्वच्छन्दस्वाङ्घ्रिरक्षोद्धृतनिखिलजगन्निर्मलानन्दधामा ॥

अध्वनः पारमाम्नातं यत्त्रयीपारदृश्वभिः ।
तत्सर्वीयपरब्रह्मपदत्राणाय मङ्गलम् ॥

मङ्गलंपरमाम्नातंपरमाम्नायदेशिकैः ।
यत्परं प्राणिनां तस्मै तत्पदत्राय मङ्गलम् ॥

यदमोघपदत्राणभजनं यजनं परम् ।
सदयादयितश्श्रीमान् प्रीयतां रङ्गपुङ्गवः ॥

திருப்பாதுகமாலை முற்றுப்பெற்றது.

ஸர்வம் சுபம்.

Ready Shortly

★ *Paduka Sahasram*

(Sri Venkata Natha)

Devanagari Text with English & Samskrit introductions by Sri R. Kesava Ayyangar Senior Advocate, Federal Court of India

★ *Nalayira Divyaprabandam*

முதலாயிரம்

Text with Tamil introduction by Sri R. Kesava Ayyangar

For Copies

Rajaji Depot
Silambani
DEVAKOTTAI

::

Balaji Syndicate Ltd.
South III Street
PUDUKKOTTAI

Printed at Rajaji Press Limited, Devakottai 1454-49